

ရှင်မိုး

(ဆော့တက္ကသိုလ်)

အိပ်မက်၏အပိုင်းအစ

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အိပ်မက်၏အပိုင်းအစ

တမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၀၀၂၀၁၀၀

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၅၀၀၂၀၁

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ မေလ

ဒုတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၀၃၀၈၇)၊ စေတနာစာပေ အမှတ်(၅၅)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)၊ စေတနာ-OFFSET အမှတ်(၅၅)၊ ၁၉-လမ်း၊ ရန်ကုန်။

၈၉၅.၀၃

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အိပ်မက်၏အပိုင်းအစ/ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)-ရန်ကုန်။

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၀။

၂၈၈- စာ၊ ၁၂x၁၈ စင်တီ။

(၁) အိပ်မက်၏အပိုင်းအစ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု ဗဟိုကွဲရေး
နိုင်ငံလုံးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ဗဟိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

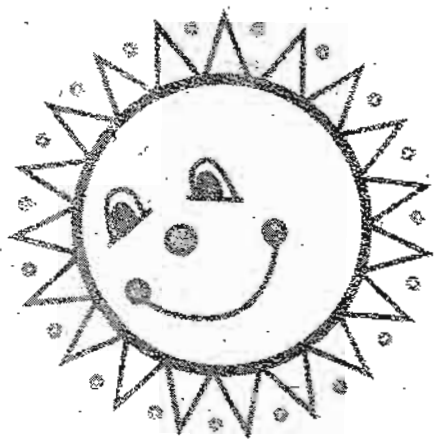
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံအသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုက်ဖျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ဝဉာဏ်နှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဓါတ်၌ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးသားလုံး၏ ဓာတ်ဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မထောက်ပံ့ကုန်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး

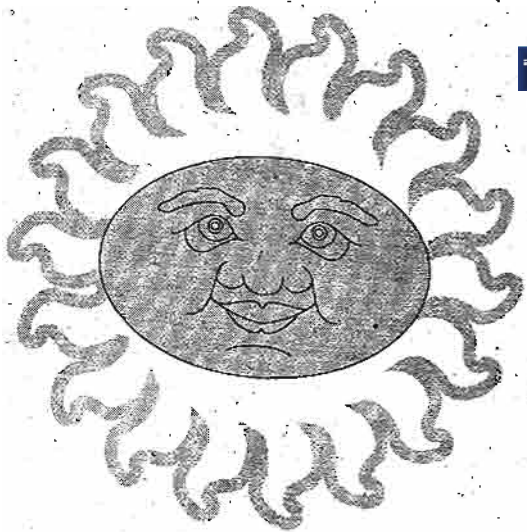
ရှင်စိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အိပ်မက်၏အပိုင်းအစ

စိစဉ်လူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

ဗေဒါရီက စာတစ်ပိုဒ်အား အသံနေ အသံထားဖြင့် အဖြတ်အတောက် မှန်ကန်စွာဖြင့်၊ တိကျကြည်လင်စွာဖြင့်၊ ပီသ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဖတ်သောအခါ သူမ၏စာသင်သားများသည် အပ်ကျသံမျှ မကြားရလေအောင် ဂရုတစိုက် နားထောင်ကြလေ သည်။ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ ဘဝလည်းကွယ်။ ဒေါ်ဗေဒါရီ အတန်းကို တက်ချင်လွန်းလို့တဲ့။ ဒေါ်ဗေဒါရီ သင် နှလုံးလည်မတဲ့။ ဒေါ်ဗေဒါရီနဲ့သင်မှ စာပိုရသတဲ့။ ဒေါ်ဗေဒါရီ ခဲ့အသံနဲ့ ဖတ်မှပဲ အင်္ဂလိပ်စာဟာ ပိုအတတ်မြန်သတဲ့။ သည် ဂုဏ်သတင်းတွေ၊ သည်ကျော်ကြားမှုတွေ။ အို ... ကြည့်စမ်း။ အများအမြင်မှာ ဗေဒါရီတို့ဘဝက အင်မတန်ကို တည်ငြိမ်အေး ချမ်းပြီး ဘယ်လောက်တောင် အပူအပင်ကင်းမဲ့တဲ့ ဘဝလည်း နော်။

“ရှင်တို့ ... အဲဒီတစ်ပိုဒ်လုံးရဲ့ ဆိုလိုချက်ကို သိကြပြီနော်။ ကဲ ... ဒါဆို ကျုပ်က ရှင်တို့မမှတ်မိနိုင်ဘူးလို့ ထင်တဲ့

www.burmeseclassic.com

စာလုံးလေးတွေ မီးနင်း(Meaning)ရေးပေးမယ်။ ဆေး
ချာချာကူးရေးကြည့်။ စာချို့က ကူးရေးစာစီစာစဉ် စာလုံး
ပေါင်းတို့၊ အဓိပ္ပာယ်တို့ တလွဲစီ ကူးရေးကြသေးတော့”

ထိုသို့သော စကားပြောဟန်ကလေးသည် ဗေဒါရီ၏
မပြောင်းလဲသေးသော စကားပြောဟန်ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ သူမ၏
“ရှင်”၊ “ကျုပ်” “တော့” စသည့် အသုံးအနှုန်းများကိုလည်း
သူမ၏စာသင်သားများက တမြတ်တနိုး အတုယူ သုံးစွဲကြပေါင်း
လည်း များပြီ။ အထူးသဖြင့် မိန်းကလေးတွေပဲ။ သူမကလေး
တို့က ဒေါ်ဗေဒါရီ စတိုင်လ်အဖြစ် ထိုသို့ စကားသုံးနှုန်းဟန်က
လေးကို ချစ်ခင်နှစ်သက်စွာ အတုယူပြောကြသတုံ။ ယောက်ျား
ကလေးတွေကတော့ မိခင်ကဲ့သို့သော၊ အစစ်ကြီးတစ်ယောက်ကဲ့
သို့သော ဆရာမအဖြစ် သဘောထား သတ်မှတ်ကာ လေးစား
မြတ်နိုးကြသတုံ။

“မမ ... ဟိုဟာကလေးက ဘာရေးထားတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်ဟာကလေးတုန်း ဒေါ်သုန်သုန်၊ ရှင် ပြော
တာက ဘယ်ဟာမှန်းမှ ကျုပ် မသိတာ၊ ဘယ်နံပါတ်လဲ
ပြောပါဦးတော့”

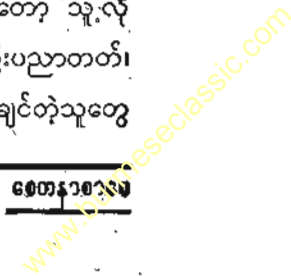
သုန်သုန် ဆိုသော ကလေးမကလေး၏ အမေး
ကပေါက်တီ ကပေါက်ချာကို ကျန်တဲ့ စာသင်သား ကလေးတွေ
ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြင့် အသံထွက် ရယ်ကြ၏။ သို့သော် ဗေဒါရီ

တ လက်ကာ၍ ဟန်လိုက်လျှင် အားလုံး ရယ်ရိုန်သတ်ကြစမြဲ
ပဲတည့်။

ဗေဒါရီသည် စာပိုဒ်ထဲမှ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ခက်ခက်
များကို အဖြူရောင် ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ဆော့ပင်ပန်အပြာ
ဖြင့် ညီညာဝိုင်းစက်သည့် သူမ၏လက်ရေးကလေးတွေကို ရေး
ချ၏။ ပြီးတော့ Word Form နှင့် Verb Form များကိုပါ တစ်
ခါတည်း ရေးချရင်း၊ မြန်မာအဓိပ္ပာယ်ကိုပင် ရေးချရင်း ငြိမ်သက်
လှသော သူ၏စာသင်သားကလေးတွေကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍
ချီးကျူးလိုက်၏။ သိပ်လိမ္မာတဲ့ ကလေးတွေ။ အမှန်က သန္ဓေခေတ်
သည်အခါမှာ ပထမနှစ်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ
ဟာ ငယ်တဲ့အရွယ်ကလေးတွေမှ မဟုတ်ကြတာ။ အနည်းဆုံးရိုလု
အသက်ဆယ်ကိုး နှစ်ဆယ် ဆိုတော့ ဗေဒါရီတို့ခေတ်ကနဲ့ဆို
အတော်အတန်ကို ရင့်ကျက်နေကြပြီ။

သို့သော် သူတို့လေးတွေ ယဉ်ကျေးကြသည်။ လိမ္မာ
ကြသည်။ ကလေးဆန်ဆန် နဲ့ ဆိုးကြသည်။ သူတို့ထက် အသက်
ရွှံ့နှစ်တိတိ၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုးနှစ်နီးပါးကြီးသော ဗေဒါရီတို့လို
ကျွတ်တာပေါက်စ ဆရာမကလေးတွေကို ရိုသေတတ်ကြသည်။

“မမက သိပ်ကျက်သရေရှိတာပဲဟယ်၊ ငါတော့ သူ့လို
အရမ်းဖြစ်ချင်တာပဲ၊ သိပ်ဣန္ဒြေရ၊ သိပ်ပြီးပညာတတ်၊
သိပ်ပြီးတော့လည်း လှတာပဲနော်၊ မမကို လိုချင်တဲ့သူတွေ

ရှင်နိုးလည်နေမှာ သီလား၊ မမက ဘာလို့ ချစ်သူမရှိ ဆေးတာလဲ မသိဘူး”

ထိုအသံ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ကလေးအား သူမ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ပါသည်။ အဲဒီအခါ ပြုံးချင်ချင် ဖြစ် သွားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် “ချစ်သူ” ဆိုသည် စကားတစ်ခွန်းကို တမင်ပဲ မုန်းတီးစွာ မေ့ပစ်လိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် အချည်းနှီးပဲတည်း။

ဗေဒါရီသည် စာအုပ်ကို ဘေးချရင်း နံဘေးက ပြတင်းပေါက်နား လျှောက်သွားလိုက်၏။ ပြတင်းပေါက် ပေါင် တွင် လက်တံတောင်ထောက်ကာ မိုးသားပြာပြာများအား အဓိပ္ပာယ် မဲ့ မော့ကြည့်နေမိသည်။ သည်လိုပဲလေ။ ဗေဒါရီဟာ “ချစ်သူ” ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို တမင်မေ့ပစ်နေတဲ့ ကြားက မကြာခဏကြား ရတတ်သည့် ထိုဝေါဟာရကြောင့် သူမလည်း နာကျင်ကြေကွဲရ ပေါင်း များခဲ့ပြီ။ သူမ၏ တစ်စုံတစ်ယောက်အား သတိတရဖြစ် ကာ မွမ္မကြေနေတတ်ခဲ့ပြီ။ သူမ၏ တစ်စစီဖြစ်အောင် ကျိုးပဲ့ ပျက်စီးသွားသော နှလုံးသား အစအနများထံမှ တစ်စုံတစ်ယောက် ၏ ပုံရိပ်အား စိတ်အာရုံထဲတွင် ကြိုးစားမေ့ပျောက်ထားခြင်းများ လည်း အရာမထင်တော့ပြီ။

“ချစ်သူ” တဲ့။
ဪ ... “ချစ်သူ” တဲ့။

နေ့စမ်းပါဦး။ ချစ်သူဆိုတာ မိမိကချစ်မိတဲ့သူ တစ်ယောက်ကို ခေါ်တွင်တဲ့ နာမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ဦးသတ် မှတ်ကြတဲ့ အမည်နာမ တစ်ခုလား။

အင်း ... စဉ်းစားရခက်ပါတယ်။

သို့သော် ဗေဒါရီ သိသည်က ချစ်သူဆိုသည်မှာ သူမ၏ဘဝတွင် တစ်ယောက်တည်းသော အမျိုးသားကလေး အတွက် သာလျှင် သတ်မှတ်ထားသည့် အမည်နာမကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်တောင် ကြေကွဲစရာကောင်းလိုက် တဲ့ သူမရဲ့အဖြစ်ကလေးလည်း၊ သူမ၏ချစ်သူဆိုသော အမျိုးသား ကလေးဟာ သူမရဲ့နှလုံးသားထဲက မပျောက်ကွယ်သေးသော်လည်း သူမ၏ဘဝထဲက ကိုယ်ရောင်ပျောက်သွားတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ အိုး ... အင်မတန်ကို ကြာခဲ့ပါပြီ။ နှစ်တွေမှ မနည်းတော့ဘူး။ တိတိကျကျ ရေတွက်ရင် ကိုးနှစ်တောင်ကွယ်ပုံ။ အင်မတန် ကြာခဲ့ပြီပဲ။

တစ်ခုတော့ ဝန်ခံချင်သားပင်။ ဗေဒါရီက သည် အဖြစ်ကလေးတွေကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လက်ချိုးမရေဖြစ်ပါဘူး။ သို့သော် အသိဉာဏ်တို့က ထူးခြားစွာပင် မှတ်မိနေခဲ့၊ ချစ်သူအား နာကြည်းရမည့်အစား တမ်းတနေခဲ့၊ ပြီးတော့ “ကို” ဟု မြတ်နိုး ယုယစွာ ခေါ်နေတတ်ခဲ့။

“မမ ... မမ”

“ဟေ ... ဟေ ... အေး ... ပြောကွယ်၊ ဘာမေးချင်လို့လဲ”

ဒေါ်နိုးသည် လွင့်မျောနေသော သူမ၏ အတွေးတို့
ထွက်လာသည်နှင့်ညွှန်းလျက် သူမ၏ ကျောင်းသူမကလေးထံမှ အခေါ်
အား ဖရိုဖရဲ တုံ့ပြန်လိုက်ရသည်။

“ကော်ဖီတွေ အေးတုန်ပြီ မမရဲ့၊ သောက်လိုက်ပါဦး၊ မမ
က ကော်ဖီခါးခါးကြီး ကြိုက်တတ်လို့ အိမ်ကကောင်မလေး
တွေ ဖျော်ရင် ချိုမှားစိုးလို့ သမီးကိုယ်တိုင် ဝင်ဖျော်ထား
တာ၊ သောက်လိုက်ပါဦး”

“ကျေးဇူးပဲ သမီးရယ်၊ သမီး အလုပ်ရှုပ်ရင် မဖျော်ထားပါ
နဲ့၊ မမအတွက် အလုပ်ပိုပါတယ်”

“ရပါတယ် မမရဲ့၊ မမက မုန့်လည်း ဘယ်တော့မှမစား
ဘူး၊ ကော်ဖီခါးခါး သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာ သိထားတော့
သမီးက ကြိုးစားပမ်းစား ဖျော်ထားရတယ်လေ”

“မမ ... ကော်ဖီက ခါးတော့ ဘယ်လိုလုပ် သောက်ကောင်း
မလဲနော်၊ ကျွန်တော်တို့က ကော်ဖီသောက်ပေမယ့် လက်
ဖက်ရည်တော့ ကျဆီမ့်မှသောက်တာ၊ ကျွန်တော် သိတာ
က ကောင်မလေးတွေက ခါးတာမကြိုက်ဘူး၊ Except
လက်ဖက်ကလွဲရင်ပေါ့”

“ရှင်တို့က လက်ဖက်ရည်ကျဆီမ့် ကြိုက်ပေမယ့် လက်ဖက်
ရည်ချိုချိုကြိုက်တဲ့ အိယုစ်ခွေလဲ အရသာမျိုး ကြိုက်တဲ့လူ
တွေက ရှင်တို့ရဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို အထင်မကြီးကြဘူးလေ၊

ဒီကောင်တွေ ဘာလို့ ကျကျကြီး ကြိုက်ရလဲလဲလို့ တွေး
မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ရှင်တို့က ကြိုက်တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီ
လိုပေါ့တော်၊ ကျုပ်လည်း ကော်ဖီခါးခါးကြီး ကြိုက်တာကို
ဘယ်သူကတားတား ရှောင်လို့မရတာ၊ အမှန်က ကော်ဖီခါး
ခါးကြီးသောက်လေ နှလုံးရောဂါရဖို့ Chance ပိုများတယ်”

ဗေဒါရီ၏ ကော်ဖီခါးခါးကိုစွသည် အမှန်က သူမ
၏အကြိုက်မဟုတ်ခဲ့ကြောင်း သူမတစ်ယောက်သာ သိခဲ့သည်။
နက်စံကော်ဖီခါးခါးကို မြတ်နိုးခံမင်စွာ သောက်တတ်ခဲ့ခြင်း၏
အဓိကရင်းမြစ်မှာ “ကို” ကြောင့်သာဖြစ်ပေသည်။ ကိုကပဲ ဗေဒါရီ
ကို ပြောင်းလဲခဲ့တာ။ ကိုယ်ကပဲ ဗေဒါရီဘဝကို လွှမ်းမိုးသွားခဲ့
တာ။ ပြီးတော့ ကိုကပဲ ဗေဒါရီကို စွန့်ပစ်ခဲ့တာ။ ဒါဟာ တကယ်
တကယ် တွေးကြည့်ရင် နာကြည်းလောက်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုပဲ။
သို့သော် ဗေဒါရီသည် သူမအား ဒဏ်ရာများစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည့်
နှလုံးသားပိုင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲစေခဲ့သူ
ယောက်ျားတစ်ယောက်အား နားကြည်းလောက်စရာ ခွန်အားမရှိပါ
တဲ့။ ဘယ်လောက်တောင် အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့ အမျိုး
သမီးကလေးလဲ။

“ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပဲကွယ်၊ နောက်နေ့တော့
စောစောကလေး လူစုံရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ အခု
ရာသီက ဆောင်းရာသီဆိုတော့ နေစောစောဝင်တတ်တယ်

လေး ခြောက်နာရီလောက်ဆို အရမ်းမှောင်နေပြီ၊ ကလေးတို့ ပြန်ရတာကို ကျုပ်က ပိုစိုးရိမ်တယ်၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးပေါ့၊ ကျုပ် လေးနာရီ ငါးမိနစ် အလွန်ဆုံး ဆယ်မိနစ် လူစုံနေရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟုတ် ... ကဲ့ ... ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ” အား အသံရှည်ကြီးဖြင့် အော်ကြလျက် ဆူဆူညံညံ စကားတွေပြော၊ ခဲတံ၊ ဘောလ်ပင်နံ၊ စာအုပ်သိမ်း သူသိမ်း၊ ကားသော့ ကောက်ကိုင်သူကောက်ကိုင်ဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် အသီးသီး ပြင်ကြဆင်ကြလေသည်။

“သုန်သုန်လေးရေ ... ကျုပ် ပြန်ပြီ”

“ရှင် ... ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ကျူရှင်သင်ရာအိမ်ကလေး၏ အိမ်ရှင်တပည့်လေး သုန်သုန်အား နှုတ်ဆက်၍ သူမ အိမ်ပေါ်မှဆင်းတော့ ကားကိုယ် စီဖြင့် ပြန်သွားကြသော သူမ၏တပည့်များက လက်ပြနှုတ်ဆက် ကာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ Limited ကားဖြူဖြူကလေးအား စက် နှိုး၍ ဗေဒါရီ၏ အကျင့်အတိုင်း ကက်ဆက်ခလုတ်ကဲ့ပါ နှိပ်ပြီး သား ဖြစ်ချိန်မှာ သုန်သုန်က “မမ ... တာတာ”ဟု နှုတ်ဆက် လေသည်။

“ပြန်လာပါ အိပ်မက်ကလေးရေ ... အရှင်လို ငါဟာ မင်း ရဲ့အနမ်းလေးတွေ ... တမ်းတနေပြီလေ ... ရက်စက်ည

များထဲ ... တစ်ခါပြန်မနီးခင် အထိကွယ် ... ရင်မှာဒဏ် ရာ ... အို ... ပျက်လွင့်သွားအောင် ...”

ထူးအိမ်သင်က သူ့ရဲ့အိပ်မက်ကလေးအား ပြန်လာဖို့ တမ်းတစွာခေါ်ညည်းနေခဲ့သည်။ ထိုသီချင်း၏ မူရင်းအင်္ဂလိပ်သီချင်း ဖြစ်သော “Eternal Flame” ကို နှစ်သက်သလို မြန်မာသံထည့်ဆို သောအခါလည်း ဗေဒါရီက နှစ်သက်စွာ နားထောင်ခဲ့ပါသည်။

“And ... I only dreaming ... It is burning ... and eternal flame”

ဟူသော စာပိုဒ်ကလေးကဲ့သို့ ထာဝရမီးတောက် တလေးတစ်ခုသည် ဗေဒါရီဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဘဝထဲ နာ သူမ၏ချစ်သူ ကိုက ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

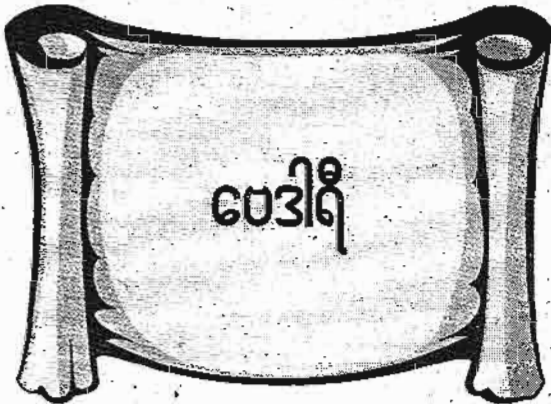
“ကိုရေ ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းမိ၏။ လွမ်းလိုက်တာ ဆိုရယ် ... ဆောင်းရာသီရဲ့ နှင်းပွင့်ကလေးတွေ ဝေရင်လည်း လွမ်းခဲ့တယ်၊ နွေရာသီရဲ့ နွေနေပူပူကို မြင်ရင်လည်း လွမ်းခဲ့ တယ်၊ မိုးရာသီရဲ့ မိုးစက်မှုန်တွေနဲ့ တိမ်တိုက်တိမ်ညိုညိုတွေတွေ့ ရင်လည်း လွမ်းခဲ့တယ်။ ရယ်ပဲ ရယ်လိုက်ချင်သေးတော့ ... ဗေဒါရီဟာ အင်မတန် အလွမ်းသန်တဲ့ မိန်းမပဲနော်။

နှင်းကွဲမီးရောင် တောက်တောက်များ အောက်တွင် တရိပ်ရိပ်မောင်းသွားသော လီမီတက် Limited ကားဖြူဖြူကလေး

ထိုအခါရီဆိုသည့် အမျိုးသမီးကလေးသည် ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်တုန်းက သူမ၏ နေ့ရက်များအား ပြန်လည်သတိရနေခဲ့တော့ သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်သည် ယခုအခါမှာတော့ သူမ၏အသက် ဆယ်ကိုးနှစ် အရွယ်က အဖြစ်အပျက်များကို တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာ တွေးကြည့် နိုင်သားပင်။

ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ ...။
 ကြည့်စမ်း ... မာနကြီးသော၊ အနိုင်ရလိုသော၊ မိမိကိုယ်
 ကို အထင်ကြီးသော၊ မိန်းမတွေကို အထင်သေးသော၊
 လျှော့တွက်တတ်သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပိုင်
 ပွဲမှာ အဓိကပစ်မှတ်ဟာ ဗေဒါရီတဲ့။
 ဗေဒါရီဟာ ပစ်မှတ်တဲ့။
 ဗေဒါရီကို ရွေးချယ်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသတဲ့။ ပစ်မှတ်တဲ့ ...
 ပစ်မှတ်။ ပစ်မှတ်ဆိုတာဟာ အလယ်ဗဟိုကို ထိအောင်
 ပစ်နိုင်တဲ့သူကို အနိုင်လို့ သတ်မှတ်ပေးရတဲ့ အဓိကဆုံး
 ဖြတ်ပေးတဲ့ အရာဝတ္ထုကလေးပဲ။
 သူမအား အရာဝတ္ထုတစ်ခုပမာ သဘောထား၍ယှဉ်ပြိုင်
 ရက်ခဲ့ခြင်းကို နာကြည်းပစ်ရန် သင့်ပါလျက် ... အထူး
 သဖြင့် ကိုကို နာကြည်းလိုက်သင့်ခဲ့ပါလျက် မနာကြည်း
 ရက်သည်မှာ ဗေဒါရီဆိုတဲ့ မိန်းမပဲတည်း။

(က)

ဒုတိယနှစ် အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်း ကျောင်းသူ
 ကလေး ဗေဒါရီ၏ ဘဝထဲသို့ စတင်ခြေချမည့်သူသည် သူ၏
 ခြေချခြင်းကို ကျောင်းသားကတ်ကလေးတစ်ခုဖြင့် စတင်လေသည်။
 ဘိဗ္ဗင်ကတော့ မသိခဲ့သေးပါ။ ဖတ်ချင်သမျှ စာအုပ်တချို့ ထိုင်
 ဖတ်အပြီး အပြင်မှာ မိုးလည်းတိတ်ချိန်မှာ တစ်ချိန်လုံး ငဲ့ဖတ်
 သားရ၍ ညောင်းညာကိုက်ခဲလှလှ ဦးခေါင်းကိုမော့။ စာကြည့်
 ချက်မှန်ကလေးကိုချွတ်။ ထိုငှနောက် လွယ်အိတ်လွယ်လိုက်စဉ်မှာ
 သူမ၏ မျက်စိရှေ့တည့်တည့်က တစ်ဖက်စားပွဲပေါ်မှ အရာဝတ္ထု
 တစ်ခုအား မြင်ခွင့်ရလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

ထိုအရာဝတ္ထုကလေးက ပလတ်စတစ်အမာဖြင့်ကပ်
 သားသော ကျောင်းသားကတ်ကလေးမှန်း မနီးမဝေးမှ မြင်ရုံဖြင့်
 သူမ သိလိုက်သည်။ ဘယ်သူများ နမော်နမဲ့ ကျန်ခဲ့ပါလိမ့်။ အင်
 ဇာန် ပေါ့ဆတာပဲ။ ဘာတွေများ အရေးတကြီး သွားစရာရှိလို့

www.burmeseclassic.com

... မြေပြင်အောက်မှ နေထိုင်သူများ နေထိုင်ရာမှာ နေထိုင်ရာမှာ နေထိုင်ရာမှာ ...

ဟင်္သာအင်း ... သတိမထားမိချေ။ ဗေဒါရီက စာတစ်ခုထဲ စိတ်ဝင်စားပြီဆိုရင် ဘယ်အရာမှ မှတ်မှတ်ရရ သတိမထားတတ်ချေ။ အင်း ... ဒုက္ခ ... ဒုက္ခ။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့ ရှိနေပြန်တော့ တစ်ဦးကောင်းဆန်စွာ မထားချင်ခဲ့ပြန်။

ထိုအခါ ဗေဒါရီသည် ထိုစားပွဲဆီသွား၍ ကတ်ပြားကလေးအား ကောက်ယူလိုက်၏။

မောင်ရဲတိုက်။

တဲ့လား။ ထူးခြားတဲ့ နာမည်ကလေးပဲ။ နေရပ်လိပ်စာနှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်အား ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ထိုကတ်ပြားပိုင်ရှင်ကလေး၏ ကျောင်းနှင့် အတန်းအား သိခွင့်ရလေသည်။

စတုတ္ထနှစ်(ဗိသုကာ)

ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်။

ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်တွေကြောင့် အိုး ... ပျိုတိုင်းကြိုက်ကြတဲ့ စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်သားကလေးပဲဟု ခပ်ရွတ်ရွတ် တွေးလိုက်သေးရဲ့။ ဟုတ်တယ် ... တကယ်ပါ ဓာတ်ပုံထဲက မှန်ကုပ်ကုပ်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူနဲ့ တစ်စက်လေးမှ ကြည့်မကောင်းတဲ့ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း ကျောင်းသားရုပ်ပုံကလေးကို ဘယ်သူက စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲနော်။ အဲဒါရဲ့ ... ဒါလား စတုတ္ထနှစ် ဗိသုကာ

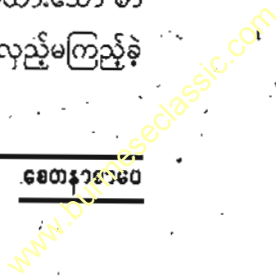
ကျောင်းသားကလေး။ ယုံပဲ ယုံလိုက်ချင်သေးတော့လို့တောင် ဘဲရဲ့မိခင်သေးသည်။

သည်ကျောင်းကလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ နေရာချဲ့ပြီး စာကြည့်တိုက်မှာ ဘာတွေများ လာဖတ်ရှုသလဲ။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းရတဲ့ ကျောင်းသားကလေး(ဓာတ်ပုံထဲမှာ နားရွက်ကားကားကလေးတွေတွေ့၍ သည်လို မှတ်ချက်ချတာပဲ ဖြစ်သည်) ဟာ ... ဘာလို့ မိမိရဲ့ကျောင်းသားကတ်တစ်ခုလုံးကို မေ့သွားတာပါလိမ့်။ ဘာလို့ သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ချိန်းထားတဲ့အချိန် လွန်သွားလို့ ဘာလို့ ကတန်း ထထွက်သွားလို့ ဖြစ်မယ် ထင်ခဲ့သားပင်။

“ဒီမှာရှင် ... ကျောင်းသားကတ်တစ်ခု ဟိုစားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့လို့”

“ဟုတ်လား ... ဒါဆိုလည်း ဒီမှာပေးခဲ့လေ။ နောက်နေ့တော့ လာယူချင်ယူမှာပေါ့”

အဲသည်လို စာကြည့်တိုက်က တာဝန်ရှိသူကို ထိုကတ်ကလေးပေးရင်း သူမ ငှားမယ့်စာအုပ်စာရင်း ရေးမှတ်ခိုင်းတာ သူမ၏နံဘေးမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သော အရိပ်တစ်ရိပ်အား မှန်ကွေ့ခွင့်ရလိုက်သည်။ ဘယ်သူရယ်လို့ သိပ်စပ်စုတ်တတ်လို့သော ဗေဒါရီသည် သူမ၏ ငှားဖို့ရည်ရွယ်ထားသော စာအုပ်တွေလောက် စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် လှည့်မကြည့်ခဲ့

“ဒီမှာ ... ဒီမှာ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကျောင်းသားကတ် ဟို နားက စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်ထင်လို့ ပြန်လာရှာတာ အခုမရှိတော့ဘူး၊ အစ်မတို့များ ယူသိမ်းထားလိုက်သလား လို့”

ထိုအခါ ဗေဒါရီသည် ထိုအရိပ်အား လှည့်ကြည့် ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုအရိပ်က သူမ၏ အရပ်အမောင်းအားမိုး၍ ရပ်နေနိုင်သော မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်ကြောင်း တိတ်တဆိတ် ဝန်ခံပါသည်။ သူ့အရိပ်ကြောင့် ဗေဒါရီက ကျွ ဝင်သွားရသလို ခံစားရပါသည်။ သူ့က ဗေဒါရီကို ကြည့်မနေ ချေ။ သူ့မျက်လုံးတွေက စာအုပ်စာရင်းမှတ်သော အစ်မကြီး၏ လက်ထဲမှ ကတ်ပြားဆီ ရောက်နေ၏။ အင်း ... ပြောရရင် သူ ခံနွာကိုယ်က သိပ်တောင့်တင်းခိုင်မာတာပဲ။ သူ့မျက်လုံးတွေက သိပ်စူးရှတာပဲ။ သူ့ရဲ့ခပ်လတ်လတ် အသားအရေဟာ သိပ်စိုပြည် တာပဲ။

“အခုလေးတင် ဒီညီမလေးက ကောက်ရလာလို့ အစ်မကို ပေးထားတာ၊ မင်း ချက်ချင်းသတိရသားပဲ၊ ချက်ချင်းပြန် လာရှာတယ်၊ တချို့ဆို ကိုယ့်ကတ် ဘယ်နားကျလို့ ကျွဲ မှန်း မသိဘူး”

ဗေဒါရီကို မေးထိုး၍ ညွှန်ပြလိုက်ခြင်းကြောင့် သူ က သူ့နံဘေးမှ ဗေဒါရီကို ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ရှက်ဖို့ပင်ကောင်

သားတော့။ သူမက သူ့ကိုစူးစမ်းငေးမောနေခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ့ရဲ့ ခူးရှသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် ဗေဒါရီမျက်ဝန်းတို့ ဆုံဖြစ်သွားကြ သည်။ သူနဲ့ သူမတို့ နှစ်ယောက်သည် ဘယ်သူမှ မိတ်ဆက်ပေး ခြင်းမရှိခဲ့သေးသော်လည်း အသီးသီး ပြူးပြုနှုတ်ဆက်မိကြလေသည်။ ဒါဟာ ဗေဒါရီရဲ့ရာဇဝင်ကို ဖျက်သိမ်းခြင်းအစ ဖြစ်လေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား၊ ဗေဒါရီဟာ ဘယ်ယောက်ျားတစ် ယောက်ကို အလွယ်တကူ ပြီးမပြတ်တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လို့ပဲ။

“ဟုတ်လား ... ကျေးဇူးပဲဗျား၊ ကျွန်တော် လောလော လောလောနဲ့ ထွက်သွားတာ၊ အိတ်ထဲ အကုန်ကောက်ထည့် မိတယ် ထင်တာပဲ၊ နောက်မှ စီးကရက်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံထုတ် မှပဲ ကတ်မပါလာတာ သတိထားမိတော့တယ်၊ ကျေးဇူး တင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကဲ ... သွားပြီနော်”

မောင်ရဲတိုက် ... ရှင်ရဲ့ စူးစိုက်တဲ့ အကြည့်တွေကို တူပုံ တယ်ဘဝင်မကျလှဘူးဟု မာနကြီးသော မိန်းမပီပီ ချက်ချင်း တောင်းစဖြတ်ကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ကြည့်စမ်း ... ရဲတင်းလိုက် တဲ့အကြည့်။ ငါ့ကို အရင်ကတည်းက သိကျွမ်းရင်းနှီးတဲ့ပုံစံနဲ့ ကြည့်တာ။ အကြည့်တွေက လုံးဝမရိုးသားတာ အမှန်ပဲ။ သည် ဘတ်ပြား တမင်များ ထားခဲ့သူလား။ ငါ ကောက်ကိုင်အောင် ဘမင်ဖန်တီးခဲ့တာလား။ ဗေဒါရီသည် သူမ၏သက်တမ်းတစ်

လျှောက်တွင် ရဲတိုက်ကဲ့သို့သော ယောက်ျားကလေးပေါင်းများစွာ ထံမှ ရရှိသော အကြည့်မျိုးကို အစိပွယ်ဖော်တတ်နေပြီဖြစ်၍ သူမ သတိလက်လွတ် ငေးမိသော ရဲတိုက်အား ကျောခိုင်း၍ ခပ် သွက်သွက် လျှောက်ထွက်ခဲ့လေသည်။

ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း မပြည့်ခင်တွင်ပင် ဗေဒါရီ၏ နံဆေးသို့ ကပ်ပါလာသည့် အရိပ်တစ်ခုအား ကြိုလိုက်ရတော့၏။ သူဟာ ရဲတိုက်ပဲဟု ချက်ချင်းသိရှိလျက် ဘုပြောပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်တော့သည်။

“ဒီက ဘယ်ကျောင်းကလဲ မသိဘူး”

“ကတိပြား ပြန်ပေးလို့ နည်းနည်းပါးပါး ရယ်ပြမိတာနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ခင်မင်ဖို့ ကြိုးစားစရာ မလိုဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မိတ်ဆွေမဖြစ်ချင်ဘူး ဆိုတာ ကြိုတင်ပြောထားချင်တယ်”

“ဘာလဲ ... မေမေက ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ အပေါင်း အသင်း မလုပ်ရဘူးလို့ မှာထားတဲ့စကားကို သမီးလိမ္မော် ကလေးပီသစွာ လိုက်နာနေတာလား”

“သွားသေလိုက်ပါလား၊ ကျုပ်ကို လာရိုမနေနဲ့နော်၊ ဒီမှာ တွေ့လား၊ လက်ထဲက ခေါက်ထီးနဲ့ မရိုက်ရဲဘူး မထင်နဲ့ လူကြီးလူကောင်းသားသမီး ပီသရင် ကျုပ်ကို ဆက်ဒုက္ခ မပေးရင် ကောင်းမယ်”

“ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ကတိပြားကောက်ရတဲ့ ကောင်မလေးမို့ ခင်မင်ချင်လို့ မိတ်ဖွဲ့တာပါ၊ အခုတော့ ဘုတောခံနေရတယ်”

ဒါဆိုလည်း လှည့်ပြန်ပေါ့။ ဗေဒါရီသည် မှန်တာ ဝန်ခံရသော် ရဲတိုက်၏ ပေါ့တီးပေါ့ဆ စကားသံများကို မုန်းမိ ဘာလည်း တစ်ဒုက္ခ။ ပြီးတော့ ရဲတိုက်၏ အသံကို ကြားရခြင်း ကြောင့် ရင်ခုန်မိခြင်းတည်းလည်း တစ်ဒုက္ခ။ ထို့ကြောင့် ရဲတိုက် အား လုံးဝမော့ကြည့်ဖို့ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် သည်တစ်ခါသာ ရဲတိုက်ဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် တောင်၍ ဖရိုဖရဲ ရင်ခုန်မိတာတော့ အံ့ဩချင်သားပင်။

“ရှင် လှည့်ပြန်ရင် ကောင်းမယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့ ဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းမှုကို နားလည်လောက်ရောပေါ့”

“အိုကေ ... ဗေဒါရီဆိုတဲ့ ဒုတိယနှစ် အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူး တန်းရဲ့ ကျက်သရေဆောင်ကလေးဟာ ဒီလောက်တော့ တင်းမာပြတ်သားမှာပေါ့၊ ဒါကို ကျွန်တော် သိထားဖို့သင့် တယ်၊ အခုတော့ ဗေဒါရီရဲ့ လှပမှုကလေးနဲ့ မလိုက်ဖက် တဲ့စကားတွေ ကျွန်တော် ကြားခွင့်ရလိုက်တာ သင်ခန်းစာ ပါပဲ၊ ကဲ ... သွားမယ် ဗေဒါရီ၊ နောက်နေ့လာခဲ့မယ်နော်”

ဟင် ... ဘုရား ... ဘုရား၊ သူ ငါ့ကို သိနေတယ်၊ ငါ့ကို သိနေတယ်။ ကြည့်စမ်း ... ဒါဟာ သူ့ရဲ့တမင်လှည့်ကွက် ပေါ့ လှည့်ကွက် ... ဟုတ်တယ်။ ငါနဲ့ရင်းနှီးရအောင် သူ့ရဲ့ ဆရာဝန်သားကတိကို တမင် ငါ့ရှေ့စားပွဲမှာ ချထားခဲ့တာ၊ ငါ့ကို

ဆောင်ကြည့်နေခဲ့တာ။ ငါ ဒါကို မသိခဲ့တာ ညွှတ်တယ်။ အို ... စိတ်
ပျက်ပါဘိ။ ဗေဒါရီဆိုတဲ့ လူသိများသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို
ချဉ်းကပ်ပုံက သည်ပုံနဲ့စတင်ခဲ့သတဲ့။ ဘယ်လောက် မုန်းစရာ
လေးလဲ။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ “နောက်နေ့လာခဲ့မယ်
နော်” ဆိုသောမှာကြားသံကလေးအား သတိရနေမိတာပင်။ ထူထဲ
သော မျက်ခုံးများအောက်မှ ရိတိတီမျက်ဝန်းအစုံကို ရင်ခုန်ခဲ့သည်။
သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူတို့က ချိုမြသော အပြွမ်းရိပ်ဆင်လျက်။ (ဒါပေမဲ့
ထိုအပြွမ်းက ထေ့သလိုပြွမ်းသော အပြွမ်းမျှသာ) ရှိခြင်းအား ရင်ခုန်ခဲ့
သည်။ ညိုမောင်၍ ခိုပြည်သော အသားအရေ၊ တောင့်တင်းကျယ်
ပြန့်သော ရင်အုပ်နှင့် မြင့်မားခိုင်မာသော အရပ်အမောင်းတို့က
ယောက်ျားပီသမှုကို ဖော်ညွှန်းသကဲ့သို့ ရှိသည်ဟု သူမ ဝန်ခံလျက်
ရင်ခုန်ခဲ့ပြန်သည်။

တဒဂ်လေး တွေ့ဆုံလိုက်ခြင်းမှာ မကြာမြင့်သော်
လည်း ဗေဒါရီသည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက တွေ့ကြုံရင်းနှီးရခဲ့
သူ တစ်ယောက်ပမာ ရဲတိုက်၏ သွင်ပြင်နှင့် စကားသံတို့ကို
အလွယ်တကူ မှတ်မိနေခဲ့တော့သည်။

(ဒါဟာ အမှန်တော့ သူမထံမှ “ကို” တစ်ယောက်
တည်းအတွက်သာ ထူးခြားစွာ ပေါက်ဖွားလာသည့် အချစ်စစ်စစ်
တစ်ခုကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ယခုအခါ လက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီ။)

ထိုနေ့၏ အတန်းလွတ်ချိန်တွင် ဗေဒါရီသည် သူမ
တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူးဟု ထင်ရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်
မမျှော်လင့်ဘဲ ထပ်မံတွေ့ဆုံရလေသည်။

“ကျွတ် ... စိတ်ပျက်ပါတယ်။ ဘယ်သူများ ငါ့ကားရှေ့မှာ
ကားကို ကန့်လန့်ရပ်ထားလည်း မသိဘူး”

သူမသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ညည်းတွားလျက်
ဆေးဘီကို ရှာဖွေသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ နံဆေးက ယှဉ်ရပ်
ထားသော ကားတွေကလည်း သွားဦးမည့်ပုံ မပေါ်သလို သူမ၏
ကားရှေ့ ပိတ်ရပ်ထားသော ကားပိုင်ရှင်ကိုလည်း ဘယ်မှာရှာရ
မှန်းမသိ၍ နောက်ဆုံးတော့ ကားဟွန်းအကျယ်ကြီး တီးပစ်မိ၏။

ဟင်း ... ရှက်ဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့။ ဗေဒါရီ
ကဲ့သို့ လှပသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ကားဟွန်းအကျယ်ကြီး တီး
ခြင်းကို သာမန်စူးစမ်းကြည့်ခံရသည်ထက် ပို၍စူးစမ်းကြ၏။
ကားပိုင်ရှင်ရေ ... မြန်မြန်လာပါဟု ဆုတောင်းကာ ဟွန်းကို
ထပ်မံတီးလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းက သစ်ပင်တစ်

ငင်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ မတ်တတ်ရပ်
လျက် အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေးနေကြသော ယောက်ျားလေးအုပ်
စုတစ်စု လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

ဇိုအုပ်စုထဲမှ အဝေးကနေ ထင်းခနဲ မြင်ရစေသူ
တစ်ယောက်က ဗေဒါရီဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာ၏။
ဪ ... ကားပိုင်ရှင်ကလေး ထင်ပါရဲ့ဟု ဝမ်းသာသွားရုံကလေး
အပြင် သူမ၏အမြင်မှာ ထိုသူကလေးအား ဘာမှစိတ်ဝင်စားစရာ
မရှိလို သတ်မှတ်ချင်သည်။ အမှန်က ဗေဒါရီမသိသေးသည်မှာ
ထိုအမျိုးသားကလေးက အင်မတန်ကို ချောမောလှပါလျက်
မနက်က တွေ့ဆုံခဲ့ရသော ရဲတိုက်ဆိုသည် မိုက်တီမိုက်ကန်း
သူငယ်ကလေးနှင့် ကွာခြားပါလျက် ရင်မခုန်မိခြင်းသည် ရဲတိုက်
အပေါ်တွင် သူမ၏ တစ်မူထူးခြားသော ပြောင်းလဲမှုပဲတည်း။

“ကားထွက်ချင်လို့ ထင်တယ်”

သူမက ခေါင်းညိတ်ပြုရုံအပြင် မပိုခဲ့ချေ။ သို့သော် ...

“ဒုက္ခပဲဗျာ၊ ကျွန်တော် ကားသော့ပျောက်နေလို့”

တဲ့လေ။ ကဲ ... ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်ရတဲ့အဖြစ်

လဲ။

“ကျွန်တော် ကားကိုခဏလေးရပ်ပြီး ဟိုကောင်တွေနဲ့
သွားစကားပြောတာ၊ ကားသော့ကို ခါးကြားထိုးထားမိ
တယ် ထင်တာပဲ။ အခု ကျပျောက်တာလား၊ အထဲမှာကျန်

ခဲ့တာလား မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ရှာမတွေ့တော့လို့ ပြဿနာ
တက်နေတာ”

တစ်ကားလုံး အနက်ရောင်မှန်တွေ သုံးထားမှတော့
အထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ဘယ်လိုမှ မြင်နိုင်မည်မထင်။ အို ...
သည်နေ့ ကံကိုဆိုးနေပါတယ်ဟု မဆီမဆိုင် မနက်က ပြဿနာ
အသေးအဖွဲကလေးအား သတိရကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက် တွေး
လိုက်မိသေးရဲ့။ ကဲလေ ... ဒါဆိုလည်း ဘေးကကားတွေသွားမှ
ပဲ ငါကား ထွက်လို့ရတော့မှာပေါ့ဆိုကာ စိတ်လျော့ပြီး ထိုအမျိုး
သားကလေးအား စကားတစ်ခွန်းမှတောင် ထပ်မပြောခဲ့ချေ။

ဒါပေမဲ့ ... ဗေဒါရီဆိုသည့် မိန်းမလှကလေးအား
တွေ့မြင်လိုက်ရသော အမျိုးသားကလေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ
ဆုံစည်းလိုက်ရသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်ချင်ဟန်မတူ။
ကားဆက်ဖို့ မပြင်ဆင်ခင် သူ့ကားတံခါးကိုမှီ၍ လက်ပိုက်ကာ
ဗေဒါရီကို ငေးနေလိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“စိတ်ညစ်နေပြီလား”

ဗေဒါရီက ခေါင်းခါပြ၏။ ထိုအခါ ထပ်မံစကား
ဆက်၏။

“ကားက သိပ်အကျဉ်းအကျပ်ကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ လွတ်
အောင် ကျွဲပတ်ထွက်ရင်တော့ ရမယ်ထင်တယ်၊ ကြီးစား
ကြည့်ပါလား”

ဟင်း ... အင်မတန် အတွေးအခေါ် ကောင်းတာပဲ။
 ဘယ်ခန်းကလေးမဆို ကားကို မောင်းချင်လို့သာ မောင်းမယ်။
 ယောက်ျားကလေးတွေလို ကျွမ်းကျင်ရင်လည်း ကျွမ်းကျင်မယ်။
 ဒါပေမဲ့ သည်လောက် အကျဉ်းအကျပ်ကလေးကိုတော့ ချိုးကွေ့
 ထွက်ရဲတဲ့သတ္တိမရှိ။ ပြိုင်မောင်းရဲ့၊ ကျော်တက်ရဲတဲ့ သတ္တိမရှိ။
 ပတ်ကင်နေရာကျဉ်းရင် ဝင်ရဲတဲ့သတ္တိမရှိတာ အများစုပင်။ ဒါကို
 မသိဘဲ ဇွတ်ကြီးအကြံပေးနေသေးသည်။ ပြီးတော့ ... သူမကို
 ညှို့ငင်ဖြားယောင်းစွာ စိုက်ကြည့်သေးသည်။ အင်း ... သူကတော့ ...
 သူကတော့ ကိုရဲတိုက်ကတော့ ညှို့ငင်ဖြားယောင်းစွာ စိုက်မကြည့်
 ပါ။ သို့သော် ရီဝေဝေရှိသည့် သူ့မျက်လုံးတွေကို သူမ ရင်မဆိုင်
 ရဲတာတော့ ဗေဒါရီရဲ့ အားနည်းချက်တည်း။

“ဘယ်အတန်းကလဲဟင်”

လာပြန်ပြီ ... တစ်ယောက်ဟု တွေးမိချိန်မှာ သူ့ကို
 သတိရမိတာ လွန်သလားကွယ်။

“ဒီမှာရှင် ... ကျွပ်ကားရှေ့မှာ ရှင်ကား ကိုးလိုးကန့်လန့်
 ရပ်ထားတာကို အကြောင်းပြပြီး မိတ်ဖွဲ့ဖို့မကြိုးစားရင်
 ကောင်းမယ်၊ ကျွပ် ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ မိတ်ဆွေမ
 ဖြစ်ချင်ဘူး”

ဘယ်လို ကုသိုလ်ကံပါလိမ့်။ မနက်ကပ် သည်စကား
 မျိုးကို ရွတ်ခဲ့ရသေး။ ယခု ကျောင်းဆင်းချိန်မှာလည်း သည်စကား
 ကို ရွတ်ရပြန်သေး။

“ဘာလို့ ဒေါသတွေ ကြီးနေတာလဲ၊ ဪ ... သိပြီ ...
 သိပြီ၊ အိမ်စောစောမပြန်ရလို့ ထင်တယ်၊ မေမေက အိမ်
 ပြန်နောက်ကျရင် ဆူမှာလား”

မေမေ ... ဟင် ... သူလည်း မေမေအကြောင်း
 ကောင်းထဲ ထည့်ပြောတယ်။ အခု သည်အမျိုးသားကလေးကလည်း
 မေမေကို ထည့်ပြောပြန်တယ်။ သူတို့ဟာ ဘာလို့ ဗေဒါရီရဲ့မေမေ
 ကို သိနေကြတာလဲ။ သူက ... အင်း ... ရဲတိုက်က ဗေဒါရီကို
 ကြိုသိနေလို့ မေမေကို သိတယ်ထား။ သည်လူကရော သူမကိုများ
 ကြိုသိနေခဲ့လို့ မေမေကို သိနေသလား။ အင်မတန်ကို ထူးဆန်း
 နေပြီကွယ်။ ဒါဟာ ... တိုက်ဆိုင်မှုလား။ မရိုးသားမှုလား။ တမင်
 တကာ ဖန်တီးမှုလား။

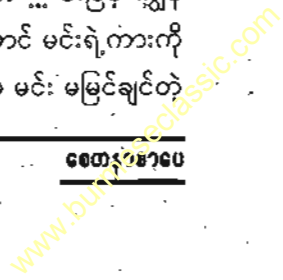
ဗေဒါရီသည် ထိုအမျိုးသားကလေး မရိုးမသားဟန်
 ဝန်အား ချက်ချင်းသတိပြုမိကာ ...

“ရှင်ကား အခုဖယ်ပေး”

“ဟ ... ကားသော့ ပျောက်နေပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ်
 ဖယ်မလဲ”

“အဲဒါ ရှင် တမင်ညစ်တာ၊ ကျွပ်မသိဘူး ထင်နေလား”

“အို ... ဟိုး ... လုံးဝမညစ်ပါဘူးဗျာ၊ တကယ်ကို ကျွန်
 တော်ကားသော့ ပျောက်သွားတာပါ၊ ကဲ ... ဒါဖြင့် ကျွန်
 တော် မညစ်ကြောင်း ယုံကြည်သွားအောင် မင်းရဲ့ကားကို
 ရအောင်မောင်းထွက်ပေးမယ်လေ၊ ဒါမှ မင်း မမြင်ချင်တဲ့

ကျွန်တော်ကို ကြာကြာမမြင်ရဘူးပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ၊ မင်း
ရဲ့ကားကို ကျွန်တော် မောင်းထုတ်ပေးရမလား”

“အို ... နေပါစေ၊ ကျုပ်ကားပေါ်မှာ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျား
မှ ထိုင်ခွင့်မပေးခဲ့ဖူးဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှင်လည်း ထိုင်စရာမ
လိုဘူး၊ မောင်းထုတ်ပေးစရာ မလိုဘူး၊ ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထား
လိုက်စမ်းပါ၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အရောဝင်ချင်တဲ့
နည်းလမ်းထဲမှာ အဲဒီနည်းလမ်းဟာ အညံ့ဖျင်းဆုံးပဲ”

ထိုအခါ ထိုအမျိုးသားကလေးက ဟက်ဟက်ပက်
ပက် ရယ်ချလေသည်။ ရယ်လိုက်သောအခါ ပါးချိုင့်နှစ်ဖက်
ခွက်ဝင်သွား၏။ ကလေးဆန်သော ရယ်မောဟန်ကလေးဖြစ်သည်။
သူ့မျက်နှာပြင်သည် ရယ်လိုက်ချိန်မှာ ကလေးဆန်၍ အရိုးသား
ဆုံး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ရဲဘိုက်ကရော ရယ်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဟု
မှန်းဆကြည့်ခဲ့မိသေးရဲ့။ အင်း ... ဗေဒါရီဟာ အင်မတန်ညံ့ဖျင်း
တဲ့ မိန်းမပဲကွယ့်။ ကိုယ့်ကို တမင်လာရောမှန်း သိထားတဲ့။ အခု
လောလောဆယ် ကိုယ့်မျက်စိရှေ့က အမျိုးသားကလေးလောက်
တောင် မချောမောတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အာရုံထဲက ဖျောက်လို
မရသေးပါလား။

ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသားကလေးရဲ့ အရောဝင်ခြင်းကို
တော့ ညံ့ဖျင်းတယ်ဟု ကဲ့ရဲ့မိပေမယ့် တကယ့် တကယ်ကျတော့
ရဲတိုက်ဆိုတဲ့ အမျိုးသားကလေးရဲ့ အရောဝင်မှုက ပိုပြီးတော့
တောင် ညံ့ဖျင်းသေး။

ထိုအခိုက်မှာ ဗေဒါရီက ကံကောင်းသွားပါသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘေးကကား၏ ပိုင်ရှင်ရောက်လာ၍ဖြစ်၏။
နီးသူက သူ့ကားကို မောင်းထွက်ဖို့ ကားစက်နိုးလျှင် သူမသည်
သက်ပြင်းကို ယခုမှချနိုင်ကာ သူမ၏ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။
ဒါပေမဲ့ ကားစက်တောင်မှ မနိုးရသေးခင် ဗေဒါရီအတွက် ထူး
ဆန်းသော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်သွားစေသည့် အဖြစ်တစ်ခု
ဆို ကြိုလိုက်ရတော့သည်။ အဲဒါကတော့ သူမ၏ကားရှေ့တွင်
ဒိတ်ရပ်ထားသော ကားပိုင်ရှင်ကလေးက ဗေဒါရီကားနဲ့ဘေးသို့
ဆောက်လာပြီး ...

“စိတ်ချမ်းသာသွားပြီလား ဗေဒါရီ၊ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်
ပါဘူး၊ ဗေဒါရီ စိတ်ညစ်သွားရအောင် လုပ်မိလို့ ဒီနေ့
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မုန်းလိုဆုံးတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

တဲ့လေ။ ဟင်ခနဲ ပါးစပ်က မရေရွတ်မိအောင်
နှုတ်တီးလိုက်ရပါသည်။ သည်နေ့မနက်က အဖြစ်နှင့် သည်နေ့
ညနေက အဖြစ်တို့သည် အင်မတန်မှ ထူးဆန်းစွာပင် တိုက်ဆိုင်
မှုနီးနေခဲ့သည်။

ဗေဒါရီမှန်း သိနှင့်သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်၏
အဖန်ဖြင့် စတင်ချဉ်းကပ်မှုသည် ဗေဒါရီဘဝတွင် ထူးဆန်း
သော နေ့တစ်နေ့အဖြစ် သတ်မှတ်စေခဲ့တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“... ကျွန်တော့်နာမည် ဖိုးတေဇပါ။ ဝိုင်အိုင်တီမှာ ဖိုးဒ်ရီးယား အာနီတက်စ်(4th year, Architect) တက်နေပါသည်။ ဗေဒါရီ နဲ့ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်မလားလို့ ဒီလို ညစ်မိတာပါ။ စိတ် မဆိုးပါနဲ့ ဗေဒါရီ၊ နောက်နေ့ လာခဲ့မယ်နော်”

ဘုရားရေ ... သူလည်း သူကလည်း စတုတ္ထနှစ် ဗိသုကာကျောင်းသားကလေး ဖြစ်နေပါရောလား။ ဒါဟာ ရိုးမှ ရိုးရဲ့လား။ လုံးဝကို မယုံနိုင်စရာကောင်းတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုကြီးပဲ။ ဟုတ်တယ် တိုက်ဆိုင်မှု မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ကျောင်းတည်း၊ ဘာသာရပ်တစ်ခုတည်း၊ တစ်ချိန်တည်းက အမျိုးသားကလေးနှစ် ယောက်ဟာ တစ်နေ့တည်းမှာ ဗေဒါရီကို ကိုယ်နည်းကိုယ့်ဟန် နဲ့ စတင် ချဉ်းကပ်ကြတယ် ဆိုတာဟာ ဟင်း ... အတွေးရခက် လေစွ။

မေမေရေ ... မေမေပြောတဲ့ ယောက်ျားတွေဟာ မယုံသင့်တဲ့ လူသားတွေပဲဆိုတာ တကယ်ပဲ ဖြစ်နေပြီလားဟင်၊ ဗေဒါရီသည် အခက်အခဲဟု သူမဘာသာ သတ်မှတ်ပြီးသော အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးဖို့ သူမ၏မေမေဆီအမြန် ဆုံးရှောက်အောင် ပြန်လာခဲ့မိသည်။ ဗေဒါရီရဲ့မေမေက ဒီကိစ္စ လေးနှစ်ခုကို ဆုံးဖြတ်ဝေဖန်ပေးနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု သူမက အားတီး ရှာချင်သားပင်။

“ဟုတ်တယ် သမီးကလေး၊ ဒီသူငယ်လေး နှစ်ယောက်ဟာ အကြံအစည်တစ်ခုနဲ့ စတင်ချဉ်းကပ်တာပဲ။ ဘာအကြံ အစည်လဲတော့ မေမေ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးကလေး သတိထားရမှာက သူတို့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေပဲ။ သမီးကလေး ရှောင်ရမယ်၊ ကြိုတင်တားဆီးရမယ်၊ သူတို့ဟာ သမီး ကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးတာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးကလေးရဲ့ လှပမှု၊ ပညာတတ်မှု၊ ကျော်ကြားမှုနဲ့ မေမေသမီးကလေး အဖြစ် လူသိများမှုကို လိုချင်တပ်မက်ကြတာ၊ သမီးကလေး က သိပ်လိမ္မာတာပဲ ဘာမဆို မေမေကို ဒီလိုပဲ အမြဲတိုင် ပင်နိုင်ပါစေကွယ်”

“အို ... မေမေကလည်း အမြဲတိုင်ပင်မှာပေါ့၊ သမီးကလေး မှာ မေမေ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတာနော်”

“အင်မတန်လိမ္မာတဲ့ အမျိုးသမီးငယ်လေးပဲ၊ ကဲ ... ကဲ ... ရေသွားချိုးတော့၊ မေမေ ထမင်းစားဖို့ စောင့်နေတယ်ဆို ဘာ သမီးကလေး သို့ထားရင် ရေကိုမြန်မြန်ချိုးဖို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် တိုက်တွန်းသင့်တယ်နော်”

... ရက်စိ ... ရက်စိ ... ချစ်လှစွာသော မိခင်ကြီး ထမင်းစားနေမှာကို ချစ်လှစွာသော သမီးကလေးက ညှာ တာစွာ ရေမြန်မြန်ချိုးပါမည်”

ရေချိုးတတ်သလောက် နှာစေးလွယ်၊ ဖျားလွယ်သော ဗေဒါရီသည် ရေချိုးခြင်းကိစ္စကတော့ ကြာမြဲဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် မေမေသည် ရေချိုးမကြာစေရန် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းဖြင့် အကြောင်းပြလျက် သူမ၏ရေချိုးချိန်များကို စောင့်ကြည့်တတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ကဲ ... ဘယ်လောက် အားကိုးချစ်ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ မေမေလဲနော်။

ဗေဒါရီရဲ့မေမေသည် နာမည်ကြီး အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဗေဒါရီ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် မေမေ သီချင်းတွေက မြန်မာ့အသံမှာ ဓာတ်ပြားနဲ့တောင် လွှင့်ရသည် အထိ နာမည်ကြီးသည်။ မေမေက သီချင်းခွေတွေလည်း အများကြီး ဆိုဖူးသည်။ ယခုအခါ ဗေဒါရီရဲ့မေမေ မဂ္ဂဇိုင်က အဆိုသင်တန်းကျောင်းတစ်ခုဖွင့်၍ ပညာအမွေပေးနေခဲ့ပြီ။ သီချင်းဆိုဖေဖို့ ဖိတ်ကြားခံရသည့် ပွဲတွေမှာ ဆိုပေးရသော၊ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အခါတော်ပေးရသော၊ တီဗီမှာ သီချင်းကြီးကဏ္ဍ၊ ခေတ်ပေါ်တေးဂီတကဏ္ဍတွေမှာ ဆိုလေ့ရှိသော ဝါရင့်အဆိုရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

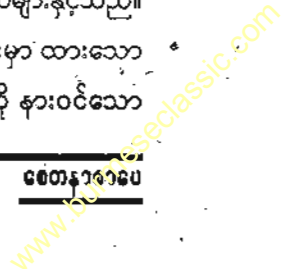
ဒါကြောင့်လည်း ဗေဒါရီကို တက္ကသိုလ်စတက်တည်းက လူသိများတာ မဟုတ်ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသူ ကတည်းကကို လူသိများခဲ့တာ။ လူသိများနေမှာပေါ့။ ဗေဒါရီ နှစ်သမီးအရွယ်က မေမေနဲ့ ဖေဖေတို့ လမ်းခွဲကြတော့ မေမေ ခိုင်ဆိုင်လိုမှု၊ ဖေဖေက အုပ်ထိန်းလိုမှုတို့ဖြင့် အကြီးအကျယ် ဖြစ်ကြ၏။

နောက်ဆုံးတော့ ရုံးတော်မှာ ဗေဒါရီကိုခေါ်ပြီး အသုံးအဖြတ် ယူကြသည်အထိ တစ်ဖက်ကိုတစ်ဖက် အလျှော့ ခဲ့သော အမှုတစ်ခု။

သာမန်လူဆိုရင် အကြောင်းမဟုတ်။ အဲသည် အထိ လူသိများစရာမရှိ။ သို့သော် မေမေလို နာမည်ကြီးအဆို တ်ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာဖြစ်၍ စာစောင် နဲ့လီနဲ့ ဖော်ပြခံရသည်အထိ လူသိများခဲ့တာ။ အို ... ဗေဒါရီ မေမေမကောင်းကြောင်းတွေ သိနေတဲ့အရွယ်ဆိုတော့ ...

“မေမေနဲ့ပဲ နေချင်ပါတယ်။ သမီးကို မေမေနဲ့ မခွဲပါနဲ့။” ဆိုတာကလေးနဲ့တင် ဗေဒါရီဟာ မေမေရင်ခွင်ထဲ ယုံကြည်စိတ်ချစွာ နေရစ်ခဲ့တာ။

အဲသည်ကတည်းက ဗေဒါရီဟာ လူသိများနှင့်သည်။ ဗေဒါရီကို စိုးရိမ်၍ မိန်းကလေးကျောင်းမှာ ထားသော ကြောင့် မေမေဆီမှ ယောက်ျားတွေ မယုံသင့်ဘူးကို နားဝင်သော

ကြောင့် ဗေဒါရီမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း မရှိခဲ့ဖူးပါ။
ချင်းကပ်လာသူ ယောက်ျားတိုင်းကို မောက်မာခက်ထန်စွာ ပြော
ပစ်တတ်ခြင်းကလည်း ဗေဒါရီကို ပို၍လူသိများစေသတဲ့။

“သမီးကလေး ရေတွေ ဒီထက်စိမ်ရင် အသားတွေပိုဖြိုး
ဖြူလာမယ်လို့ ဘယ်သူငယ်ချင်း မြှောက်ပေးလိုက်သလဲ”

“အိုကေ ... ပြီးပြီ မေမေ၊ ဒီမှာ ထွက်လာတော့မလို့
မေမေ ပြောတာ အရင်ဦးသွားတာ၊ ဟဲ ... ဟဲ”

“သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေအောင်လိမ်းရင် အသားတွေ ပိုဖြိုး
လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ မေမေ ပြောရဲတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ လိမ်းပါ့မယ် ဒေါ်မဂ္ဂူရီ၊ အဲ ... ချစ်သေး
မေမေ အလိုကျ ပဲဟင်းအိုးထဲ မျက်နှာမှောက်ကျသလိုပဲ
သနပ်ခါးတွေ ဖွေးနေအောင် လိမ်းပါ့မယ်”

ကဲ ... ဘယ်လောက် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ မေမေ
နော်။ မေမေလောက် စကားပြော လိမ္မာပါးနပ်တာ မရှိ။ သူလေး
စေချင်တာကို ဘယ်တော့မှ တိုက်ရိုက်မတောင်းဆို။ စကားလှူ
ကလေးတွေဖြင့် ဗေဒါရီကို ဆွဲဆောင်တတ်သည်။ ထိုအခါ
ဗေဒါရီက ကျေကျေနပ်နပ် လုပ်ပေးပြီး၊ နာခံပြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။
ချိုးပြီးရင် သနပ်ခါးလိမ်းရမှာ ပျင်းသော ဗေဒါရီသည် မေမေထံ
စကားလှလှများဖြင့် နာခံမိလျက် ဘယ်သောအခါမှ သနပ်ခါး
မလိမ်းမိသည့်နေ့ဟူ၍ မရှိခဲ့တာတော့ အမှန်။

“သမီးကလေးရဲ့မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ချိန်ကို မေမေက
ပိုပြီး စိတ်ပူနေမိပြီ၊ သာမန်ထက် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက်
နှစ်ခုကို ဖန်တီးပြီး ဝင်ရောက်လာတဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်
ဟာ သမီးကလေးကို တစ်ခုခုတော့ ဖန်တီးပေးဦးမှာပဲ၊
မေမေ ကြိုသိနေတယ်၊ ခါတိုင်းလို ချဉ်းကပ်မှုထက် ထူး
ခြားတဲ့ ဖြစ်စဉ်မို့ မေမေ စိတ်ပူနေရတာပဲ၊ မေမေသမီး
ကလေးဟာ အဲဒီယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို အရင်အခါတွေ
လိုပဲ ရှောင်ရှားနိုင်ပါစေကွယ်”

ထိုအခါ ဗေဒါရီက အနာဂတ်ကို ကြိုမမြင်၍
အလွယ်တကူပင် ကတိပေးလိုက်မိပါသည်။

www.burmeseclassic.com

မေမေက အလိုက်သိစွာ ပေးဖတ်တော့ သူမရှက်
ဦး ရှက်ကန်း ပြုံးမိ၏။ သူမ၏မေမေသည် ယောက်ျားတွေကို
ယေယေသင့်ဘူးဟု အမြဲဆုံးမတတ်သော်လည်း ဖြစ်တတ်သော သဘာဝ
ကိုတော့ မလွန်ဆန်တတ်သူဖြစ်သည်။ စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဘယ်
မိန်းကလေးမဆို မိမိကို အရေးတယူ၊ မိမိရဲ့အကြိုက်ကို သိနှင့်စွာ
ထက်ဆောင်ပေးသူအား သိချင်လိမ့်မည်ဆိုခြင်းအား မေမေက
နားလည်တတ်ပါသည်။

“ဗေဒါရီ ...

ထိုလက်ရေးစောင်းစောင်းလေးဖြင့် သူမ၏ ရင်ခန်းမှ
အရလူတတ်သူမှာ ရဲတိုက်ပဲတည်း။

“နှင်းဆီဖြူတွေ ကြိုက်တတ်တဲ့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်
အတွက် နံနက်ခင်းရဲ့ လက်ဆောင်ဟာ နှင်းဆီဖြူ ဖြစ်စေ
ချင်လို့ပါ ...”

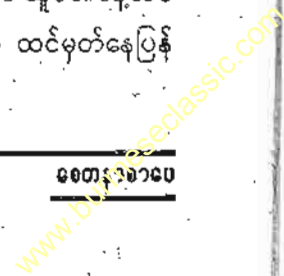
ရဲတိုက်

... တဲ့လေကွယ်။ ဘယ်လောက်တောင် တိုတောင်း
ပြတ်သားလိုက်တဲ့ စာကြောင်းကလေးလည်း ဆိုတာနော်။ သူဟာ
အင်မတန် ကပ်စေးနေတာပဲ။ သည်ထက် စာကိုရှည်အောင် ရေးပြ
မိမိ မရဘူးလား။ ဗေဒါရီသည် တဒင်္ဂအတွင်းမှာ သူမ၏နေ့သစ်
တစ်နေ့အား အင်မတန်မှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်နေပြန်
သည်။

(၁)

“သမီးကလေးရေ၊ ခြေလှမ်းတွေကတော့ စနေပြီကွယ်
မေမေက ဗေဒါရီနံနက်ခင်းကို နှင်းဆီတစ်စည်
စောင့်ကြိုနေမှုဖြင့် စတင်ခြင်းအား ဤသို့မှတ်ချက်ချသည်။ အ
နှင်းဆီတွေ။ တကယ့်ကို ဖြူလွတ်တဲ့ နှင်းဆီတွေ။ ဗေဒါရီ နှင်း
ကြိုက်တာ။ နှင်းဆီတောင်မှ ဖြူဆွတ် ကြည်သန့်နေမှ ကြိုက်
ဘယ်သူသိနေသလဲ။ အင်း ... ဖြစ်ချင်တာ ပြောရရင် ရဲတို
သိတာပဲ ဖြစ်စေချင်ရဲ့နော်။ ပလတ်စတစ်ဖြင့်အုပ်၍ အဖျား
ဖိဖြားအဖြူကလေးအပြင် အဖြူရောင် ကတ်ပြားကလေးတင်
ဗေဒါရီကို ညှို့ငင်လေသည်။ ဟင့်အင်း ... မေမေ ခွင့်ပြု
ထင်တယ်။ ဗေဒါရီက ဖတ်ကြည့်ဖို့ မကြိုးစားတော့ချေ။

“သမီးကလေး ... ရဲတိုက်တဲ့ ဒီမှာ ကတ်ပြားကလေး
ဖတ်ကြည့်ဦး”

သူဟာ ဖိုးတော့ဆိုတဲ့ အမျိုးသားကလေးနဲ့ ဘယ်လို
 ဝတ်သက်နေခဲ့သလဲ။ ဘာအကြံအစည်နဲ့ သည်လိုချဉ်းကပ်သလဲ။
 အကြံအစည် ဆိုတာကတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသိနဲ့
 တွေးဆကြည့်ရင်တော့ အရှင်းကြီးပါ။ ဗေဒါရီချစ်သူအဖြစ် ရွေး
 ချယ်ခံလိုမှုပေါ့။ သို့သော် ရဲတိုက်၏ ထိုအကြံအစည်နှင့် ဖိုးတော့
 ၏ အကြံအစည်တို့ ဘာကြောင့်များ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူနိုင်
 လွန်းနေရတာပါလိမ့်ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်ချင်သားပင်။

“ဖိုးတော့ ဆိုတဲ့ သူငယ်လေးထက် ခြေတစ်လှမ်း သာသွား
 ပြီ သမီးကလေးရေ”

“ဒါပေမဲ့ ကျောင်းမှ မရောက်သေးတာ မေမေရဲ့၊ အဲဒီ
 ပုဂ္ဂိုလ်လည်း အကြံအစည်သစ်တွေနဲ့ စောင့်မနေနိုင်ဘူးလို့
 သမီးကလေးရော ဟောဒီ မေမေပါ ကြိုပြီးပြောမှ မပြော
 နိုင်သေးတာပဲနော်”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကဲ ... သမီးကလေး ကျောင်း
 သွားတော့၊ မေမေတပည့်တွေလည်း လူစုံလောကဲပြီထင်
 တယ်၊ မေမေလည်း အောက်ထပ်ဆင်းတော့မယ်”

ဗေဒါရီနဲ့ မေမေတို့နေသော လုံးချင်းတစ်ထပ်နဲ့
 တိုက်ပုကလေး၏ အပေါ်ထပ်သည် သူမတို့နှစ်ယောက်အတွက်
 အနေတော်ကလေးဖြစ်သည်။ မေမေ အဆိုသင်တန်းကျောင်းနှင့်
 စန္ဒရားတီးသင်တန်းကိုတော့ အောက်ထပ်မှာ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း
 နေရာအပြည့်ပေး၍ ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဗေဒါရီကတော့ သော

ဘက်လှေကားမှ အဆင်းအတက် ပြုလုပ်လေ့ရှိတာကြောင့် မေမေ
 ကျောင်းသားတွေကို စုံစုံစေ့စေ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးချေ။

ဗေဒါရီသည် မေမေ ဆင်းသွားသောအခါ သူ့ရဲ့
 လက်ဆောင် နှင်းဆီတွေကို ခိုး၍ မြတ်နိုးစွာ နမ်းရှိုက်ပြီးမီးအိုး
 ကလေးထဲမှာ ထိုးခဲ့လေသည်။ ဧည့်ခန်းကလေး တစ်ခုလုံး
 နှင်းဆီနဲ့တွေ့ သင်းပျံ့သွားစေသကဲ့သို့ ဗေဒါရီ၏နှလုံးသားလည်း
 ခဲတိုက်၏လွှမ်းခြုံမှုအောက်၌ နစ်မြုပ်ကျဆုံးတော့မည် ထင်ပါရဲ့။
 အဩစရာကြီးနော်။ ကိုယ့်ကို မရိုးမသားသော အကြံအစည်တစ်ခုခု
 နဲ့ ချဉ်းကပ်လာပြီမှန်းသိလျက် သူမသည် မိုက်မဲစွာပင် ရဲတိုက်၏
 ချဉ်းကပ်မှုအား ရင်ခုန်ခဲ့ရလေသည်။ ဖိုးတော့ ဆိုသည့် အမျိုး
 သားကလေးဟာ သူမ၏အာရုံထဲမှာ ရဲတိုက်၏ နေရာယူမှုကြောင့်
 မြေမှုန်ကလေးလို ပျောက်လုခါနီးပါပဲ။

ဗေဒါရီသည် ကျောင်းရောက်တော့ ကားပတ်ကင်
 နေရာမှာ ခဏတဖြုတ်တော့ သတိရလိုက်မိပါရဲ့။ ဒီနေ့ရော ငါ့
 ကားရှေ့ ပိတ်ရပ်ဦးမလားဟု သတိရမိရုံကလေးပါ။ သို့သော်
 အဲဒါတော့ ဒီနေ့တော့ ကားပိတ်ရပ်ပြီး ဇာတ်လမ်းရှာသောနည်း
 နဲ့ လက်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း မကြာမီပဲ ဗေဒါရီ သိခွင့်ရခဲ့
 သည်။ အဲဒါကတော့ သူမ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြေလှမ်းသုံးလှမ်း
 ခု လှမ်းရသေးခင် ဖိုးတော့သည် သူမ၏ နံဘေးသို့ ဘယ်နေရာ
 ရောက်လာမှန်းမသိ ရိပ်ခနဲ ရောက်လာတာပဲဖြစ်၏။

“ဗေဒါရီ ... ကောင်းသော နံနက်ခင်းပါ ခင်ဗျာ”

ဗေဒါရီသည် ခေါင်းကို ပိုမိုလှိုင်းကာ သူမ၏လွယ်အိတ်ကလေးအား ဘာရယ်မဟုတ် လွယ်ထားရာမှ အရှေ့ဘက် ဆွဲယူ၍ ပိုက်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဖိုးတေဇက ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ၊ လွယ်အိတ်ထဲကို ရှည်းစားစာ ခိုးထည့်တဲ့ ခပ်တုံးတုံးနည်းလမ်းတွေကို မသုံးဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ် ပြီးသားပါ”

“ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားရင် ကောင်းမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်သွားမယ့်လမ်းက ဗေဒါရီနောက် ကိုလိုက်မယ့်လမ်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော့်လမ်းလေး၊ ဗေဒါရီလမ်းက ကျွန်တော့်လမ်းပဲ”

“မနှောင့်ယှက်နဲ့နော်၊ မော်ကွန်းထိန်းနဲ့ တိုက်လိုက်မယ်”

“မနှောင့်ယှက်ပါဘူး ဗေဒါရီ၊ ခင်ချင်လို့ပါ။ ဗေဒါရီက ခင်ချင်လို့ ရိုးရိုးသားသား ဖိတ်ဖွဲ့တာပါ”

ရဲတိုက်ရေ ... ရှင်ကတော့ နှင်းဆီဖြူလေးတစ်စည်နဲ့ ကျေနပ်နေခဲ့သလောက် လူရိပ်လူယောင်တောင် မပြသလောက် ဖိုးတေဇကတော့ သည့်ထက်မက ခြေလှမ်းတွေ လှမ်းနေခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ရှင်လောက်တော့ နေရာမပေးနိုင်တာ ဗေဒါရီလွန်သလားကွယ်။ “အချစ်” လို့ မသတ်မှတ်လိုသေးပေမယ့် သည်လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ အကြည့်အပြုံးနဲ့ စကားသံတို့ရဲ့လွှဲ

ခိုးမှုအောက်မှာ ကျေနပ်လိုချင်မှတော့ ... တွေးကြည့်ရင် သိပ်ကို ကြေညာမြင့်သေးတဲ့ တဒဂ်လေးပါ။ သို့ပေမယ့် ရှင်ကို ကျွန်မက အနစ်နစ်အလလကတည်းက သိကျွမ်းဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို အလွယ်တကူ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်သွားမိခဲ့ပြီ။

“ဗေဒါရီ ... ဗေဒါရီ၊ ဟာ ... ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ကျွန်တော်ခေါ်နေတာ ငါးခွန်းလောက် ရှိသွားပြီ၊ ဗေဒါရီက ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားသလိုပဲ”

“မေ့သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ် ... ရှင်ကို ကျုပ် မေ့သွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်ထက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျုပ် သတိရသွားလို့၊ ကဲ ... ရှင် ဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေခဲ့ရင် ကောင်းမယ်၊ ဟိုမှာ ကျုပ်ရဲ့ အတန်းနား ရောက်ခါနီးပြီ၊ သည်လောက် စကားပြောခွင့် ရရင် ကျေနပ်ရောပေါ့ရှင်၊ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်ပါ သေးတယ်”

ဗေဒါရီက ခပ်ရွတ်ရွတ် ပြန်ပြောသောအခါ ဖိုးတေဇသည် နာခံစွာ ထိုနေရာကလေးမှာ ရပ်ကျန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လေသည်။

“ဟာ ... ခဏ ... ခဏလေး ဗေဒါရီ၊ ခုနဲ့ ဗေဒါရီပြော သွားတဲ့ အထဲမှာ ဗေဒါရီမှာ ကျွန်တော့်ထက် စိတ်ဝင် စားစရာကောင်းတဲ့လူ တွေ နေပြီဆိုတာ တကယ်လားဟင်၊ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိမလား”

အံ့မယ် ... ရာရာစစ။ အင်မတန် စပ်စုတဲ့ အမျိုးသားကလေးပဲ။ သို့မည်ပင် ထိုအတွေးဖြင့် ပြုံးမိကာ ခေါင်းခါပြလျက် ဖိုးတေအား ကျောခိုင်းပစ်လိုက်သည်။ အင်း ... ဖိုးတေဟာ လှပုံစံကြည့်ရင် ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်လို့ ထင်ရပေမယ့် သည်လိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ စကားပြော ပြေပြစ်သား။ နောက်ပြီးတော့ ရဲတိုက်ကို လိုက်မမီတဲ့ သာမန်ချဉ်းကပ်တဲ့နည်းလမ်းတွေလည်း သုံးတတ်သား။ စကားပြောတာထက် အဆများစွာ ထိရောက်တဲ့ နည်းသစ်တစ်ခုနဲ့ သူ့ထက်အလျင် ရဲတိုက်ရဲ့ချဉ်းကပ်မှုတစ်ခုဟာ သည်နေ့မနက်မှာ စတင်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတာ မသိရှာဘူးထင်ပါရဲ့။ သံနားဖို့ပင် ကောင်းသေးတော့။

သေချာတာကတော့ မကြာမီမှာ ကြားရတော့မည့် “အချစ်” ဆိုသည့် စကားတစ်ခွန်းသည် ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေတို့ အသီးသီးထံမှ ရရှိတော့မည်ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

“ဗေဒါရီ ... ဒီနေ့ အရမ်းလှတာပဲ”

ဗေဒါရီနှင့် အမြဲတွဲလေ့ရှိသော သူငယ်ချင်း ခိုင်မာလာက စားပွဲပေါ် လက်တံတောင်ထောက်၍ လက်ဖဝါးထဲ မေးစေ့တင်ရင်း နှုတ်ဆက်၏။ “ဗေဒါရီ၏ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆိုတာ ခရီးပေမယ့် အတွဲဆုံးကတော့ ခိုင်မာလာနှင့် သီရိဟူသော မိန်းမချောလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သီရိက သူမ၏ဝါသနာအတိုင်း ကဗျာတွေ တကုန်းကုန်းရေးရင်းမှ ...

“ဗေဒါရီ မလှတဲ့နေ့ရော ရှိလို့လား၊ တို့မေဂျာရဲ့ကွင်းပဲဟာ မလှဘဲ နေ့ပျံမလား၊ ဒီမှာ သီရိက ဗေဒါရီအလှကို တောင် ကဗျာရေးထားသေးတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ကဗျာစာအုပ်ထုတ်ရင် ဒီကဗျာထည့်ရမယ်၊ နာမည်ကိုက ‘ဗေဒါရီ’ လို့ ပေးထားတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ဗေဒါရီ ခွင့်ပြုမလား”

သီရိ၏ အရူးထခြင်းအား ဗေဒါရီက ရယ်ချင်သည်။ သာမန်ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြရင်းက ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေအဆိုသူ

လူတူးလူဆန်းကလေး နှစ်ယောက်အကြောင်း မေးကြည့် တိုင်ပင်ရင် ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။

“ခိုင်တို့ကို ကျုပ် တိုင်ပင်စရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

ခိုင်မာလာက အလောတကြီးမေးသည်။ သီရိက ရေးလက်စကဗျာကို ဘေးချကာ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်လေသည်။ ဗေဒါရီသည် မနေ့က လိုင်ဘရီမှာ ကတ်ပြားတမင်ထားခဲ့သည့် ရဲတိုက်ကအစ သည်နေ့ ဖိုးတေဇ စကားလိုက်ပြောသည်အထိအဆုံး ခပ်အေးအေး ပြောပြလိုက်သည်။ ဘာကြောင့် ခပ်အေးအေးဆိုတဲ့ စကားကို သုံးရသလဲဆိုရင် ဗေဒါရီက အေးဆေးသလောက် ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေဇဟူသော နာမည်ကို စကြားကတည်းက မအေးဆေးတော့ဘဲ သိချင်စိတ် အလောသုံးဆယ်ဖြစ်နေသော ခိုင်မာလာနှင့် သီရိကြောင့်ပင် သည်စကားကို သုံးရခြင်းတည်း။

“အဲဒါ ... ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ ကျုပ်ကို အကြံပေးပါဦး”

“ဗေဒါရီ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တကယ်မသိဘူးလား”

“ဟင့်အင် ... အခုမှ ... အဲ ... မနေ့ကမှ စသိတာ”

ခိုင်မာလာနှင့် သီရိသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ရင်း ဗေဒါရီဆီ ပြန်စိုက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ၏။

ဟင် ... ဘာများမှားယွင်းနေလို့ပါလိမ့်။

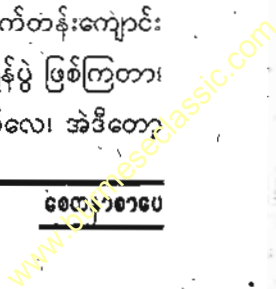
“ရဲတိုက်နဲ့ ဖိုးတေဇဆိုတာ ဖအေတူ မအေကွဲတဲ့ ညီအစ်ကိုတွေပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်က တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေရင်း ကြီးပြင်းလာကြတာလေ။ ဝိုင်အိုင်တီမှာ မေဂျာတစ်ခုတည်း ဖြစ်နေတာရော ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ဗေဒါရီ သိလား”

“ဟင် ... မသိပါဘူး ဆိုတဲ့လူကို သိလား မေးရတယ်လို့”

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်း ပြိုင်နေကြတာလေ။ အမြဲတမ်း တစ်ယောက်ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက် စောင့်ကြည့်နေကြတာ။ လုံးဝမတည့်တဲ့ ညီအစ်ကိုပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အမေနှစ်ယောက်ကလည်း တစ်အိမ်တည်းနေကြရတာဆိုတော့ ဒီနှစ်ယောက် မတည့်တာ မဆန်းဘူးလေ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

“သူ့အဖေက သိပ်ပွေတာ၊ မယားကြီးကို သူပိုင်တဲ့တိုက်ရဲ့ အပေါ်တစ်ထပ်လုံး ပေးထားတယ်။ မယားငယ်ကို အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံး ပေးတယ်။ ဒီပြင် မိန်းမတွေလည်း ရှိသေးတယ်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ သားသမီးဆိုလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ထွန်းကားတော့ အဖေက ဖူးဖူးမူတ်ထားတာ။ အဲဒီတော့ ဒီနှစ်ကောင် ထင်တိုင်းကြိုတာပေါ့။ အထက်တန်းကျောင်း သားဘဝမှာတုန်းက ခဏခဏ ရိုက်ပွဲ ရန်ပွဲ ဖြစ်ကြတာ။ အဖေက ငွေထုပ်ပိုက်ပြီး လိုက်ရှင်းတယ်လေ။ အဲဒီတော့

... ကောင်းကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပညာလေးတွေကတော့ သူများထက် သာနေသား၊ အမှန်က ရဲတိုက်က ဆေးကျောင်း တောင် တက်လို့ရတယ်၊ ဝါသနာမပါလို့ မတက်ဘူး။
 ဝိုင်အိုင်တီလျှောက်တော့ ဖိုးတေဇနဲ့ တူသွားတာ၊ ဖိုးတေဇက ဆယ်တန်းမှာ သရီးဒီ၊ ရဲတိုက်က ဖိုးဒီမို၊ ရဲတိုက်က တစ်ခါနိုင်ဖူးတယ်၊ အခုတော့ အာကီတက်စ်မှာ ရိုးလ်(Roll)ချင်း ပြိုင်လေရဲ့။ တခြားမေဂျာတွေ အမှတ်မီရဲ့သားနဲ့ ဗီသုကာ ဝါသနာပါပုံချင်းတူလို့ စိတ်ကြိုက်ယူတာတဲ့၊ သူတို့နှစ်ယောက်က တည့်သာမတည့်တယ် တကယ့် တကယ်တော့ သိပ်ချစ်ကြတယ်ဟ၊ ရန်ပွဲမှာ ဖိုးတေဇ ခံလာရရင် ရဲတိုက်က လက်စားချေသလို၊ ရဲတိုက် ခံလာရရင် ဖိုးတေဇ လက်စားချေတာတော့ ပုံသေနည်းတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပြိုင်တာကတော့ ပြိုင်နေကြတာပဲ”

ဒါဆိုရင် ငါ့ကိုရော ... ငါ့ကိုရော သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ချဉ်းကပ်တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဟင့်အင်း ... လုံးဝပြောလို့မရဘူးလား။ တစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားတယ် အရင်ကြေညာလို့ နောက်တစ်ယောက်က ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ဒါမှမဟုတ် ပြိုင်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း လိုက်ပြိုင်တာပဲလား။ အို ... ရှုပ်ထွေးလှပါတီ။

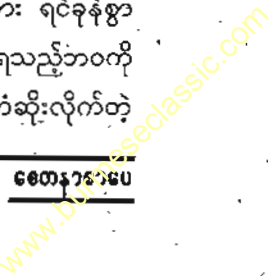
“ခိုင်မာလာနဲ့ ရင်းနှီးလို့ ဒီလောက်သိတာလား”

“မရင်းနှီးဘူး၊ ခိုင်အမေနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးရဲ့အမေတွေက သိကျွမ်းကြတာ၊ ခိုင်အမေက စိန်ပွဲစားလေ၊ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့ ဇနီးနှစ်ယောက်က စိန်တွေအပြိုင်ဝယ်တာ သိတော့ အဲဒီမိသားစုအကြောင်း အိမ်မှာပြောပြောပြတာ၊ နောက်ပြီး ဗေဒါရီက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရောရောနှောနှောမနေ၊ တခြားအကြောင်းတွေလည်း စပ်စပ်စုစု နားမထောင်လို့ပါ၊ ရဲတိုက်နဲ့ ဖိုးတေဇ ဆိုတာ ဝိုင်အိုင်တီမှာ နာမည်ကြီးတွေပဲ”
 “သူတို့က ညီအစ်ကိုသာဆိုတယ် ရုပ်မတူဘူး”

“ဘယ်တူမလဲ၊ သူတို့က မအေတူတွေလေ၊ ရဲတိုက်ရဲ့အမေက မြန်မာစစ်စစ်၊ ဖိုးတေဇရဲ့အမေက ရှမ်းကပြား”

သိရီသည် ခိုင်မာလာလောက် သည်အကြောင်းတွေ သော်လည်း ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေဇ ဆိုသော အမည်ကို စိမ်းနေနေချေ။ ဗေဒါရီသာ ယခုမှ သိခွင့်ရသူဖြစ်၍ သည်နာမည်နှစ်ခု အစိမ်းသက်သက်တည်း။

ရဲတိုက် ... ရှင့်ရဲ့ နှင်းဆီဖြူကလေးတွေလို ကျွန်မ ဖြူစင်စွာ ချဉ်းကပ်တာပဲ ဖြစ်စေချင်ပါရဲ့ဟု တိတ်တဆိတ် ထည့်ရင်း ဗေဒါရီသည် အရာရာကို အလိုလို ဝမ်းနည်းချင်နေရဲ့။ “ချစ်တယ်”ဟူသော စကားတစ်ခွန်းအား ရင်ခုန်စွာ ထည့်ချက်ရမည့်အစား သံသယများဖြင့် စောင့်မျှော်ရသည့်ဘဝကို ရင်ဆိုင်နေရပြီ။ ဘယ်လောက်တောင် ကံဆိုးလိုက်တဲ့

ဘဝလဲ။ ယှဉ်ပြိုင်မှုလား၊ တကယ်ပဲ တိုက်ဆိုင်မှုလား။ ဝေခွဲမရ
အဖြစ်အပျက်။ သည်အဖြစ်အပျက်ဟာ ဗေဒါရီကျ ကြုံရတယ်
ကွယ်။

ဗေဒါရီသည် ခပ်တွေတွေဖြင့် အကြာကြီး ဝိုင်း
မိ၏။

“ဗေဒါရီ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချင်သလဲ”

“ဟင့်အင်း ... မသိသေးဘူး၊ ဘာမှကို မသိသေးတာ
မနေ့ကတွေ့လို့ ဒီနေ့မှ ခိုင်တို့ကို အသိပေးတာ၊ က
အရမ်းစိတ်ညစ်သွားပြီ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ၊ အားလုံးကို ဗေဒါရီ ချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်
အောင် ခိုင်က ကြိုတင် အသိပေးထားတာနော်၊ ဗေဒါ
တိုင်ပင်ချင်တာ အကုန်တိုင်ပင်ပါ၊ ခိုင်တို့ ဝိုင်းအကဲ
ပေးရမှာပေါ့”

“အေးလေ ... ဘယ့်နယ် သိရိတို့ရဲ့ မင်းသမီးကလေး
ယှဉ်ပြိုင်မှုတစ်ခုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ကဲ ... ကဲ
ကဗျာကလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါဦး”

ဗေဒါရီနှင့် ခိုင်မာလာက သီရိ၏အလိုကျ “ဗေဒါ

ဟု အမည်တပ်ထားသော ကဗျာကလေးအား ယူဖတ်လိုက်
သည်။ သူမ၏အလှကို ဖွဲ့ဆိုသည့် ကဗျာကလေးပင်ဖြစ်
ဗေဒါရီသည် ခါတိုင်းလို ပီတိဖြစ်ရမည့်အစား သည်အလှတွေ

ဆိုင်နေလို့ပဲ ရဲတိုက်နဲ့ ဖိုးတေတေ့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုတစ်ခုအဖြစ်
ခွေးချယ်ခံရလေသလားလို့ စိတ်ပင်ညစ်သွားသေးရဲ့။

အိမ်ရောက်ရင် မေမေ့ကို အသိပေးစရာတွေ တစ်ပုံ
တစ်ပင်ဖြစ်ကာ စာသင်ချိန်တွေ မြန်မြန်ကုန်စေချင်ပြီ။ မေမေနဲ့
ဆွေးနွေးဖို့ အိမ်ပြန်ချင်သူမှာ ဗေဒါရီဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပင်
ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

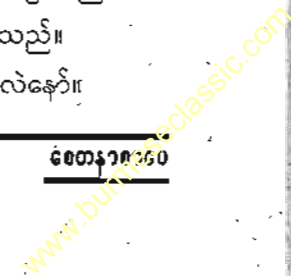
ဗေဒါရီသည် နှင်းဆီဖြူလေးတစ်စည်း ပိုရုံကလွဲလျှင် အရိပ်အယောင်ကလေးတောင်မှ မပြသည့် ရဲတိုက်အား အနည်ငယ် စိတ်ကောက်ချင်နေခဲ့၏။ ထို့အတူပင် သည်နေ့ တစ်နေ့လံတွင် မနက်ပိုင်းကလေး စကားလိုက်ပြောပြီး တစ်နေ့လုံး ပျောက်နေခဲ့သော ဖိုးတေကလည်း အံ့ဩနေခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်ရဲ့ခြေလှမ်းကို တစ်ယောက် စောင့်ကြည့်ပြိုင်ဆိုင်ကြသလို စိတ်ကူးချင်း မတိမ်းမယိမ်း ရှိကြတယ် ဆိုရမလား။ တစ်ယောက်က နှင်းဆီဖြူတစ်စည်းဖြင့် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တတ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်က စက္ကန့်ပိုင်းကလေးလောက် စကားလေးပြော၍ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်တတ်ပုံချင်းကတော့ ထူးဆန်းစွာ နေခဲ့လေ၏။

ထိုနေ့က ဗေဒါရီမေမေသည် ဗေဒါရီ သိသလို ပြန်ပြောပြသောအခါ ဗေဒါရီလို အံ့ဩမနေ။ ပြန်လည်မေးခဲ့တတ်မနေခဲ့ချေ။

“အဲဒါ သမီးကလေး စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တဲ့နေရာမှာ အဓိကထားပြီး ဆုံးဖြတ်ရမယ့် အချက်ပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကို သမီးကလေးက သဘောကျတယ်ပဲ ထားပါတော့။ အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်ဟာ သမီးကလေးကို သူ့ရဲ့မြိုင်ဘက် အနိုင်ရဖို့အတွက်ပဲ ကြိုးစားမှာလား။ သူ့အနိုင်ရပြီးရင် သမီးကလေးကို ထားရစ်ခဲ့မှာလား။ ဒါမှမဟုတ် အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးမိပြီး လက်ထပ်တဲ့အထိ ရည်ရွယ်မှာလား။ နောက်ပြီး သားတွေဟာ အဖေရဲ့စိတ်ရင်းမိနေ့ထပ်တူကြတာ များတယ်ဆိုတာလည်း သမီးကလေး မမေ့နဲ့။ တော်ကြာ သမီးကလေးလည်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုင်မာလာတို့ အမေဆီက စိန်တွေ အပြိုင်ဝယ်နေရဦးမယ်နော်”

အဲသည်နေ့ညသည် ဗေဒါရီအဖို့ နောက်ထပ် အနာထိ၏ နေ့ရက်များကို ရင်မဆိုင်ချင်သောစိတ်၊ ရင်ဆိုင်ခံစားကြည့်ချင်သော စိတ်တို့ဖြင့် ရူးသွပ်စွာ ဖြတ်သန်းရသော ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ အမှန်တကယ် ဝန်ခံရသော် ရဲတိုက်သည် သူမအလက်ထပ်ဖို့အထိတောင် ရည်ရွယ်ပြီး ဖိုးတေအား ပြိုင်ဆိုင်အားပေး ဖြစ်စေချင်သည်။ ပြီးတော့ ရဲတိုက်၏ တစ်ဦးတည်းသော သူ့ကလေးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်သေးသည်။

ဘယ်လောက် အတ္တကြီးလိုက်သလဲနော်။

နောက်တစ်နေ့၏ နံနက်ခင်းတွင် ဗေဒါရီသည် ချက်လုံးဖွင့်ဖွင့်ချင်း သတိရမိသူမှာ ရဲတိုက်ဖြစ်ပြီး နှင်းဆီဖြူတစ် စည်းကိုတော့ မျှော်လင့်မိသေးသည်။ သို့သော် သည်နေ့မနက်မှာ နှင်းဆီဖြူတွေ ရောက်မလာခဲ့ချေ။ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဗေဒါရီ အတွက် စာတစ်စောင် ရောက်နှင့်နေခြင်းအား သတင်းပေး၏။

“ခြံစောင့် ဦးသန်းကို မေးကြည့်တော့ ပြိုင်စက်ဘီးနဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်တဲ့၊ ဗေဒါရီကို ပေးလိုက်ပါဆိုလို့ မသင်္ကာတာနဲ့ မေမေဆီ လာပေးလေရဲ့။ အင်မတန်သစ္စာရှိ တဲ့ ဦးသန်းပဲ။ ကဲ ... ကဲ ... မေမေက သူတစ်ပါးရဲ့စာ ကို ဖောက်ဖတ်လေ့မရှိတော့ ဒီစာကို သမီးကလေးပဲဖတ် ပါ။ မေမေ အားလုံး ခွင့်ပြုတယ်”

“ဟင် ... မေမေ့ကို သမီးကလေးတ အကုန်ပြောပြမှာ မေမေ မသိဘူးလား၊ သမီး ဖတ်ပြီးပြီးချင်း မေမေ့ကိုပေး ဖတ်မယ်”

“အလိုတော် ... ဂျက်စရာကြီးတွေ၊ ကျုပ် မဖတ်ချင်ပါဘူး။ ဂျင်ကလေး ပြောပြချင်သပဆိုရင် စာထဲက အဓိကလိုရင်း အချက်ကိုပဲပြော၊ ဟုတ်ပြီလား။”

မေမေသည် ဗေဒါရီအား အခန်းထဲတွင် ထားရန် ကာ ဘုရားဆွမ်းတော်ဗန်းကလေးကိုလျှက် ဘုရားခန်းထဲဝင် သွားလေသည်။ ဘယ်လောက် အလိုက်သိ ခေတ်မီတဲ့ မေမေလဲ ကွယ်။

ဗေဒါရီသည် တစ်ခါသာ မြင်ဖူးသော်လည်း စာအိတ် မှာ “ဗေဒါရီ” ဟူသော လက်ရေးစောင်းစောင်းတွေကို အလိုလို မှီနေခဲ့ပြန်၏။ နှင်းဆီပန်းရနံ့သင်းသော စာအိတ်အပြာကလေး တွင်းမှာ အပြာနုရောင် စာရွက်ပြာကလေး၏ ပိုင်ရှင်ဟာ ဗေဒါရီရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော သူကလွဲ၍ ဘယ်သူများ ဖြစ် လဲလဲနော်။ အို ... ရင်ခုန်ရလေစွ၊ ဘာတွေများ မှာတမ်းခြေ တာလဲကွယ်။

“ဗေဒါရီ ...

မနေ့က မာမာနဲ့ ပါပါ စကားများရင်း မာမာသွေး တက်ပြီး သတိလစ်သွားလို့ ကျွန်တော် ပြုစုနေရတာနဲ့ ကျောင်းတောင် မတက်ဖြစ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဗေဒါရီကို လည်း လာမတွေ့ရဘူး။ လွမ်းလိုက်တာဗျာ၊ တစ်နေ့က လေး တွေ့ခွင့်မရတာနဲ့ အရမ်းလွမ်းတတ်နေပြီ၊ ကြာရင် မလွယ်ဘူး၊ မာမာ့ကိုတော့ ပြောထားရတယ်၊ နောက်နေ့ နေ့ကောင်းအောင် နေပါလို့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကောင်မလေး ဆွှန်နေလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားတယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ဗေဒါရီဆီ လာခဲ့မယ်၊ ဗေဒါရီကို ကြိုတင်သတင်းပေး ထားတာမို့ ပုန်းနေချင်ရင် ပုန်းနေလို့ ရတာပေါ့နော် ... ရဲတိုက်”

ကဲ ... ဘယ်လောက် အူတူတူနိုင်တဲ့ စာတစ်စောင် ... သူ့အမေနဲ့ အဖေအကြောင်းလည်း တိုင်ပင်သေး။

သူ့အနေကိုလည်း မဟုတ်မဟုတ်တွေ လျှောက်ပြောသေး။ မဆဲ
 ဆိုင် သူ လွမ်းဘာလည်း ထည့်ရေးသေး။ သူ့ လာမှာကို ငြိ
 သိထားလို့ ပုန်းနေချင်ရင် ပုန်းပါလို့လည်း ခနဲသေး။ ကြည့်စမ်း
 အရင်က စိတ်မျိုးနဲ့ဆို ဗေဒါရီတို့ ဘယ်ခဲလိမ့်မလဲ။ ချက်ချင်းက
 သည်စာ ဆွဲဆုတ်ခံရမှာ။ ကာယကံရှင်ကိုတွေ့ရင် မောက်မောက်
 မာမာနဲ့ ရန်တွေ့ပစ်လိုက်မှာ။ ဟင်း ... အခုတော့ သူမို့လို့ပေါ့
 သူ့စာမို့လို့ပေါ့။

ဗေဒါရီသည် သူမကိုယ်သူမ ရဲရဲဝန်ခံရဲရဲပြီ။ စတော့
 ချိန်ကတည်းက နှလုံးသားထဲတွင် မမေ့မပျောက် ရှိနေခဲ့သော
 ပုံရိပ်၏ ပိုင်ရှင်ကလေးသည် သူမ၏အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့
 မှန်း ဝန်ခံခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လောက်တောင် ဆန်းကြယ်လိုက်သ
 ကွယ်။*တိတိကျကျ ရေတွက်ရင် တစ်ကြိမ်တည်းသာ မြင်ခွင့်ရပြီ
 နှင်းဆီဖြူကလေးတွေ၊ လက်ရေးကလေးတွေနဲ့သာ သူ့ကို လှူ
 ဆွတ်ရချိန် တစ်ရက်ခွဲကလေးမှာ သူဟာ ဗေဒါရီရဲ့အချစ်တွေ
 သိမ်းကျုံးယူငင်သွားခဲ့တာမဲ။ အင်မတန်ကို အစွမ်းထက်တာ
 “မေမေ”

မေမေသည် ဘုရားရှိခိုးပြီး၍ နောက်ဖေးခန်း
 ဝင်သွားချိန်တွင် ဗေဒါရီက မေမေ့နောက်မှ လိုက်ဝင်လာ
 ခပ်တိုးတိုး မဝဲမရဲ ခေါ်မိ၏။

“ဘာလဲ သမီးကလေး”

“သူက ဒီနေ့ သမီးကလေးဆီ လာမလို့တဲ့”

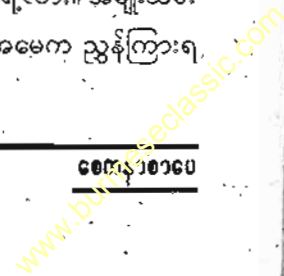
“ဘယ်သူကလုန်း”

“ရဲတိုက်ပေါ့၊ ရဲတိုက်က သမီးကလေးဆီ လာမယ်ဆိုတာ
 စာရေးပေးလိုက်တာ မေမေ”

မေမေက ပြုံး၏။ ထိုအခါ ဗေဒါရီက မဆဲမဆိုင်
 မေမေ့ကို စိတ်ကောက်တော့သည်။ မေမေ ဘာပြုံးတာလဲဟု
 မမေးရဲပြန်။ မေမေ့အပြုံး၏ အဓိပ္ပာယ်ကိုကြားလျှင် သူမရှက်ရွံ့
 ရမှာ စိုးရိမ်သေးသည်။ ရဲတိုက်ရေ ... ရှင်ကို ချစ်မိတာဟာ ဘယ်
 လောက် ပင်ပန်းရတဲ့ ဒုက္ခကြီးလဲနော်။ မေမေ့ကိုရှက်ရ၊ အရာရာ
 ကိုလည်း စိုးရိမ်ရနဲ့။ ဟင်း ... စိတ်ကုန်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။

ထို့နောက် မေမေသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ
 ငြိမ်သက်နေပြန်လျှင် ဗေဒါရီက မနေတတ်တော့ချေ။ မေမေ
 တစ်ခုခုပြောဟု ဂျီတိုက်မိ၏။

“ကဲ ... မေမေ ပြောစေချင်ရင် ပြောပါ့မယ်၊ ရဲတိုက်က
 သမီးကလေးဆီ လာမယ်ဆိုတာ တမင် စာရေးပြောလည်း
 ဘာဂရုစိုက်စရာ လိုသလဲကွယ်၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးက
 ဘယ်သူ့မဆို လာလည်ခွင့် ပေးထားတာပဲ၊ ဒီတော့ သမီး
 ကလေးရဲ့အဖို့က ဆုံးဖြတ်ချက်က ရဲတိုက်ကို စကားလက်ခံ
 ပြောသင့် မပြောသင့်ဘဲကွယ်၊ ကျေနပ်ရဲ့လား။ အမျိုးသမီး
 ကလေး ရည်းစားထားဖို့ကိစ္စလည်း အမေက ညွှန်ကြားရ
 တယ်လို့လေ”

“ဟင် ... ရည်းစားထားမယ်လို့ သမီးကလေးက မေမေ့ကို ပြောမိလို့လား”

“သိနိုင်ဘူးတော်”

ထိုအခါ ဗေဒါရီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မေမေ နောက်ကျောကို သိုင်းဖက်၍ မေမေကျောပြင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ တဟိဟိ ရယ်မိသည်။ လူကြီးတိုင်းဟာ အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အတွေ့အကြုံအမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးသူတွေမို့ အင်း ... မေမေလည်း ဗေဒါရီရဲ့ ဖရိုဖရဲ အမူအရာတွေကို ရိပ်မိပြီးပြီ ထင်ရဲ့။ ဟင်အင်း ... မေမေ။ ရဲတိုက်ကို လောလောဆယ်မှာ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ မစဉ်းစားမိသေးပါဘူး။ မေမေ သမီးကလေးဟာ ချစ်သူထံမှ “ချစ်တယ်” ဟူသော စကားကို အလုံးစုံ ယုံကြည်နိုင်ဖို့ အချိန်တွေယူရဦးမယ် မေမေဟု မေမေအား စိတ်ထဲမှာကျိတ်၍ ကတိပေးခဲ့မိပြန်သည်။

ဗေဒါရီရဲ့ မေမေသည် အတော်တော်မှ ဗေဒါရီလုပ်ချင်တာ ဟူသရွေ့ကို မလုပ်ရဟု ချုပ်ချယ်လေ့မရှိသူပီပီ အရာရာကို ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပုံ ဗေဒါရီကို လမ်းပြပေးခဲ့သူပီပီ။ သည်တစ်ခါလည်း ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေတို့၏ ခြေလှမ်းများ၊ ပြိုင်ဆိုင်မှုနှင့် မာနတရားများ။ သည်အပြင် ဖခင်မှန်သည် မစစ်မှန်သည် ခန့်မှန်း၍ မရသေးသော အချစ်တစ်ခုအတွက် ဗေဒါရီ ကိုယ်ပိုင် အသိဉာဏ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခွင့်ကို ပေးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုနေ့က ရဲတိုက် ရောက်လာခဲ့သော်လည်း စာသင်အချိန်ဖြစ်၍ သူ စကားလာပြောခွင့် မရခဲ့ချေ။ အတန်းအပြင်က သူ့ လက်ပိုက်ရုပ်ကြည့်။ ဗေဒါရီ ယောင်လို့ သူ့ဆီ မျက်လုံးအောက်ရင် “အချစ်လေး” ဟု နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်၍ ခေါ်သံပြုတတ်။ အခါ ဗေဒါရီက ရှက်ရွံ့စိတ်ဆိုးလျက် မျက်စောင်းတွေ တစ်ကြိုးပေးပစ်ကာ ခေါင်းငုံ့နေတတ်။ သို့သော် အင်မတန် နားထောင်ရခက်သော လူသားကလေးကို ပြပါဆိုလျှင် ရဲတိုက်ကိုပဲ ချစ်မည်အဖြစ်ကို သူက ဖန်တီးပေးခဲ့သည်။ အဲဒါကတော့ အတန်းလွတ်ချိန်မှာ ရှုပ်ထွေးသော လူအုပ်များကြားတွင် ရဲတိုက်ကို ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားတော့တာပဲဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ဗေဒါရီက ဟင်း ... တော်ပါပြီ။ နောက်အခါ သူ့ ရဲ့ ဖြားယောင်းမှုတွေကို ရင်မခုန်တော့ပါဘူး။ နေပါစေတော့။ နောက်နေ့ အဲဒီလို လုပ်ပြခွင့်မရအောင် သူ့ကို လုံးဝမကြည့်တော့ပါဘူးတွေနှင့် စိတ်ဆိုးကျန်ရစ်စမြဲ။ ထိုသို့ နေ့စဉ်ရက်

ဆက် သူလာတတ်၊ ဗေဒါရီကို သူ့ရဲ့ မှန်ကုပ်ကုပ် မျက်မှောင်
ချာသိသော အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်တတ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့
ဖိုးတေနှင့် နှစ်ယောက် ဆုံသွားတတ်တာလည်း ရှိ၏။

“ဟယ် ... နှစ်ယောက်ဆုံကြပြီ၊ ပြဿနာတော့ တက်ကြ
ပြီထင်တယ် ဗေဒါရီ”

သီရိနဲ့ ခိုင်မာလာ စိုးရိမ်တကြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ်
အဖြစ် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခံယူကြသလောက် အတန်းရှေ့မှာ ဆုံ
ကြသော ရန်သူတော်ညီအစ်ကိုလေး နှစ်ယောက်သည် သည်အခါ
မျိုးမှာ ထူးဆန်းစွာပင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိန်ခေါ်ပြီး
များဖြင့် ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ကြလျက် သူတို့ချင်း ခပ်တိုးတိုးစကား
ကပ်ပြောခြင်းများ၊ နှစ်ယောက်ယှဉ်ရပ်လျက် ဗေဒါရီကို သူတို့
ချင်း အရုံးပေးရမှာစိုးသည့်အလား ပြိုင်၍ကြည့်ခြင်းများ။ ထိုနေ့
မျိုးဆို အတန်းဆင်းချိန်အထိ ရှိတတ်ကြပြီး ဗေဒါရီ သွားရာနောက်
မနီးမဝေးမှ လိုက်ကြစမြဲဖြစ်သည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဗေဒါရီ
နောက် မျက်ခြည်ပြတ်မခံ လိုက်သောအခါ သူတို့ညီအစ်ကို တွဲ
မလျှောက်ကြချေ။ ပြီးတော့ ရယ်စရာလည်း ကောင်း၏။ ထိုသို့
လိုက်လာကြရုံ၊ ကင်နံတင်းထိုင်လျှင် လိုက်ကြည့်ကြရုံ၊ ဗေဒါရီ
အိမ်ပြန်ချိန်တွင် သူမ၏ ကားနောက်က သူတို့နှစ်ယောက် ကားတွေ
မောင်းလိုက်လာကြရုံအပြင် ဘာစကားမှ လာပြောခြင်းလည်း
မရှိ။

မတော်တဆ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မျက်လုံးချင်း
ဆုံမိရင်တော့ သူတို့ထံမှ ...

“နေကောင်းလား”

ဖြစ်ဖြစ်။ ဒါမှမဟုတ် ...

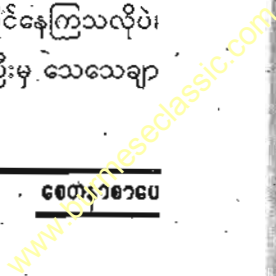
“အရမ်းလှတာပဲ”

ဖြစ်ဖြစ်။ တစ်ခါတလေတော့ ...

“အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းနေပြီ” ဆိုတာမျိုးတွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊
နှစ်ယောက်သား အကျင့်ချင်းတူညီစွာ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေလှုပ်ရုံ
ဗွတ်ပြတတ်ကြစမြဲတည်း။ မှန်တာပြောရရင် ဖိုးတေမ သည်လို
ပြောရင် စိတ်ဆိုးရုံ ကြည့်မိတာ မှားတယ်ဟု နောင်တရုံအပြင်
မရှိသေး။

သို့သော် ရဲတိုက်ကသာ သည်စကားတွေ ပြောတာ
ဖြစ်ကြည့်၊ ဗေဒါရီလောက် ရင်ခုန်မိတော့တာမရှိ။ ကြည့်နူးရှက်ရွံ့မိ
တာမတာမရှိ။

ဘယ်လောက် အဖြစ်သည်းလိုက်သလဲနော်။
“အင်း ... သူတို့နှစ်ယောက် ကြည့်ရတာ ဗေဒါရီက ငါ
ကို ဘယ်နှခါ လှမ်းကြည့်တာ၊ ဘယ်နှခါ ပြုံးပြတာက
အစ အကြိမ်အရေအတွက်မှတ်ပြီး ပြိုင်နေကြသလိုပဲ၊
သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး ဗေဒါရီ၊ စဉ်းစားပြီးမှ သေသေချာ
ချာ ဆုံးဖြတ်နော်”

ဟင်အင်း ... သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်စရာကို
 ... အစကတည်းက မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ငါ့ကိုအ
 သဘောနဲ့ချစ်တာဖြစ်ဖြစ်ဟဲ့သောစိတ်နဲ့ ရဲတိုက်ကို ကျေကျေနပ်
 နပ် ရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီလေကွယ်။ ဒါကို ခိုင်မာလာ မသိ
 သေး။ သီရိလည်း မသိသေး။ နောက်ပြီး ဗေဒါရီရဲ့ မေမေလည်း
 မသိသေးချေ။

“ဘယ်လိုတွေမှန်းကို မသိတော့ပါဘူးဟာ၊ တစ်နေ့ တစ်
 နေ့ လာကြည့်ကြ၊ ပြန်ကြ၊ ရယ်ပြန်နဲ့ စကားကလေး
 တောင် လာမပြောဘူး၊ အင်မတန် မာနကြီးတဲ့ ညီအစ်ကိုပဲ
 ဒါကြောင့်လည်း သူတို့အကြောင်းက လူသိများနေတာဖြစ်
 မယ်၊ တကယ်ဆို မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမူအရာနဲ့
 သဘောကျနေကြောင်း ဒီလောက်ထိ လုပ်ပြပြီးမှ ရှေ့ဆက်
 ခြေလှမ်းတိုးဖို့ သင့်ပြီ”

“အံ့မယ် ... သီရိက ကြားထဲက ရင်ခုန်နေပြီဟ”
 “ရင်ခုန်ရတယ်ဟေ့၊ ခိုင်ရေ ... ရှင်က သီရိကိုသာ ဒီလို
 ပြောတာ ရှင်ရော ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာကို မသိ
 ချင်ဘဲ နေမလား၊ ဖွဲ့ကြည့်ပရိသတ်က အီလည်လည်ပြောထု
 ကြီးကို ကြည့်ရတာ ရိုးအီလာပြီ၊ မင်းသမီးလည်း မင်းသာ
 တွေဘက်က ဘာမှမထူးခြား ဘယ်လိုဆက်က၊ ရမထဲ
 ဖြစ်နေပြီ၊ ဟုတ်တယ်နော် ဗေဒါရီ”

သီရိသည် ယခုအခါ ကျောင်းက အနုပညာအသင်း
 ၏ ရန်ပုံငွေပွဲအတွက် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ကို လက်ခံရေးသားနေသူ
 ဖြစ်၍ ထိုသို့စကားတွေထဲ ပြဇာတ်အကြောင်း ထည့်ပြောနေခြင်း
 ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မာလာနှင့် သူမတို့ရိပ်မိလျှင် ရယ်ချင်စိတ်ကို
 ချိုသိပ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြရ၏။

ဟုတ်တယ်နော်။ ရဲတိုက်က ဘာလို့ အေးဆေးပြီး
 သူမကို အလှူကြည့်ရုံအပြင် မပိုခဲ့သလဲ။ ဖိုးတေဇကရော ဘာလို့
 ငြိမ်သက်နေခဲ့သလဲ။ တစ်ခုခုတော့ ရှိမယ်။ ဖိုးတေဇ ဖွင့်မပြော
 ဘာ ကိစ္စမရှိ။ ရဲတိုက်က ဖွင့်မပြောတာတော့ ဗေဒါရီ အခံရခက်
 နေခဲ့သည်။ သူ ငါ့ကို တကယ်မချစ်လို့ပဲလား ဟူသော အတွေး
 ဆင်တူတိုင်း မျက်ရည်ဝဲရသည်အထိ ကြေကွဲရတတ်သည်။

ဗေဒါရီက ဘယ်လောက်တောင် အဖြစ်သည်းလိုက်
 သလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် ခံစားထိခိုက်တတ်သလဲ။ ရဲတိုက်
 သို့မဟုတ် ချစ်ခြင်းကို တိုက်ရိုက်ခံစားခွင့် မရသေးတာတောင် ကြို့ဘင်
 ချစ်လွမ်းတတ်၊ ကြေကွဲတတ်၊ တိတ်တိတ် မျက်ရည်ကျနေတတ်။

“ဖိုးတေဇက ပိုချောတယ်၊ ပိုပြီးတော့လည်း ဗေဒါရီကို
 ကြည့်နေတတ်တယ်၊ ဗေဒါရီ သူ့ဆီလှမ်းကြည့်ရင် လှိုက်
 လှိုက်လဲ့လဲ့ဝမ်းသာတတ်တယ်၊ သူက ဗေဒါရီကို တကယ်
 ချစ်တာဖြစ်မယ်၊ ဗေဒါရီ သူ့ကို ရွေးလိုက်ရင် မှန်မယ်
 ထင်တယ်”

ခိုင်က တစ်ခါတစ်ရံ အကြံပေးတတ်၏။

“ရဲတိုက် ကြည့်ရတာ ဒီအလုပ်ကြီး လုပ်နေရတာကို စိတ်ပင်ပန်းနေသလိုပဲ၊ စိတ်မပါသလိုပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဖိုးတေဇက အရင်တွေ့ပြီး သဘောကျသွားမှန်းသိလို့ ပြိုင်ပြီးလိုက်တာလား၊ မသိဘူး၊ နောက်ပြီး သူက သိပ်လည်းမချောပါဘူး၊ ဂျစ်ကန်ကန် ရုပ်ရည်နဲ့ ဖိုးတေဇက ရေလည်သန့်တယ်”

သီရိကလည်း ရဲတိုက်အား ဝေဖန်ချင်သေးရဲ့။

ထိုသို့ဝေဖန်မှုကတော့ ဗေဒါရီကို များစွာထိခိုက်စေခဲ့သည်။ ဟုတ်လားဟင် ...။ ဒါဟာ တကယ်ပဲလားဟု ရဲတိုက်ဆီ လှမ်းကြည့်မိလျက် စိတ်ထဲက မေးရုံအပြင် ဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ရှေ့ပြေးသွား၍ သူ့ကိုမော့ကြည့်၍ သူ့လက်မောင်းကို ကိုင်လှုပ်၍ မေးပစ်ချင်သားပင်။

ဘယ်လောက်တောင် မျိုသိပ်ကြေကွဲရတဲ့ ဘဝလဲကွယ် ...။

ပြီးတော့ ဖိုးတေဇက ပိုလည်းသွက်သည်။ ရဲတိုက် မလာတဲ့နေ့တွေ သူ တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာခဲ့ရင်တော့ ဗေဒါရီတို့အား လာစကားပြောတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့နေ့တွေက သူနဲ့ ရဲတိုက်တို့ ဗေဒါရီနောက်က နောက်ယောင်ခံလိုက်တာ၊ အပြိုင်ကြည့်ကြတာတွေကို မေ့ထားသလို၊ မသိသလို နေတတ်၏။ ဘယ်လောက်တောင် ပပေဠိများလိုက်သလဲဆိုတာ

“ဟိုနေ့က ကိုဖိုးတေဇကို တွေ့လိုက်ပါတယ်၊ ဘာလို့လာမနှုတ်ဆက်တာလဲ”

ခိုင်မာလာက တစ်ခါတစ်ရံ အမြင်ကတ်ဟန်ဖြင့် ရဲ့အစား မေးပေးတတ်ပါသည်။ ထိုအခါ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ...

“ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ ညီအစ်ကိုတွေလေ၊ သူက ကောင်မလေးတွေနဲ့ အကြာကြီးရပ်ပြီး စကားပြောတာ မကြိုက်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လာမနှုတ်ဆက်တာပါ”

ဟု ကပေါက်တိုက်ပေါက်ချာ ဆင်ခြေပေးတတ်

“ဟုတ်လား၊ သူက ရှင်ရဲ့အစ်ကိုလား၊ ညီလား ဟင်”

“ကျွန်တော့်ညီ တော်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်နှစ်တည်း မွေးပေမယ့် ကျွန်တော်က စက်တင်ဘာမွေးတာ၊ သူက အောက်တိုဘာ မွေးတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်ထက် သူက တစ်လငယ်တယ်၊ ဗေဒါရီ ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

ဗေဒါရီက ရဲတိုက်အကြောင်း သိချင်လှစွာ အလေးအားလိုက်မိသည့် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်ချင်သွားသေးရဲ့။

ဖိုးတေဇသည် ဖိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဗေဒါရီအဖြေကို တာ တွေ့၍ ...

“သိချင်လို့ပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဟု ဖုံးကွယ်လိုက်ပါသည်။ ဖိုးတေဇသည် ဗေဒ
ကဗျာ ရဲတိုက်အား သူ့ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားနေသလားဆိုလျှင်
အကဲခတ်မှုမျိုးဖြင့် ကြည့်နေတာတော့ ရင်ဆိုင်ရပါသည်။ ဒါ
ဘာဖြစ်သလဲ၊ ငါ့ဘာသာ ဘာကြောင့် မေးမေးပေါ့၊ သူ့
သောက်ရရစိုက်စရာလားဟူ၍ ဗေဒါရီက ခပ်ရွံ့ရွံ့ကလေး
မိခဲ့သေးသည်။

“ဒေါ်မဉ္ဇူရီရဲ့ သီချင်းတွေကိုဆို မာမာတို့ အင်မတန်ကြ
ကြတာ၊ အခုနောက်ပိုင်း အဆိုတော် အသစ်တွေ ပြော
ကြတော့လည်း ကြိုက်ကြတာပဲ၊ မဉ္ဇူရီဆိုတာလေး
ဘယ်လိုဆိုပြီး နှိုင်းယှဉ်တတ်ကြတယ်၊ ဗေဒါရီက
သီချင်းဆိုတဲ့ ဝါသနာမပါဘူးလား၊ အမေရော ... သမီး
အဆိုတော်ဆိုတော့ ကောင်းတာပေါ့”

ထိုအခါ ဗေဒါရီသည် အလိုက်ကန်းဆိုး မသ
သူမ အင်မတန်မှ ဝါသနာနည်းသော အလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ တိုက်
ချင်သော ဖိုးတေဇအား နောက်ထပ် စကားလက်ခံပြောဖို့
အတော်လေး စဉ်းစားချင်လာသတဲ့။ မေမေက မေမေ၊ ဗေဒါ
ဗေဒါရီပဲဟာ။ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ ဝင်အကြံပေးရသလဲ
စိတ်ထဲမှ ရန်တွေ ပစ်ခံသတဲ့။

“ရှင် ... ကျုပ်ကို ဘယ်အချိန်က စသိသွားတာလဲ
နဲ့စတွေ့တော့ ရှင် ကျုပ်အကြောင်းရော၊ မေမေအကြောင်း

ကိုပါ သိနှင့်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ကျုပ်က မေမေကိုအား
ကိုးတာ၊ မေမေကို မေမေလို့ခေါ်တာ၊ မေမေက ကျုပ်ကို
ချစ်တာတွေလည်း အတော်လေး သိနှင့်နေပါလား”

“ဟာ ... ဒါကတော့ နာမည်ကြီး အဆိုတော်ကြီးတစ်
ယောက်အကြောင်းပဲ၊ မသိဘဲ နေမလား၊ နောက်ပြီး
ဒေါ်မဉ္ဇူရီက အင်တာဗျူးတွေမှာဆို သမီးကလေးက သမီး
ကလေးကနဲ့ စကားတိုင်း ထည့်ပြောတတ်တယ်၊ မေမေလို့
ခေါ်တာလည်း ဒေါ်မဉ္ဇူရီက အင်တာဗျူးတွေမှာ ထည့်
ပြောဖူးတာ သိထားလို့၊ ဘယ်အင်တာဗျူးမှာလဲ မသိဘူး
ထည့်ပြောဖူးတယ်၊ ဗေဒါရီကို စသိသွားတာကတော့
Valentine ဆိုတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေးမှာပဲ၊ အဲဒီနေ့က
ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဗေဒါရီ
ရယ်၊ ဗေဒါရီမေမေရယ်နဲ့ အန်ကယ်လ်ကြီးတစ်ယောက်တို့
ရှိနေခဲ့တဲ့အခန်းနဲ့ ကပ်ရပ်အခန်းမှာရှိနေတယ်၊ ဗေဒါရီတို့
ပြန်ထွက်လာမယ့် အချိန်ကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်ရင်း
ချောင်းကြတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ်ဖက်က
သမီးကလေးလို့ခေါ်သံ၊ မေမေလို့ခေါ်သံ၊ အန်ကယ်လ်ကြီး
ရဲ့ မဉ္ဇူရီခေါ်သံ၊ ဗေဒါရီခေါ်သံတွေကြောင့် တမင်စောင့်
ကြည့်ကြတာ၊ ဗေဒါရီကို E မေဂျာရဲ့ကွင်းအဖြစ် ကျွန်တော်
တို့က ကြိုသိထားလို့လေ”

“ရှင်တို့ညီအစ်ကိုက အတူတူ တွဲသွားကြတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ခိုင်တို့ ကြားဖူးတာတော့ သိပ်မတည့်ဘူးဆို”

ခိုင်မာလာက တအံ့တဩ မေးခဲ့သေးသည်။ ထိုအခါ ဖိုးတေဇသည် သူတို့အကြောင်းကို သိနှင့်နေ၍ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားတာ ဗေဒါရီက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး။

“အဲဒီတစ်ခါတော့ တွဲသွားဖူးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်စလုံးက နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာမို့ နှုတ်ဆက်တဲ့ပွဲအနေနဲ့ ကျွေးကြတာလေ၊ ရဲတိုက်နဲ့ သိပ်မတည့်ဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရောရောနှောနှော မနေဖြစ်တာပဲ မာမာနဲ့ သူ့မာမာတို့ကသာ မတည့်ကြတာ၊ ငယ်ငယ်တည်းက သွေးခွဲစကား ပြောထားတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက မတည့်ကြဘူး၊ အခုတော့ သူလည်း သူ့ဘာသာနေ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်လုပ်ချင်တာ လျှောက်လုပ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူခံလာရရင် ကျွန်တော် နေလို့မရဘူး ပြန်လက်ပြန်သလို၊ ကျွန်တော် ခံလာရရင်လည်း သူက လက်ပြန်တာလေ၊ ထုံးစံဖြစ်နေပြီ၊ ခိုင်မာလာတို့က ကျွန်တော်အကြောင်း သိနှင့်သားပဲ”

ထိုသို့ ဖိုးတေဇနှင့် တော်တော်များများစကားလက်ကျရသောနေ့တွေဆို ဗေဒါရီသည် တစ်စွန်းတစ်စ သိခွင့်ရမယ့် ရဲတိုက်ရဲ့အကြောင်းအရာလေးတွေကို နှစ်သက်နေတတ်စမြဲတော့ ဖိုးတေဇလောက်မသွက်သည့် ရဲတိုက်အား မချင်မရဲဖြစ်ရ

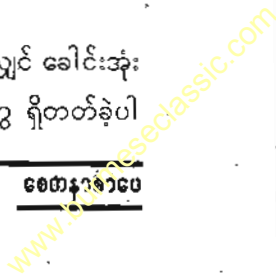
ဗေဒါရီကသာ အသည်းအသန် မျှော်လင့်သလောက် ခပ်အေးအေး ဖြစ်နေသူမှာ ရဲတိုက်သာဖြစ်သည်။ ဖိုးတေဇလောက်သည် နေ့တိုင်း မှန်မှန်လာမတွေ့။ လာချင်သည့်နေ့ လာကြည့်မိကံ။ စကားလေးတောင် လာပြောခြင်းလည်း မရှိ။ ဗေဒါရီနဲ့ ခင်မာမာ သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရတယ်ရယ်လို့လည်းမရှိ။ ခင်မာမာတေ ဖိုးတေဇ မလာဖြစ်သည့် ရှားပါးသည့်ရက်ကလေးတွေ သူ ရောက်လာခဲ့ရင် ဖိုးတေဇလိုများ စကားလာပြောလိမ့်မည်လားဟု မျှော်လင့်စွာ ဗေဒါရီက ဣန္ဒြေတွေ ခဏမေ့ပစ်လျက် မလှမ်းကြည့်ရသလောက် သူ့ထံမှ ခပ်ပြုံးပြုံး ကြည့်နေရုံ၊ သူ့ခင်မာမာနဲ့ ခေါင်းဆတ်နှုတ်ဆက်ရုံ သည်အပြင် မပိုခဲ့ချေ။

ဖိုးတေဇနှင့် ပြိုင်ဆိုင်လာသော အခါမှသာ နည်းနည်းနည်းနည်း အခြေအနေတွေ တိုးတက်လျက် သူ့မသွားလေရာ လိုက်လာခဲ့မိ။

အိမ်အပြန် ကားနောက်က လိုက်လာတာမျိုးတွေ ချစ်သော။

“ဗေဒါရီကို တကယ်မချစ်ဘဲ ဖိုးတေဇကို နှောင့်ယှက်ချင်လို့ တမင်လုပ်နေတဲ့ အမူအရာတွေလား ရဲတိုက်ရယ်”

ဟု ဗေဒါရီက တွေးတောရှေ့တွင်မိလျှင် ခေါင်းအုံးကောက်နှာအပ်က ကျိတ်ငိုရသော ညကလေးတွေ ရှိတတ်ခဲ့ပါ

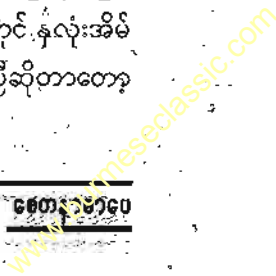

သည်။ တကယ်တော့ တစ်ဖက်က ဘာမှရေရေရာရာ သိရသေးတယ်လည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ကြိုတင်ကြေကွဲနေတတ်တာ၊ မျှော်လင့်နေတတ်တာ၊ ရင်ခုန်နေတတ်တာတော့ ဗေဒါရီ လွန်နေခဲ့တာပေါ့နော်။ အင်မတန်မှ အချစ်မှာ ရူးသွပ်တတ်တဲ့ ဗေဒါရီပဲ။

(၈)

ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေဇ ဆိုသော အမျိုးသားကလေး သူ့ဘက်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ကြချိန် အတော်လေး ကြာမြင့်လာသော ဖိုးတေဇနှင့် ဗေဒါရီတို့လည်း အတော်အတန် ရင်းနှီးလာ သွားပြန်ပြန်။ ထိုအတူပင် ရဲတိုက်၏ အေးစက်စက် အမှုအရာများကို ဖိုးတေဇက ဗေဒါရီသည် ရဲတိုက်အား မျက်လုံးဖြင့် စကားပြော သလို ရဲတိုက်၏ မျက်ဝန်းထဲမှ အရိပ်တွေကိုလည်း ဗေဒါရီ သိတတ်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ရဲတိုက်သည် ဗေဒါရီ၏ အတတ်မှုကို သဘောပေါက်နေခဲ့လောက်ပြီ။ ထိုအတူ ဗေဒါရီ သည် ရဲတိုက်၏ ဖွင့်မပြောသော ချစ်ခြင်းတို့ကို ကျေရပ် သွားပင်။ ဖိုးတေဇအား ရဲတိုက်၏ညီအစ်ကိုတစ်ယောက် သဘောထားလျက် ခင်ခင်မင်မင် စကားလက်ခံပြောရုံအပြင် မိမိ၏ အသွင်အပြင် နေရာပေးစရာမရှိတော့အောင် နှလုံးအိမ် မှာ ရဲတိုက်က နေရာအပြည့် ယူနေခဲ့ပြီဆိုတာတော့ မသိသေးချေ။

“ဗေဒါရီ ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ သိချင်လိုက်တာ”

သီရိ တစ်နေ့တုန်းက ကပ်မေးဖူးသည်။

“ဘယ်သူကမှ ဖွင့်မပြောသေးတာ၊ စဉ်းစားစရာ မလိုဘူးထင်တယ် သီရိရယ်၊ ဘာတွေမှန်းကို နားမလည်တာဘူး၊ အတော့်ကို စိတ်ပင်ပန်းစရာတွေ ပေးတတ်တဲ့ အစ်ကိုတွေပဲ”

ဗေဒါရီက သူမ၏ရင်တွင်းခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို ဖုံးကွယ်ခဲ့ပါသည်။

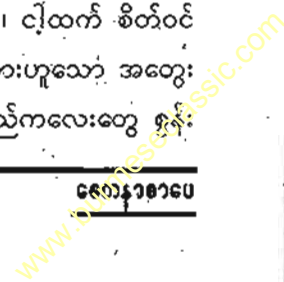
“ဒါပေမဲ့ ဗေဒါရီက ရဲတိုက်ကို ပိုပါတယ်၊ ရှင်တို့ ယောက်ရဲ့ အကြည့်ချင်းတွေ ဖလှယ်နေပုံက အင်မောင်ရဲတိုက်ရဲ့ အကြည့်တွေ စူးစိုက်နေပုံက ဗေဒါရီက ဘယ်လိုနေမယ် မသိဘူး၊ အနားမှာရှိတဲ့ ခိုင်တောင် တုန်ချင်တယ်၊ ဗေဒါရီရဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့အကြည့်မှာ တစ်ခုရှိနေတယ်ဆိုတာ ရဲတိုက် သိပုံရတယ်၊ ဘယ်လိုပြောလဲ ဖိုးတေဇ စကားလုံးပေါင်းတစ်သိန်း ပြောတာထက် ရောက်တဲ့ အကြည့်တွေနဲ့ ဗေဒါရီကို ချဉ်းကပ်မေးရဲတိုက် အင်မတန် တော်တာပဲ”

ခိုင်မာလာ့ကို ညာမရဘူး။ သူက တော်တော် နေတယ်ဟု ဗေဒါရီ နားလည်သွားခဲ့၏။

ထိုသို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ နားလည်သွားမှု ဖြင့် ရဲတိုက်သည် ဗေဒါရီရဲ့သက်ဆိုင်သူ၊ ရွေးချယ်ခံရသူအဖြစ် သတ်မှတ်ချိန် သိပ်မကြာမြင့်ခဲ့ပါ။ ခါတိုင်းတော့ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား လာလာကြည့်တတ်သော ရဲတိုက်သည် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်၏ ကျောင်းတက်ရက်တွင် တစ်ပတ်လုံး ရောက်မလာ ခဲ့ချေ။ ထို့အတူ တစ်ရက်ခြား နှစ်ရက်ခြား နှင်းဆီဖြူတွေဖြစ်ဖြစ်၊ ဗေဒါရီ အမြဲလိုလိုစားတတ်သာ ဆီးထုပ်တွေ၊ သရက်ပြားတွေ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗေဒါရီ နှစ်သက်သော ခေတ်ပေါ်အဆိုတော်တွေရဲ့သီချင်း ဆွဲ အသစ်ထွက်တိုင်း ဝယ်ပေးလိုက်တာမျိုးဖြစ်ဖြစ် ဗေဒါရီရဲ့ နံနက်ခင်းတွေကို တစ်ခါတစ်မျိုး မရိုးရအောင် နှုတ်ဆက်တတ် သော ရဲတိုက်၏ဝတ္တရားများလည်း ထူးဆန်းစွာ ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းမှာလာကြည့်ရုံ၊ နံနက်ခင်းတွေမှာ လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပို့ရုံအပြင် စကားလေးတစ်ခွန်းတောင်မှ ရက်ရှော့စွာ လာမပြော သော်လည်း ဗေဒါရီက စိတ်မနာစွာ ချစ်ခြင်းတွေ တစ်ထစ်ချင်း ခြင်မားနေခဲ့ပြီးမှတော့ ...။

တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားတိုင်း ဘာများဖြစ် နေလို့ပါလိမ့်၊ ဘယ်များသွားနေလို့ပါလိမ့်၊ သည်လောက်ထိပစ် ထားသင့်ဘူး၊ သူ သိပ်ရက်စက်တတ်နေပြီ၊ ငါ့ထက် စိတ်ဝင် စားရမယ့် တစ်ယောက်များ တွေ့သွားလို့လားဟူသော အတွေး များဖြင့် ရူးသွပ်ရစမြဲ။ ပြီးတော့ ... မျက်ရည်ကလေးတွေ စွန်း

ထင်းတဲ့ ခေါင်းအုံးကလေးနဲ့ အဖော်ပြုရမိ။ မေမေ မေးတော့ ခေါင်းမှူးလို့ အန်ချင်လို့ ဖျားချင်လို့ ဝိုက်အောင်လို့ တွေ့နဲ့ မရိုးနိုင်စွာ အရင်က လိမ္မာသော၊ မညာတတ်သော၊ မေမေ့ကို အရာရာ တိုင်မင်သော သမီးကလေးက လိမ်ညာတတ်ခဲ့မိ။

နောက်ဆုံးတော့ တစ်ပတ်ကုန်လွန်အပြီး ဆယ်ရက် အပြည့် နံနက်မှာ ဗေဒါရီသည် သူမ၏ခိုင်မာလာနှင့် သီရိတို့အား ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တော့သည်။

“ရဲတိုက် မလာတာကြာပြီ သီရိရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး၊ နေ့မှကောင်းရဲ့လား၊ ဖိုးတေလောရင် မေးပေးကြပါနော်၊ ကျုပ် သူ့ကို အရမ်းသတိရနေတယ်”

ရဲတိုက်သာ မလာသော်လည်း မှန်မှန်ကလေး လာတွေ့၍ ဖွင့်ပြောဖို့ တာစုနေသော ဖိုးတေအား သူမကိုယ်တိုင် မေးကြည့်ဖို့တော့ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေပေး သွားသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သီရိအား မေးခိုင်းရပါသည်။ ခိုင်မာလာနှင့် သီရိက ...

“ဘာလဲ ... ရှင်က ရဲတိုက်ကို ပိုသာနေပြီဆိုတဲ့ သဘောလား၊ အဲဒီတစ်ခုတော့ မှန်မှန်ဖြေ၊ ခိုင်တို့ သိပ်သိချင်လွန်းလို့”

“သီရိ ထင်တာပြောရရင် ရဲတိုက်က မျက်လုံးထဲကတစ်ဆင့် ဖွင့်ပြောပြီးလို့ ဗေဒါရီလည်း မျက်လုံးလေးထဲကတစ်ဆင့် အဖြေတွေပေးပြီးပြီမို့ ရဲတိုက်နဲ့ ဗေဒါရီတို့ဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်တဲ့ ချစ်သူတွေ မဟုတ်လား”

ထိုအခါ ဗေဒါရီသည် ညာနေလည်း မဝံ့ တော့ပြီ ခြစ်၍ ရက်ပြုံးကလေးဖြင့် ဝန်ခံရခဲ့ပြီ။ အို ... သူသိတာမှတ်လို့။ ရဲတိုက်ဆိုတဲ့သူ သိတာမှတ်လို့။ ကိုယ့်ဘက်က ဖြစ်ချင်တာကို ဦးတင် စိတ်ကူးယဉ်ထားရတာ။ သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ပြောထားတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ ဘဝလဲ။

“ကောင်းပြီ၊ ဒါဆိုရင် ခိုင်တို့ မသိမသာ မေးပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခိုင်ရယ်၊ ကျုပ် သူ့အတွက် အရမ်းလည်း စိတ်ပူနေတယ်၊ သူ ကျုပ်ကို တကယ်ချစ်တာ ဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ သူ တစ်ခုခု အလုပ်ရှုပ်နေလို့ လာမတွေ့တာလား မသိဘူးနော်”

“အို ... ဘယ်နယ်၊ ခိုင်က ရဲတိုက်ရဲ့အစ်မမှတ်လို့ လာမေးရတာတုန်း၊ ဖိုးတေကို မေးပေးပါမယ်ဆို”

ခိုင်မာလာက သူမ၏ကတိအတိုင်း ဖိုးတေစ ရောက်လာသောအခါ ရဲတိုက်ရော ဘယ်လိုလဲ ရှင်နဲ့ကျောင်းမှာ အမြဲ ချမ်းတွေ့ဖြစ်ကြမှာပေါ့၊ အိမ်မှာရော ဘယ်လိုနေကြသလဲနှင့် မိမိအဖေကြည့်ပေးပါသည်။

“ဒီကောင်နဲ့ ကျောင်းမှာ အမြဲတမ်း တွေ့တယ်ဆိုပေမယ့် မတွဲကြပါဘူး၊ အိမ်မှာလည်း သူက အောက်ထပ်၊ ကျွန်တော်တို့က အပေါ်ထပ်ဆိုတော့ ကိုယ့်လှေကားနဲ့ကိုယ် ဆင်းကြ၊ တက်ကြနဲ့မို့ တွေ့ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတလောတော့

သူ့မာမာ ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးနေလို့ဆိုလား ပါပါ မနေ့က ပြောနေလို့ မာမာနဲ့တောင် စကားများကြသေး တယ်”

“ဟုတ်လား ... တော်တော်စိုးရိမ်ရလို့လား”

“မသိဘူး၊ ပါပါက မေခတောင် အတော်စိုးရိမ်ရတယ် ခင်လည်း ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်၊ ဆေးလိပ်လျှော့သောက် ဆိုလို့ မာမာက ပါပါကို စိတ်ဆိုးဘယ်လေ၊ ရဲတိုက်မာမာ ဒေါ်မေခ အကြောင်း စကားထဲ ထည့်ပြောမိရင် မာမာနဲ့ အမြဲရန်ဖြစ်ရတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်အခြေအနေ ဆိုးပုံရတယ်၊ ပါပါတောင် မာမာ့ဆီမှာ အကြာကြီးစကား ထိုင်မပြောနိုင်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဆောက်ထုပ်မှာပဲ အနေများ နေတယ်၊ ဟိုကောင်လည်း ဆရာဝန်သွားခေါ်လိုက် ဆေး ပြေးဝယ်လိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ ကျွန်တော် တွေ သား ကျွန်တော်တောင် မနေနိုင်လို့ ပါပါကို တိတ်တိတ်ကပ်နေ တော့ မရတော့ဘူး မပြောတာပဲ၊ နှလုံး သွေးတိုး ကျောက် ကပ် ဆီးချိုတဲ့၊ အစကတည်းက ဆေးရုံတက်လိုက် ဆင် လိုက် လုပ်နေရတာကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အမြဲကုနေလှ ဆရာဝန်က ဆေးရုံတောင် မသွားခိုင်းတော့ဘူး၊ အခြေအနေ မကောင်းဘူးတဲ့၊ ရဲတိုက်ကလည်း သူ့မာမာအနားမှာ အချိန်ပြည့် နေချင်တော့ ဆေးရုံမပို့တော့ပါဘူးတဲ့၊ ကျွန်

တော်လည်း စိတ်မကောင်းဘူး၊ ရဲတိုက်က သူ့မာမာကို ချစ်တာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်မာမာကို ချစ်တာထက် တောင် ပိုသေးတယ်”

ဖိုးတေထေသည် စိတ်ကောင်းဝင်ကာ ရဲတိုက်၏ အကြောင်းတွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေကြားလေသည်။ ဗေဒါရီ သည် ချစ်သူ၏ အခက်အခဲအား သူမပါ လွှဲပြောင်းမျှဝေ ခံစား ချင်မိသည်။ အို ... ဗေဒါရီတောင် မေမေ့ကို အင်မတန်မှ လေး စားခဲ့၊ အားကိုးခဲ့၊ ချစ်ခင်ခဲ့၊ မေမေ့ရင်ခွင်သာ အလုံခြုံဆုံးအဖြစ် ထင်မှတ်ထားခဲ့သေးတာပဲ။ ရဲတိုက်ရော သည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဗေဒါရီက ငိုငင်တွေ့၍ မျက်နှာညှိုးချင်သောအခါ သီရိက လက်ကုတ်ပြီး သတိပေးရာ မျက်ရိပ်ပြရသည်။ ဖိုးတေဇ နှိပ်မိသွားမယ်တဲ့။ နေပါစေ။ ရိပ်မိတော့ရော သူနဲ့ ဘာဆိုင်သေး ဘာမှတ်လို့။ သို့သော် ... ဗေဒါရီရဲ့ဘဝတွင် မထင်မှတ်တာတွေ ထင်ခါတစ်ရံ ကြုံတွေ့ရလေ့ရှိကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ဘာဖြစ် သလို့ဆိုရင် ထိုနေ့မှာပဲ ဖိုးတေဇက သူမအား အတိအလင်း ဖွင့် ပြောခဲ့၍ပင်။

အဲသည်နေ့၏ ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ဗေဒါရီသည် ကျွန်ဆုံးသွားသည့် နေ့တစ်နေ့အတွက် သူမရဲ့ ချစ်သူအား လွမ်း သွတ်နေခဲ့မိသေးသည်။ ကားသော့ကို ဖွင့်နေစဉ်မှာ ...

“ဗေဒါရီ ပြန်တော့မလား”

ဟု ရိုပ်ခဲနဲ့ ရောက်လာသော ဖိုးတေအေး တွေ့လိုက်
၍ အင်မတန်မှ အံ့ဩမိခဲ့သေး။ နေ့လယ်က တစ်ခေါက်ရောက်
လာပြီး “ပြန်တော့မယ်” လို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပြီး၍၊ ပြီးတော့ တကယ်
လည်း ပြန်သွားပြီထင်ခဲ့၍ သည်လိုပဲ နောက်တစ်ခါ ထပ်မလာ
တတ်၍ပင်။

“အင်း ... ပြန်တော့လို့ပေါ့၊ မပြန်ဘဲ ဘယ်မှ ဟိုဝင်ဒီဝင်
ထုံးစံမရှိဘူး၊ သွားစရာ ပေါ်လာရင်တောင် မေ့မေ့ကိုဖုန်း
ဆက် အသိပေးပြီးမှ ဆက်သွားတာ၊ မေမေ စိတ်ပူပြီ
မျှော်နေမှာစိုးလို့”

“အင်မတန် မေမေ ချစ်တဲ့သမီးပဲ၊ ကဲ ... ဒါဆို ဗေဒါနီ
မေမေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောပေးပါ၊ သွားစရာရှိတယ်
မေမေ စိတ်ပူနဲ့လို့လေ”

“ဘယ်မှ သွားစရာမရှိပါဘူး”

“အခု ရှိပြီလေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ သွားစရာရှိတာ၊ ဗေဒါနီ
ခေါ်ဖို့ တမင် တစ်ခေါက်ပြန်လာပြီး ကျောင်းဆင်းချိန်က
စောင့်နေတာဗျ”

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ်က ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်
ဖိတ်ခေါ်မှုကိုမှ လက်မခံဖူးဘူး”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကိုတော့ လက်ခံပါ၊ ဗေဒါနီ
အရေးကြီးတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ ... ထိပ်သီးနိုင်ငံကြီးတစ်ခုကို လျှို့ဝှက်ဖြိုခွဲမယ်
အစီအစဉ်တွေ သိလာပြီဆိုတဲ့ စကားလား၊ နေပါစေ၊
ကျုပ် မသိချင်ဘူး”

အမှန်က သည်လိုအခြေပျိုးပြီး ဆိုကတည်းက တစ်
နေ့တော့ မလွဲမသွေ ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပြီးဖြစ်တဲ့
စကားတစ်ခွန်းဖြစ်ကြောင်း ဗေဒါနီက ရှိပ်မိပြီးခဲ့ပြီ။ သို့သော်
ဗေဒါနီက ထိုစကား ကြားရမည်ကို မလိုလားခဲ့ချေ။ နောက်ပြီး
ဒုံးတေအေတွက် ဖြေစရာ အဖြေက စဉ်းစားရာ မလိုတော့အောင်
အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့၍ပင်။

“ခဏလေးပါ ဗေဒါနီ၊ သိပ်မကြာစေရပါဘူး”

“ဒီမှာပြောလည်း ရပါတယ် ဖိုးတေရေယ်၊ ကျုပ် တစ်
ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
နဲ့ဖြစ်ဖြစ် တွဲမသွားချင်ဘူး၊ ခိုင်နဲ့ သီရိ ပါရင်တော့ တစ်
မျိုးပေါ့”

“မာနကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မလျှော့ပါလား”

သို့မှန်တာပေါ့။ ဘယ်တော့မှ သည်မာနတရားတွေ၊
သိက္ခာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေကို ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်
နဲ့မှ အလျှော့မပေးခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရဲတိုက်အတွက်ဆိုရင်တော့
အလျှော့ပေးခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါ အမှန်ဆုံးပဲ။ ဗေဒါနီ
သည် ထိုသို့ နှုတ်ဖြင့်ချေပရဲသေးသော်လည်း စိတ်ထဲမှတစ်ဆင့်
နှိပ်ချေပရသည်ကို ခံမင်နေသားပင်။

ကျွန်တော်ပြောမယ့် စကားကို ဗေဒါရီ ကြိုတင်ရိပ်မိနေ
မှန်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ကျွန်
တော်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လမ်းမပေါ်
မှာ ရည်းစားစကား ပြောရမှာကို မလိုလားဘူး။ အဲဒါကြောင့်
တမင် အေးအေးဆေးဆေး စကားထိုင်ပြောလို့ ရမယ့်နေ
ရာကို ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ဖို့ ခွင့်တောင်းတာပါ။”

ဘုရား ... ဘုရား ... ဖိုးတေဧကလည်း သူမကို
တကယ်ပင် မြတ်နိုးသတဲ့။ ထိုစကားကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိနဲ့ ပြော
ချင်သတဲ့။ လမ်းမပေါ်မှာ ပြောရမယ့် ရည်းစားစကားမျိုး ပေါ့ပျက်
ပျက် မဖြစ်စေချင်တဲ့။ လူပုံစံကြည့်ရင် အရာရာကို လေးလေးနက်
နက် မရှိသလိုနဲ့လေ။ အခုတော့ ဘယ်လောက်တောင်များ သူ့
ရဲ့ “ချစ်တယ်” ဟူသော စကားတစ်ခွန်းကို တန်ဖိုးထားလိုက်သလို
ဆိုတာ။ ရဲတိုက်ကတော့ ... အင်း ... ရဲတိုက်ကတော့ အဝေးက
ကြည့်နေရုံ။ ဗေဒါရီ နှစ်သက်သော အရာဝတ္ထုကလေးတွေကို
တိတ်တိတ်ပုန်းရင်း ကျေနပ်ရုံအပြင် မပိုခဲ့။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်
တည်း နားလည်နိုင်မည့် ဗေဒါရီထံမှ တုံ့ပြန်အကြည့်ကလေးများ
အား လျစ်လျူရှုနိုင်ရက်ခဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ရောင့်ရဲနေတတ်ခဲ့။

“ကဲ ... အခုတော့ ဗေဒါရီက ကျွန်တော့်ရဲ့ခွင့်တောင်းမှု
ကိုလက်မခံနိုင်မှတော့ ကျွန်တော် မဖန်တီးချင်တဲ့ အဖြစ်
အပျက်တစ်ခုကို ဖန်တီးရတော့မှာပါ။ ဟား ... ဟား ...

တကယ့်တကယ်တော့ စိတ်ကူးယဉ်ထားတာတွေဟာ လက်
တွေ့မှာ ဘာမှတကယ်ဖြစ်မလာတတ်ဘူးဆိုတာ ဒီအဖြစ်
အပျက်နဲ့တင် သိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်တာ
က ကျွန်တော် အင်မတန်မြတ်နိုးမိတဲ့ မိန်းကလေးကို
ကျွန်တော်က တန်ဖိုးထားပြီး လေးလေးနက်နက် တိုင်တည်
ဖွင့်ပြောချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ အခု ကျွန်တော် လက်ခံရင်ဆိုင်
ရမှာက ကျွန်တော့်ရဲ့မြတ်နိုးမှုဟူသမျှကို ရသွားတဲ့ ဗေဒါရီ
ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ရည်းစားစကား
ပြောတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြီးပဲဗျာ။ သိလား ဗေဒါရီ၊ ကျွန်တော်
ဗေဒါရီကို Valentine ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကလေးမှာ စတွေ့က
တည်းက စွဲလမ်းမိသွားတာ။ အခု ဖွင့်ပြောတဲ့အထိဆိုရင်
ခြောက်လတိတိ ရှိနေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အချစ်ဟူ
သမျှ၊ မြတ်နိုးမှုဟူသမျှနဲ့ စွဲလမ်းမှုဟူသမျှ ဗေဒါရီကို
အပိုင်ပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော် ဗေဒါရီကို လက်ထပ်ဖို့
အထိတောင် ရည်ရွယ်ထားပြီးတာမို့ မာမာ့ကိုတောင်
ဗေဒါရီအကြောင်း ပြောပြထားတယ်။ မာမာရေ ... တစ်နေ့
ကျရင် ကျွန်တော်က မာမာ့ချွေးမလောင်းကို လက်ဆွဲခေါ်
လာတော့မှာ အဆင်သင့် ထမင်းပွဲနဲ့ စောင့်နေလို့”

ဗေဒါရီသည် ထိုစကားများအား ရင်ခုန်ခြင်းကင်းမဲ့
ညီတည်ငြိမ်ငြိမ် နားထောင်နေမိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးပိတ်

ရှင်ဖိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်ခွန်းကတော့ ဗေဒါရီကို အတော်လေး အံ့သြစေခဲ့
သူတို့ညီအစ်ကိုဟာ တူပဲတူနိုင်လွန်းတယ်။ ရဲတိုက်ရဲ့စာထဲ
လည်း သူမအကြောင်းကို သူ့အမေအား အမြဲပြောပြတတ်ကြ
တွေ့ အမြဲပါဝင်နေတတ်သလို၊ ဖိုးတေဇေလည်း ယခုအ
မာမာကို ပြောထားတယ် ဖြစ်လာပြန်သေးသည်။ ဘယ်ယောက်
လေးကမှ မိမိ တကယ်မမြတ်နိုးဘဲ အမေ့ကို ဖွင့်ပြောလိမ့်
မထင်။ အင်း ... အဲတွေးရခက်လေစွ။

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ပြိုင်ဆိုင်နေကြတာပဲလား
ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲ အကြောင်းတိုက်ဆိုင်စွာ သူမအား ပြိုင်
စိတ်ဝင်စားကြတာပဲလားဟု သိချင်စမ်းပါဘိ။

“ဗေဒါရီကို ချစ်တယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မိန်း
လေးတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး ဖွင့်ပြော
စကားပါ။ ဗေဒါရီ ကျွန်တော့်အချစ်ကို အကြွင်းမဲ့ယုံကြ
ပါလို့ မတိုက်တွန်းပေမယ့် ယုံပါလို့တော့ ပြောပါရ
အို ... ကြားချင်တဲ့ သည်လိုစကားမျိုးကို ချစ်ထ

ဆီကသာ ကြားလိုပါလျက် ဘယ်ဝင်ကြွေးကြောင့်များ သည်
တစ်ခွန်းကို ကြားရဖို့ နှောင့်နှေးခဲ့ရပါလိမ့်။ အပြစ်မယူရက်
ကွယ်၊ ရှင်ကို ကျုပ်က အပြစ်ဟူ၍ မြူမှုန်ကလေးတစ်မှုန်မျှ
တောင် မတင်ရက်တဲ့ ချစ်တဲ့သူကို အချစ်ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ပါ။ ဖိုးတေဇဟာ “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ဗေဒါရီ

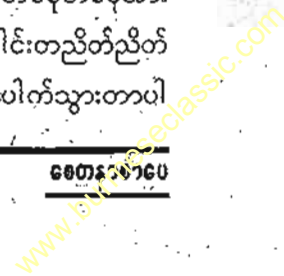
ထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးပြောဖြစ်မယ့် မိန်းကလေးပါတဲ့။ သည်လို
ပဲကွယ် ဗေဒါရီဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေစကားတစ်ခုက
သည်း ရဲတိုက်ဆိုတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက်သာ ပေးအပ်ဖို့
ည်ရွယ်ထားခဲ့ပြီးခဲ့ပြီ။ ရဲတိုက်ဖွင့်ပြောလာမယ့် တစ်နေ့ကို သည်
အဖြေနဲ့အတူ မိန်းမတန်မယ့် မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် တိတ်တခိုးစောင့်
မိခဲ့ပြီ။

“ဘယ်တော့လောက် အဖြေပေးမလဲ ဗေဒါရီ”

“ဟင့်အင်း ... ရှင် ကျုပ်အဖြေကို မမျှော်လင့်ရင် ကောင်း
မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့အဖြေဟာ တစ်ယောက်
သောသူအတွက် သတ်မှတ်ထားပြီးသားမို့ပါ။ သူ့ကိုပဲ ဒီ
အဖြေပေးမှား ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပြီးသား”

“ဘာလဲ ... ဗေဒါရီရဲ့ ‘သူ’က ကျွန်တော့်ထက်အရင် ဖွင့်
ပြောပြီး အဖြေတောင်းထားပြီးသားမို့လား။ ကျွန်တော်
နောက်ကျသွားတာလား ဗေဒါရီ”

ဗေဒါရီသည် သည်မေးခွန်းကိုတော့ မဖြေရဲတော့
သိနိုင်တာမှတ်လို့။ သူတို့ညီအစ်ကိုချင်း ဘာတွေအသိပေး
သလဲမှ မသိတာဟု မိမိဘာသာ သတိပေးဆုံးဖြတ်လျက်
ဆိတ်နေခဲ့သည်။ ဖိုးတေဇသည်လည်း တစ်စုံတစ်ခုအား
မှောင်ကြုတ်တွေးကာ ငြိမ်သက်နေရင်းမှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
ထုတ်၏။ အို ... သူ ဘာတွေများ သဘောပေါက်သွားတာပါ

လိမ့်။ ဘုရား ... ဘုရား ... ရဲတိုက်လို့များ ရိပ်မိသွားပြီလား။
ဒါဆိုရင် မင်း သွားဖွင့်ပြောထားသလားဟု သွားမေးလျှင် ဟ
အင်း ... ရှင် ... ကျုပ်ကို အထင်မသေးလိုက်ပါနဲ့ ရဲတိုက်ရ
ဟူ၍ တိုင်တည်မိပြန်သည်။

ဖိုးတေအေး၊ စကားဖြတ်ကာ အိမ်မြန်မြန်ပြန်လာ
ခဲ့ချိန်အထိ ဖိုးတေသည် အဲသည်လူ ဘယ်သူလဲဟု တစ်ခွန်
မေးတာတော့ အံ့ဩစရာကြီးပင်။ ပြီးတော့ သည်အကြောင်းအ
အေး ဆက်ပြီး အတင်းမမေးတာလည်း အံ့ဩဖို့ကောင်းသားပင်။
ယခုအခါမှာတော့ ဗေဒါရီသည် သူမ၏စိတ်ထဲ
အတွင်းမှ အကြောင်းအရာ ဟူသမျှအား မေမေ့ကို တချို့တစ်စ
သာ တိုင်ပင်တတ်နေပြီမို့ သည်နေ့၏ အကြောင်းအရာကလေး
လည်း မေမေ့အား ဖြတ်တောက်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ပြောပြမှာ အမှန်
တည်း။

သိရှိထံမှ ထိုသတင်းအကြားတွင် ဗေဒါရီသည်
အိမ်၏နံနားကို ချက်ချင်း ပြေးသွားချင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိမတတ်။
“ခိုင် မနေ့ကညကပဲ ဖုန်းဆက်တယ်၊ ညဆယ့်နှစ်နာရီ
လောက်ကြီးလေ ဗေဒါရီကိုလည်း ချက်ချင်းပြောပြချင်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညဘက်ကြီး အချိန်မတော် ဖုန်းဆက်ရင်
ဗေဒါရီ ကြိုက်လား မကြိုက်လား မသိဘူး၊ နောက်ပြီး
ဗေဒါရီမေမေက ဗေဒါရီကို စစ်ဆေးနေမှာလည်း စိုးရိမ်
မိသေးတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အခုမှပဲ ပြောဖြစ်တော့တာ”
“ပြောရောပေါ့ သိရှိရယ်၊ မေမေက စစ်ဆေးတာကို ဘယ်
ဆော့မှ မလုပ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က မေမေ့ကို အမြဲ
ပြောရမနေနိုင် ပြောပြနေတဲ့အကျင့်ကပါပြီး ပြောပြတာ
ပါ။ ကဲ ... အခုတော့ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ
အကြံပေးပါဦး၊ ကျုပ် သူ့ကို အရမ်းသနားတယ်၊ အရမ်း
သွားတွေ့ချင်တယ်၊ သူနဲ့ တစ်ခါမှ စကားလက်ဆုံ မကျ

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဖူး၊ စကားလည်း တိုက်ရိုက်မပြောဖူးပေမယ့် သူ့ဘေးထိုင်ပြီး သူ့ကို အားပေးနှစ်သိမ့်စကားတွေ ပြောချင်တကောင်းပါးမလား မသိဘူးနော်၊ ကျုပ်ဘက်က သိက္ခာနိုင်တယ်ဆိုတာ သိပေမယ့် သူ့နားမှာ ဖေးမချင်တဲ့ကတော့ တကယ့်ကို စိတ်အားထက်သန်နေမိတယ်”

“မသင့်တော်ပါဘူး ဗေဒါရီရယ်၊ ဖိုးတေသော ရဲတိုက်ရာမှာ ဆိုရင်တော့ ဗေဒါရီ သွားတွေ့တာ အကြောင်းဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ဖိုးတေရဲ့အမေမဟုတ်တာ ရဲတိုက်ရဲ့အမေ၊ ရဲတိုက်က မာနကြီးကကြီး ဖိုးတေလို့ ခင်ခင်မင်မင် စကားပြောဖူးရင်တော့ တစ်ပေါ့၊ အခုတော့ ကိုယ်က တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေမှန်း သိသာသွားရင် ရဲတိုက် ပိုပြီး ဘဝင်တွေ လေဟင်ပေမယ်”

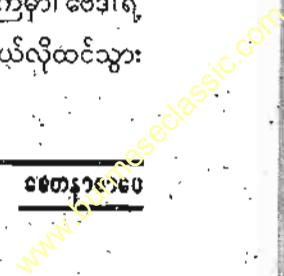
ခိုင်မာလာက ရဲတိုက်၏ အေးတီအေးစက် အမေများကို အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကြည့်လို့မရချင် ဖြစ်လာလည်းတစ်ကြောင်း၊ ဗေဒါရီ ဖွင့်ဟသမျှ ခံစားချက်ကြားထား၍ ရဲတိုက်၏ အချိန်ဆွဲမှုအား ဗေဒါရီဘက်မှ မခံနိုင် ဖြစ်လာခြင်းလည်း တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သည်ကအကြီးအကျယ် ကန့်ကွက်ချင်နေသည်။ ဟင်အင်း ... တားမတား ခိုင်ရယ်။ အခုချက်ချင်း သူ့ အိမ်ကိုသွားဖို့တောင် စတင်

နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အင်မတန် တွယ်တာတဲ့ အမေတစ်ဦးလုံး ဆုံးပါးသွားမှတော့ သူ တော်တော်ကို စိတ်ထိခိုက်မှာ။ အဖော်မဲ့သွားမှာ။ သူ့ရင်ထဲမှာ ဟင်းလင်းပွင့်ထွက်တော့တတ် နာကျင်နေတော့မှာ။ ဗေဒါရီက ကိုယ်ချင်းစာပါသည်။

“ဒါရီရယ်၊ သူ့ရယ်၊ ဖိုးတေရေရယ် သုံးယောက်ဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အမေကို တွယ်တာကြသူတွေချည်းမို့၊ အမေနဲ့အဖော်ပြုတာများပုံချင်း တူကြသူတွေချည်းမို့ ဗေဒါရီက မျှဝေခံစားပေးတတ်ပါသည်။”

ဖိုးတေရဲ့အမေ ဆုံးတယ်ဆိုလည်း ဗေဒါရီသနားတတ်မှာပါပဲ။ အခုတော့ ဗေဒါရီ ချစ်ရသော ရဲတိုက်ရဲ့အမေတော့ ဟင်း... ပြောစရာလိုသေးလား။ သူများတွေကို သနားထက်တောင် အဆများစွာ ပိုသာနေခဲ့ပြီကွယ်။

“ဗေဒါရီ ... အသုဘချတဲ့နေ့မှ သွားလိုက်ပါဟာ၊ လူတွေရှုပ်ထွေးနေချိန်သွားရင် သူ သတိထားမိလိုက်မှာ မဟုတ်တော့ ရှင်လည်း သိက္ခာကျစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီနေ့တော့ လူရှုပ်နေလိမ့်မယ်၊ မနေ့က ညကမှ ဆုံးတယ်လို့ ခိုင်မေမေဆီ ဖုန်းလာတာ၊ အခုလောက်ဆို သူ့အမေဘက်က အမျိုးတွေနဲ့ဟ၊ ဗေဒါရီကို ပိုင်းလေ့လာကြမှာ၊ ဗေဒါရီ မကြောက်ဘူးလား၊ ပြီးတော့ ရဲတိုက်က ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ”

“အို ... ဘာပဲထင်ထင်၊ ကျုပ်က ကိုယ်လုပ်ချင်တာလေး
လိုက်ရမှာကို ကျေနပ်တာ၊ စိတ်ထဲမှာ ချုပ်တီးထားရတာ
အင်မတန် မုန်းတယ်”

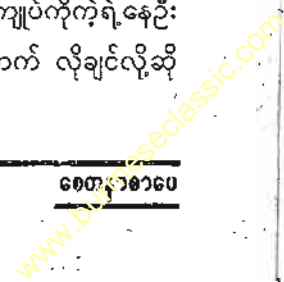
သိလား ရဲတိုက်။ ရှင်ကိုချစ်တာ ရှင်က ကျုပ်က
ကြည့်တဲ့ အကြည့်ကလေးမှာ ချစ်မြတ်နိုးခြင်းပျာတာတွေနဲ့ ယုံကြည်
ပြီး သည်လိုတော့ အထင်မသေးနိုင်ကောင်းရဲ့ဟု တစ်ဖက်သတ်
အတွေးဖြင့် ခိုင်မာလာနှင့် သီရိ စကားကို နားမဝင်တော့တာ
စဉ်းစားပါဦး ဗေဒါရီလို့ ပြောရင် ဟင့်အင်း ... စဉ်းစားစရာ
မလိုတော့တာ။ နောက်နေ့မှသွားပါဆိုရင် မရဘူး။ အခုပဲ သွား
ချင်တာ။ ရှင်တို့ လိုက်ခဲ့ပေးတွေနှင့် တာဂျီဂျီ ဇွတ်တရွတ် ပူဆူ
လျက် အိမ်သိသော ခိုင်မာလာကို မရမကလိုက်ပို့ပေးဖို့ တောင်
ဆိုရလေသည်။ ဘယ်လောက်အဖြစ်သည်းတဲ့ ဗေဒါရီလည်းနော်

နောက်ဆုံးတော့ ခိုင်မာလာနဲ့ သီရိသည် ဗေဒါရီ
အလိုကို လိုက်လျော့ကာ အဖော်လိုက်ပေးကြဖို့ လက်ခံလိုက်
တော့၏။ လက်မခံဘဲနေလို့ မရချေ။ အတန်းသွားတက်ရအောင်
ဟု ခေါ်တာကိုလည်း လိုက်မတက်။ ခိုင်တို့ သီရိတို့ လိုက်
ရင် ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း မရူးရအောင် သွားမယ်
ဖိုးစိန်လမ်းမှာ နေတယ်ဆိုတာကလေး သိရုံနဲ့ တွေ့သမျှ အိမ်ပေါ်
စေ့ဝင်မေးပြီး ရောက်အောင်သွားမယ်တွေနှင့် ငြိမ်းခြောက်။ ဗေဒါရီ
ကို အင်မတန် အနွံအတာခံသော သူမ၏သူငယ်ချင်းမလေး

ယောက်တို့ အဲသည်ကိစ္စကြောင့် ဗေဒါရီ ပိုပြီးသိက္ခာကျ ဘေးနိုင်
သည်ကို သိမြင်ကြလျက် နောက်ဆုံးတော့ လိုက်ပို့ပေးသည်အထိ
ခြစ်လာကြတာပဲ။

လမ်းမှာ တစ်လမ်းလုံး မသွားတော့ဖို့ မဲဆွယ်နေ
သော ခိုင်နဲ့ သီရိစကားကို နားမထောင်ဘဲ ရဲတိုက်၏အိမ်အထိ
အတင်းလမ်းပြခိုင်း၊ ကားကို မောင်းခဲ့ပြီး ခြံရှေ့ကားရပ်ရပ်ခြင်း
နာ မှားပြီလားဟု တွေ့ထိတ်လန့်စေတော့သည်။ ဘုရား ...
ဘုရား ... များပြားလိုက်တဲ့ကားတွေ၊ လူတွေ။ ပြီးတော့ အင်မတန်
ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ ခြံကျယ်ကြီးထဲက တောင်တင်းခုံညားတဲ့တိုက်
အိမ်ကြီးရဲ့ သင်တန်းကျောင်းကရတဲ့ ငွေကြေးကလေးရယ်၊ မေမေ
ဒါတွေ အမွေပေးခဲ့တဲ့ ခပ်လတ်လတ် တစ်ထပ်ခွဲတိုက်ပုကလေး
ရယ်၊ ဗေဒါရီ အသွားအလာ မခက်ခဲဖို့ မေမေ စုဆောင်းထားသမျှ
ငွေကြေးကလေးနဲ့ မဖြစ်မနေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ ကားကလေးတစ်
စီးရယ်သာ ပိုင်ဆိုင်သော ဗေဒါရီတို့ရဲ့ဘဝနဲ့ သူ့ဘဝက အဆ
များစွာ ကွာခြားပါဘိ။

“ဝင်မယ်လေ ဗေဒါရီ၊ အထဲမှာ ပါကင်တော့ ရမှာပေါ့”
“ဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး သီရိရယ်၊ လူတွေက အများကြီး
နော်၊ ပြီးတော့ ဖိုးတေဇ တွေ သွားရင် ကျုပ်ကိုကဲ့ရဲ့နေဦး
မယ် ထင်တယ်၊ ရဲတိုက်ကို ဝမ်းငမ်းတက် လိုချင်လို့ဆို
ပြီး အထင်သေးမှာပဲနော်”

“ဖိုးတေကေ ထင်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရဲတိုက်က ထင်မှာဟော ရဲတိုက်က ထင်မှာ၊ သူက သူ့မိဘရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုနဲ့ သူ့ရဲ့ဂုဏ်သတင်း ကျော်ကြားမှုကို အင်မတန် မာနထား တတ်တာ၊ ဗေဒါရီ မသိလို့၊ ခိုင်နဲ့ တစ်ခါတလေ ဖုန်း ပြောရင် ဆုံဖူးတယ်ဟော၊ မသင်္ကာတဲ့မျက်လုံးနဲ့ မကြည့် နဲ့ဦး၊ ခိုင်မေမေ ပြောခိုင်းထားတဲ့ စိန်ဈေးနှုန်းတွေ သူ့မာန ကိုပြောဖို့ ခေါ်တဲ့အခါမျိုးမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှ ဆုံတာပါ၊ ဖုန်းကလေး မတော်တဆ ပြောခွင့်ဆုံရတာကိုပဲ ရဲတိုက်က သူ့ကို ဇာတ်လမ်းရှာမှာစိုးတဲ့ပုံစံနဲ့ ချက်ချင်း စကားကို လိုရင်းပြောပြီး သူ့မာမာကို လှမ်းခေါ်တတ်တယ်၊ တကယ် ဆို သူနဲ့ ခိုင်တို့က ဗေဒါရီဆီ သူ လာလာမနေတာမြင်ပြီး မျက်မှန်းတန်းဖူးသားတွေမှန်း သူ သိလျှတ်သားနဲ့ နည်းနည်း ပါးပါး ဖော်ရွေဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့”

ဗေဒါရီသည် ယခုတော့ ထွက်ပြေးလွင့်ပျောက် သွားပြီဖြစ်သော သူ့မ၏ ဘွဲ့များကို မတမ်းတမီတော့ချေ။ ပြော နိုင်တာမှတ်လို့။ ငါကလည်း သူ့ရဲ့ကြွယ်ဝမှုနဲ့ ကျော်ကြားမှုကို မက်ပြီး သူ ဘာမှဇာတ်လမ်းမစရသေး ဘာတောင် တမ်းတမ်းနဲ့ လိုက်လာတယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာ။ ဗေဒါရီက သူ့မ၏ ချစ်ခြင် ကို ထိုသို့သော ဂုဏ်ပုဒ်များဖြင့် မသိမ်ငယ်စေလို့၊ မနှိုင်းယှဉ်စေ လို့၊ မရှုံးနိမ့်စေလို့သူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းထိုးတော့မတတ်

ဖြစ်ပြီးသားကားကို နောက်ဆုတ်ပြန်လှည့်လျက် ယိခြံရှေ့မှ မြန် မြန်ထွက်သွားဖို့ မဆိုင်းမတွ ဆုံးဖြတ်မိပါသည်။

“ဗေဒါရီ ... ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါဟဲ့၊ သိရှိတို့လာတာ ဘယ် သူမှ မသိလိုက်ပါဘူး၊ ဗေဒါရီ၊ ရဲတိုက်ကို တွေ့ချင်ရင် တော့ မနက်ဖြန်ကျမှ လူအုပ်ထဲကရောပြီး ကြည့်ပေါ့၊ သူ ကတော့ တော်ဇော်လေး ခံစားနေရမယ် ထင်တယ်နော်”

သိရှိက ဗေဒါရီကို နှစ်သိမ့်သည်။ ဟင့်အင်း ... နေပါစေတော့။ သူက သူ့ရဲ့ဂုဏ်ခနဆိုတဲ့ ပေတံနဲ့ တိုင်းထွာ လိုက်မှာ စိုးရိမ်လွန်းလို့ပါ။ သူ့ရဲ့အတိအလင်း ချစ်သူဘဝကို ဘယ်တော့မှ မရရင့် မရပါစေနဲ့တော့။ နောက်တစ်ခါ သူလာ ရင် သူနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် မကြည့်တော့ပါဘူး။ သူ့ကိုသေ လောက်အောင် ချစ်ခိုရင်လည်း ချစ်မိပါစေ ဘယ်တော့မှ ရေလာ ခြောင်းပေးတဲ့ အမူအရာတွေ မပြတော့ဘူး။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ရဲ့အဆများစွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို သိမြင်လိုက်ရလို့ ပဲ။ ဗေဒါရီက သူ့ရဲ့ဂုဏ်ခနတွေကို မက်မောလို့ သူ့ကို တွယ် တယ် အထင်မခံချင်ခဲ့ဘူးလေကွယ်။

ဗေဒါရီသည် ဘာကိုဝမ်းနည်းသွားမှန်းမသိ ဝမ်းနည်း မိကာ ကားခေါင်းကို လမ်းမှဘက် ပြန်ဦးတည်စဉ် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှ ကားတစ်စီးက ရဲတိုက်တို့ရှိရာ ခြံထဲသို့ဝင်ဖို့ ဦးတည်လာ တာ တွေ့လိုက်၏။ ဪ ... သတင်းလာမေးတဲ့သူပဲ ထင်ပါရဲ့

ဟု၍ တွေးခံလျက် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမိလို ဖြစ်သွားသည့် သူမ၏ ကားအား နံဘေးဆွဲချပြီး အရှိန်လျှော့ မောင်းပေးလိုက်သည်။

သို့သော် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိမိမတတ် ဖြစ်သွားသော ကားကလေး၏ ကားမှန်နက်တွေ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှော့ကျလာ လျက်။ ထို့နောက် ...

“ဗေဒါရီ”

ဟုသော လှိုက်လှဲသည့် ခေါ်သံတစ်ခုဖြင့် ကား အတွင်းမှ ခေါင်းပြု၍ ခေါ်လိုက်သူမှာ အို ... လောကကြီးက ဗေဒါရီကို မညာတာစွာ သူ မသိစေချင်တာကို သိစေလိုက်ပြီ ပေါ့ဟု နာကြည်းစွာ တွေးမိတော့သည်။

“မောင်းထွက်သွားလေ ဗေဒါရီ၊ သူ မြင်လည်း မသိချင် ယောင်ဆောင်ပြီး မောင်းထွက်သွားလိုက်”

သီရိက ခပ်တိုးတိုး သတိပေးသံ မဆုံးခင်တွင် ရဲတိုက်သည် ကားတံခါးအားဖွင့်၍ ဆင်းလာပြီး သူမ၏ကားရှေ့ တည့်တည့်ကို လျှောက်လာနှင့်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။

ခေါင်းခပ်ငုံ့နှင့် သူ့အသွင်။ ရှပ်အင်္ကျီ ကြယ်သီး တို့အစုံအစေ့ မတပ်ထား၍ သူ့ရဲ့ရင်ဘတ်၏ ညိုသောအသားအရေ၊ ထို့နောက် ခပ်နွမ်းနွမ်း၊ ဂျင်းပင်နံ့ဖျော့ဖျော့များ၊ နဖူးပေါ်ဝေကျ နေသော ဆံနွယ်ဖျော့ဖျော့များ၊ အရာရာကို ယုံကြည်သော၊ မိမိ ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချသော ခြေလှမ်းတွေ။ ဗေဒါရီသည် မျက်

ဆောင်မခတ်စတမ်း ဝေးကြည့်နေမိသည်။ မတွေ့ရတဲ့ ဆယ်ရက် အတွင်းမှာ သူ ပိန်သွားလိုက်တာ။ သူ သိပ်ဝမ်းနည်း ထိခိုက်နေ နာပဲ။ သူ့မာမာကို သိပ်လွမ်းနေမှာပဲ။ ထိုမြင်ကွင်းနဲ့တင် ဗေဒါရီ သည် ခုနက ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသမျှအား အလိုလို မေ့လျော့သွား တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

ဗေဒါရီသည် မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်နားတွင် ခြေစုံရပ်လျက် ခေါင်းတိုင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မီးခိုးငွေ့တွေကို မော့ကြည့် မျက်ရည်တွေတွေကျနေသည့် သူမ၏ချစ်သူကလေး နံဘေး၌ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ရပ်နေခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း ... မိခင်ကို ဘယ် လောက်ချစ်တတ်လို့က်တဲ့ သားကလေးလဲ ဆိုတာ။ မာမာ မာမာဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ကာ မီးခိုးငွေ့တွေ မော့ကြည့်ဟု က တကယ့်ကို ပကတိ ဖြူစင်အေးချမ်းလှပါတယ်။

သူ့မှာ မာနတွေမရှိ၊ ဒေါသတွေမရှိ၊ အာဇာတတွေ မရှိ၊ မောက်မာထောင်လွှားခြင်းတွေမရှိ။ တကယ်ပဲ ... တကယ်ပဲ။ မြတ်နိုးချင်စရာ ရိုးသားမှု အသွင်အပြင် အပြည့်ရှိနေခဲ့ တယ်။

“မာမာက ကိုယ့်ကို ဘွဲ့မရခင်အထိ စိတ်မချနိုင်ဘူးတဲ့ တဖွဖွ ပြောတတ်တာ။ ပါပါ့ကို ယုံရတာမဟုတ်ဘူးတဲ့ နာနာကြည်းကြည်း ပြောတတ်တယ် ဗေဒါရီ၊ အခုဆို

မာမာက ကိုယ့်အတွက် နောက်ဆံ့များတင်းနေမလားလို့ ပူပင်မိတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာမာ သွားမယ့် ခရီးတစ်ခုကို စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် သွားစေချင်တယ်”

သူ့ထံမှ ရေရွတ်သံလား၊ တိုင်ပင်ဖွင့်ဟသံလား၊ ဗေဒါရီ မဝေခွဲတတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် သူ့နံဘေး၌ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ဆက် ရပ်လျက် သူနဲ့အတူ မီးခိုးငွေ့တွေအား မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက် ကြည့်မိ၏။

“သွားတော့မလား ဗေဒါရီ”

“ဟင်အင်း ... ရပါတယ် ရဲတိုက်ရယ်၊ ရှင် စိတ်ကြိုက်နေ ပါ၊ ကျုပ်ကို အားနာမနေနဲ့”

“ဗေဒါရီ ... ကိုယ့်နားက မသွားနဲ့ဦးနော်၊ ဗေဒါရီ ... ကိုယ့်နံဘေးမှာရှိရင် ကိုယ့်အတွက် ခံစားထားရသမျှတွေ လျော့ပါးသွားခဲ့သလိုပဲ”

“အင်းပါ”

ရဲတိုက်သည် သူမ၏လက်ဖဝါးအား ဆွဲယူဖျစ်ညှစ် ထားလိုက်၏။ ထို့နောက် ခပ်တိုးတိုး ရှိုက်သည်။ ယောက်ျားတစ် ယောက် ငိုတာဟာ သူလည်း လူသားတစ်ယောက်မို့ ငိုတာပဲ မဆန်းပါဘူး။ သို့သော် ထိုသို့ငိုနေသည့် လူသားကလေးကတော့ ဗေဒါရီရဲ့ရဲတိုက် ဖြစ်နေ၍ ဗေဒါရီသည် လွန်တယ်ပဲ ဝေဖန်ပါ စေ။ သူမ၏ရင်ထဲမှာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ထိခိုက်ရလေသည်။

ဖွင့်ပြောခြင်းလည်းမရှိ၊ အဖြေပေးခြင်းလည်း မရှိခဲ့ဘဲ အလိုလို နားလည်ခဲ့ကြသော ရဲတိုက်နဲ့ ဗေဒါရီတို့ရဲ့ချစ်သူဘဝကလေးတစ်ခု။ သူ့အိမ်လာတဲ့နေ့မှာ သူနဲ့မတွေ့ချင်တော့လို့ ပြန်အလှည့် ပက်ပင်းတိုး။ ပြီးတော့ သူဟာ သူမရဲ့ကားတံခါးအား သူ့ဘာသာဖွင့်၍ သူမအား လက်ကမ်းပေးလိုက်စဉ်မှာ ဗေဒါရီသည် မာနတွေ၊ သိက္ခာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေ မေ့လျော့သွားခဲ့သည်။

အလိုက်သင့် ကျေကျေနပ်နပ် လက်တွဲခံလိုက်သော သူမအတွက် ရဲတိုက်အား အပိုင်တွက်ရက်လေခြင်းဟု အပြစ်မတင်မိမိကိုယ်ကို တန်ဖိုးကျတယ်ဟုလည်း နောင်တမရ။

ကဲ ... ဘယ်လောက်တောင် အဆန်းတကာအဆန်းဆုံး ချစ်သူဖြစ်နည်းလဲဆိုတာ။

“ကဲ ... သွားတော့မယ်၊ မာမာ့ရဲ့မီးခိုးကလေးတွေ ကုန်သွားပြီ၊ မာမာလည်း ကောင်းကင်ဘုံပေါ် ရောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့”

“ရဲတိုက် ... ရှင်မမောင်းနဲ့၊ ကျုပ် မောင်းမယ်နော်၊ အေးအေးကလေး ဘေးကထိုင်လိုက်လာခဲ့၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ မာမာ့ကို ရှင်ချစ်ရတဲ့အကြောင်း မာမာက ရှင်ကိုချစ်တဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြပေးနော်”

“ရတယ်၊ ကိုယ်မောင်းမယ်၊ ဗေဒါရီက ကိုယ့်ကြောင့် အရမ်းပင်ပန်းထားရတာပဲ”

“ဟင့်အင်း ... မပင်ပန်းပါဘူး”

“တယ် ... ပြောမရပါလား၊ ခေါင်းခေါက်ခံရတော့မယ်၊ ကောင်မလေး ... ကိုယ် မောင်းပါမယ်ဆိုမှ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်စမ်းပါ”

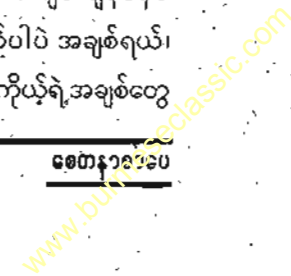
ဗေဒါရီသည် ရဲတိုက်အား အလျှော့ပေးလိုက်ပါသည်။ ရဲတိုက်၏မိခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးတစ်စု၊ ဖခင်ဘက်မှ ဆွေမျိုးတစ်စု၊ ရဲတိုက်၏အပေါင်းအသင်းများ ... ပြီးတော့ ဖိုးတေဇ။ အို ... အလုံးရဲ့မျက်ဝန်းအကြည့်တွေအောက်မှာ ဗေဒါရီဟာ ဘယ်ခွန်တွေနဲ့များ ပြည့်ဝနေခဲ့လို့ပါလိမ့်။ ကြုံကြုံခံရင်ဆိုင်ရဲနေလိုက်

“ကျေးဇူးပဲ အချစ်ရယ်”

ရဲတိုက်သည် ကားစက်မနီးခင်တွင် ဗေဒါရီဆံပင်ကို နားရွက်နောက်ထဲ ထိုးထည့်ပေးရင်း ပြောတော့ ...

“ဟင် ... ဘာကိုလဲ၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး ရဲတိုက်ရဲ့”

“ကိုယ့်နံဘေးမှာ ရှိနေပေးတဲ့အတွက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ အစစအရာရာ ကိုယ့်ကို နားလည်မှုတွေနဲ့ ချစ်ခဲ့လို့ပေါ့၊ မာမာ့အတွက် သွားကရောက်နေချိန်မှာ ဗေဒါရီက ကိုယ့်အနားကို ရောက်လာခဲ့ပြီ၊ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝထဲကို ကျေကျေနပ်နပ် ဝင်လာပေးရတဲ့အတွက် အားလုံးအတွက်ပါပဲ အချစ်ရယ်၊ ဗေဒါရီက ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတာထက် ကိုယ့်ရဲ့အချစ်တွေ

ကို နားလည်ခဲ့သားပဲ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ် အရမ်းကြည်
တယ်”

ထိုအခါ ဗေဒါရီက ရှက်ကိုရှက်ကန်း ရယ်မိ
ရဲတိုက်ထံမှ နားလည်မှုကလေးကို မထင်မှတ်ထားပါဘဲ ပိုင်ခွင့်
ခွင့်ရလိုက်၍ ဗေဒါရီသည် သူမ၏ချစ်သူထံမှ မျှော်လင့်တောင်း
ဖူးသော “ချစ်တယ်” ဟူသည့် ရင်တွင်းစကားကို မေ့လျော့သွား
သည်။ သူမထံမှ တုံ့ပြန်လိုက်သော စကားတစ်ခွန်းကိုလည်း
မေ့လျော့သွားတော့သည်။

ရဲတိုက်၏မိခင် ဆုံးပါးသွားရာမှ အစပြု၍ ဖွင့်
ပြောဘဲနှင့် ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ကြခြင်းကတော့ ခိုင်မာလာ
သီရိပင် တပြောပြောဖြစ်ကာ အံ့ဩမဆုံးချေ။ ပြီးတော့ ဗေဒါ
ကိုလည်း အပြစ်တင်မဆုံးချေ။

“ခိုင်တို့က ရဲတိုက်ကို တွေ့ရုံပဲ ထင်ခဲ့တာ၊ အခုထောင်
တစ်ခါတည်း အပိုင်ချည်နှောင်တာကို လက်ခံလိုက်ရတာ
လို့ ဗေဒါရီရယ်၊ သူတို့ညီအစ်ကို ဘာတွေကြုံစည်ထားမ
မစုံစမ်းတော့ဘူးလားဟယ်၊ ရှင်အတွက် ရင်သေးလိုက်တာ
“ရဲတိုက်က အလာကြီးပဲ၊ အပိုင်တွက်ပြီး ကားတံခါး
ဆွဲဖွင့်ပြီး လက်ကမ်းလိုက်တာကိုက ဗေဒါရီ သူ့ကို အသည်
အသန်ဖြစ်နေမှန်း သိနေလို့ပေါ့၊ လုံးဝမခံချင်စရာပဲ”
သီရိကလည်း ထိုသို့ ဝေဖန်၏။

ဟင့်အင်း ... သူတို့ ဘာမှမသိပါဘူး။ သူတို့ထင်
တာ၊ တွေးတာ၊ ယူဆတာတွေ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူးကွယ်။ ရဲတိုက်
တကယ်ချစ်လို့ ဗေဒါရီကို သူ့ခံစားချက်တွေ၊ ပူဆွေးသောက
တွေကို ဖွင့်ဟခဲ့တယ်။ တော်ရုံဆိုရင် ကိုယ်မချစ်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုမှာ ဘယ်သူက ဖြေသိမ့်နိုင်မှာလဲ။ သူတို့မသိ
အောင် ပြောရရင် ရဲတိုက်ဟာ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို
ဗေဒါရီရင်ခွင်ထက်မှာ သူမ၏ပခုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ရင်း ရှိုက်ကြီး
အင် ငိုခဲ့သေးတာပဲ။ ဗေဒါရီက သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သိမ်းချော
သူ့ကို တရားနဲ့ဖြေဖို့ တတွတ်တွတ် ဖြေသိမ့်၊ သူ့ကျောပြင်
ကလေးကို ခပ်ဖွဖွသိုင်းဖက်၍ နှစ်သိမ့်။ ကဲ ... ဘယ်လောက်
ငိုနှိုးပွင့်လင်းလိုက်တဲ့ ချစ်သူဘဝကလေးလည်းဆိုတာ။ ဒါကို
သူတို့မသိကြဘူး။ ချစ်သူချင်းသာ နားလည်နိုင်မှု အတိုင်းအတာ
သူတို့မခန့်မှန်းတတ်ကြဘူး။ သိပ်သေချာတာပေါ့။

အင်း ... ဟိုတစ်နေ့ကတောင် သူ့မာမာ ဆုံးတာ
အောက်တစ်ပတ်ဆို တစ်လပြည့်တော့မယ်လို့တောင် သူမအား
အသိပေးရင်း မျက်ရည်ဝဲနေခဲ့သေးတာပဲ။ ရဲတိုက်ဟာ တခြားလူ
မှာသာ ဟန်ဆောင်တင်းမာရင် တင်းမာမယ်၊ ဗေဒါရီရှေ့မှာ
သူ့ကိုကလေးတစ်ကောင်လို အားငယ်တတ်၊ အားပေးနှစ်သိမ့်
လိုလားတတ်သေးရဲ့။
“ကိုယ့်ကို ဗေဒါရီက ရဲတိုက်လို့ပဲ ခေါ်မှာလားဟင်၊ တစ်
ခုခု နာမိစားကလေးသုံးပြီးခေါ်ဖို့ မရှိဘူးလား”

လို့ မနေ့ညက ဖုန်းပြောဖြစ်ကြရင်း ဗေဒါရီက တောင်းဆိုထားတဲ့ ရဲတိုက်အတွက် သည်နေ့ ကျောင်းမှာလာတွေ့ရင် စဉ်းစားထားလိုက်ပါမယ်ဆိုတဲ့ ကတိနဲ့အတူ ရင်ထဲမှ မြတ်နိုးစွာ ခေါ်ဝေါ်မိတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကလေး တစ်ခုကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေခဲ့ပြီ။

“ဟော ... ကိုယ်တော်က လာပါပြီ၊ ဟင်း ... အခုမှ တိုင်း လာနိုင်လွန်းတယ်၊ ပြီးတော့ ဗေဒါရီကို သိရိတို့ ခွဲထုတ်ပြီး တစ်နေ့လုံး သူ့အနားမှာထားဖို့ အပိုင်စီးဦးမေ သိရိတို့မှာ အတင်းအုပ်ရင်တောင် စုံစုံစေ့စေ့ မရှိသေးဘူး သူက ရောက်ရောက်လာတယ်၊ အံ့မယ် ... ဟမ်း ... အဲဒီ သမီးကလေး ရှင်ကလည်း သိရိတို့ပြောတဲ့ အတင်းတွေ ပြန်ဖောက်သည်ချဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဘယ်နှယ် လေးနှစ်တိုင် တွဲလာတဲ့ သို့ငယ်ချင်းအရင်းကြီးတွေကိုတော့ ဘက်မလို ချင်ပဲ အခုမှတွေ့တဲ့ ချစ်သူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကို အပြည့်အဝ ယုံကြည်နေတယ်ပေါ့လေ”

“ဒါတော့ ဘယ်တုမလဲ သိရိရဲ့”

ခိုင်က ကြည့်မရဲစွာ ဝင်ဆူဖြစ်အောင် ဆူသေးစွာ ဗေဒါရီက သူမအား သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းသော သူငယ်ချင်း ယောက်ျား၏ အဆူအပူအား စိတ်မဆိုးရက်ချေ။ တဟိဟိ ရှက်စရာ ရယ်လျက် သူမ အနားသို့ရောက်လာပြီဖြစ်သော သူမ၏ချင်း

ငေးကြည့်နေခဲ့သည်။ ရဲတိုက်သည် သူမနံ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင် သိရိနှင့် ခိုင်မာလာအား ခေါင်းဆတ်၍ နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထိုအခါ မလာခင်ကတော့ ရဲတိုက်အတင်းတွေ ထားပြီး အခုတော့ ရဲတိုက်က ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်ခြင်း တွင် အားနာဟန်ဖြင့် မအိမလည် နှုတ်ဆက်ကြသူမှာ သိရိနှင့် မလာပဲတည်း။

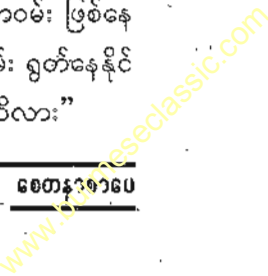
“မသိရိတို့ အတန်းမရှိဘူး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်လာရင် ခါတိုင်းတော့ အတန်းတက်နေကြတာ များတယ်၊ ဒီနေ့တော့ ထိုင်ပြီး လေကန်နေတယ်နော်”

“ဗေဒါရီကို အတန်းမရှိဘူးလား မေးရမှာ ကိုရဲတိုက်ရဲ့ မေးတဲ့လူ မှားနေပြီ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ မသိပါဘူး ဒီသုံးယောက်က အတန်းအတူတူဆိုတော့ တစ်ယောက်မေးရင် အတူတူဖြစ် မယ် ထင်လို့ပါ”

ခိုင်မာလာက သိရိ၏ စကားမပြေပြစ်မှုကို အားနာစွာ တွက်ဖာထားရသည်။

“ကိုရဲတိုက်က ဉာဏ်ကောင်းတယ် ထင်တယ်၊ ကျောင်း လည်း သိပ်မတက်ဘဲ အမြဲတမ်း ရိုးလဲနံ့ဘာဝမ်း ဖြစ်နေ တယ်နော်၊ ခိုင်တို့ဆို အာပြီအောင် အမြဲတမ်း ရွတ်နေနိုင် လွန်းလို့ ဂုဏ်ထူးတန်း ရောက်လာတာ သိလား”

“အရေးကြီးတဲ့အတန်း တက်ပါတယ်၊ အခု ဗေဒါရီဆီက တောင်းစရာအကြွေးရှိလို့ မဖြစ်မနေ အရောက်လာရတာ အမှန်ဆို ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး တက်ရမယ့်အတန်းတွေက အရေးကြီးတယ်”

ဗေဒါရီသည် သူ့အတွက် စိုးရိမ်ကာ အတန်းတက် ရောပေါ့ဟု ငေါက်ငမ်းတော့ သူက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် အကြွေးပေးဖို့ မမေ့နဲ့လေတဲ့လေ။ အင်မတန်မှ မြတ်နိုးစရာ လူကလေးကွယ်။ သီရိနဲ့ ခိုင်မာလာတို့က အလိုက်တသိဖြင့် သွားစရာ သေးတယ်ဆိုကာ အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်သွားကြတော့ ရဲတိုက်နဲ့ သူမက ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ကြသည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်၍ ပြိုင်တူရယ်ချမိသေးသည်။ ကြည့်စမ်း ... ချစ်ရသူရဲ့ ချစ်ခြင်းကို အပြည့်အဝ ခံစားခွင့်ရတဲ့ဘဝဟာ ဘယ်လောက်တောင် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ဘဝလည်းမေး “ပေး”

ရဲတိုက်သည် လက်ဝါးဖြန့်လျက် သူမမျက်နှာထဲ တိုးကာ တောင်းဆိုတော့ ဗေဒါရီက ကြောင်နေခဲ့၏။

“ကိုယ့်ကိုခေါ်မယ့် အခေါ်အဝေါ်လေး ကြားချင်လွန်းတကူးတက လာရတာကွ၊ ဒါကြောင့် ပေးလို့တောင်မတား၊ ကိုယ့်မှာ ဘယ်တော့ ဗေဒါရီ အခေါ်အဝေါ်အသံ တစ်ခုခု ပြောင်းခေါ်မလဲ ပြောင်းခေါ်မလဲနဲ့ စိတ်ကူး...”

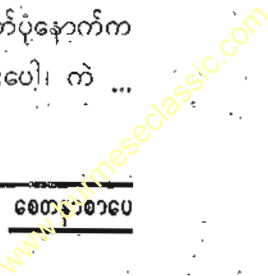
လိုက်ရတာ၊ အဓိကလေး အလိုက်တသိ မရှိလွန်းတော့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖွင့်ပြောပြီး တောင်းဆိုရတော့တာပေါ့၊ အဟဲ ဟဲ ... အခေါ်ခံချင်လွန်းလို့ဆိုတာ ဗေဒါရီ သိသွားပြီနော်၊ ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာကွာ”

ဗေဒါရီသည် ကချင်လွယ်အိတ် အနီကလေးထဲမှ နံရံတစ်ခုအား နှိုက်ယူလိုက်၏။ ရဲတိုက်က လိုက်ကြည့်နေရင်း “ဘယ်”ဟု မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်သေးသည်။ ဗေဒါရီက “အိမ်အိတ်ထဲမှ အရာဝတ္ထုကလေးတစ်ခုအား ထုတ်ယူ၍ သူ့ လှမ်းပေးသည်။ သူက ...

“ကိုယ်တောင်းတာ ဓာတ်ပုံမဟုတ်ဘူးလေကွာ၊ ဗေဒါရီ ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထားစရာ မလိုဘဲ ကိုယ့်နလုံးသားထဲမှာ အသေရိုက်နှိပ်ထားပြီးပြီ”

အမေးအမြန်း အင်မတန်ထူတဲ့ အမျိုးသားကလေး ဗေဒါရီသည် စိတ်အနည်းငယ် ကောက်ချင်ဟန်ဖြင့် ...

“ဓာတ်ပုံမလိုချင်တဲ့ ရည်းစားမျိုး လောကကြီးမှာ ရှိနေ သေးတယ်၊ အံ့ဩစရာကြီးနော်၊ ကဲ ... ကဲ ... ဓာတ်ပုံ မလိုချင်လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြန်ယူထားလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ဓာတ်ပုံနောက်က စာသားတွေကို ဖတ်ကြည့်ခွင့် မရတော့ဘူးပေါ့၊ ကဲ ... ပေး ... ပေး”

“ဟာ ... ဟာ ... ဘာတွေ ရေးထားတာလဲ၊ ကိုယ် ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်၊ ဒီလိုမညစ်နဲ့ကွာ ပြပါဦး၊ ဟိတ် ... အတင်းမလှနဲ့ ဓာတ်ပုံစုတ်သွားမယ်၊ ကိုယ့်ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က ဗေဒါရီ ဓာတ်ပုံကို မလိုချင်လို့မှ မဟုတ်တာ၊ ဗေဒါရီပေးရင် ပျော်စရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝေဒနာပဲဖြစ်ဖြစ် အကုန်လက်ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ၊ နှုတ်ခမ်းကြီးစုပြီး စိတ်မကောက်ပါနဲ့ အချစ်လေးရယ်၊ စိတ်ပြေပါကွာ”

ဗေဒါရီလက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို အတင်းပြန်လှရင် စိတ်ကောက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေသော ဗေဒါရီကို တတွတ်တွတ်ချော့ရင်း ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှ စာကြောင်းကလေးအား ဖတ်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဟာခနဲ အာမေဇိုတ်သံပြုလောက်အောင် သူ့ရဲ့ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုကို ပြသကာ ဗေဒါရီကို “ကျေးဇူးပဲ အချစ်ရယ်” ဟု သူ ညည်းတွားနေကျ စကားလေးဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။ အဲသည်စကားလေးနဲ့တင် သူဟာ ဗေဒါရီကို ချော့စရာမလိုတော့တာ သူ မသိသေးချေ။ ဗေဒါရီက ထူးခြားတယ် ပြောရမလား၊ သူ့ထံမှ မြောက်မြားစွာ ကြားရတတ်သည့် စကားတွေထဲမှ “ကျေးဇူးပဲ အချစ်ရယ်” ဟူသော ကဗျာမဆန်လှတဲ့ စကားလေးကို အင်မတန်မှ နှစ်သက်စွဲလမ်းရပါသည်။ (အင်း ... အဲဒါကိုက အခုချိန်ထိ “ကို” မသိခဲ့ပါဘူးကွယ်။ ဟုတ်တယ် ... ကို မသိခဲ့ဘူး၊ ဗေဒါရီက ပြောမှမပြောပြခဲ့ဘူးတာ၊ ကို ဘာဖြစ်လို့ အဲသည်

ဆိုစကားလေးကို လက်စွဲသုံးသလဲဆိုတာလည်း ဗေဒါရီမမေးဖူးပါဘူး ကို)။

“ကို ...

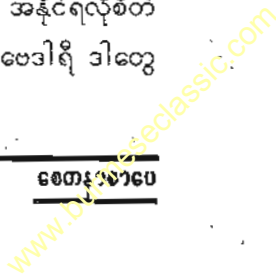
ဗေဒါရီထက် တစ်နှစ်နဲ့ လေးလတိတိ အသက်ကြီးလို့ အားကိုးတဲ့စိတ်၊ မြတ်နိုးတဲ့စိတ်တွေ ရောစပ်ပြီး ချစ်ခြင်းအတိပြီးတဲ့ ဒီအခေါ်အဝေါ်ကလေးကို နှစ်သက်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါရစေ။

ကိုယ့်ရဲ့
ဗေဒါရီ”

ဗေဒါရီသည် ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ဖတ်နေသော စာကြောင်းကလေးများထဲမှ သူမ၏အချစ်တွေကို ကို နားလည်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ကိုကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးဖြင့် ချစ်ခဲ့ပါသည်ဟု တစ်ခါမှ နှုတ်ကဖွင့်မပြောဖူးခဲ့သော်လည်း သည်လို ဓာတ်ပုံနောက်ကျောမှ စာရေးပြီး ပြောမိခြင်းဖြင့် ကိုကို ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

ကိုကရော ဟင် ... ကိုကရော။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဗေဒါရီကို ချစ်ခဲ့သလဲ။

ကိုရဲ့ ပြိုင်ဘက်နဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လိုစိတ်၊ အနိုင်ရလိုစိတ်တွေ ဗေဒါရီကိုချစ်ခဲ့သလား။ ဟင်အင်း ... ဗေဒါရီ ဒါတွေ ခုနဲ့ချေ။

ညည်းကို ကိုယ် မှာထားရဦးမယ်၊ စကားပြောရင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ကျုပ်လို့သုံးတဲ့အကျင့်ကို တခြားသူကိုသုံးချင်
သုံးကွား၊ ကိုယ်နဲ့တော့ ဗေဒါရီလို့ နာမည်လေး ထည့်သုံး
ပြီး ပြောပါနော်၊ ကိုယ်က အဲဒီနာမည်ကလေးကို စပြီး
ချစ်မိရင်းက ဗေဒါရီကိုလည်းမြင်ရော ချစ်မိသွားတာ။
ဒါကြောင့် ဒီနာမည်လေးရော နာမည်ပိုင်ရှင်ကလေးကိုရော
ကိုယ် သိပ်မြတ်နိုးတယ်”

ဪ ... ကို မသိအောင် ပြောပြရဦးမည်။ ကို
သူမအား ဘယ်မှာစတွေ့သလဲဟု မေးဖူးစဉ်က ဖိုးတေဇကဲ့သို့
Valentine ဆိုသည့် စားသောက်ဆိုင်ကလေးမှာ ဖိုးတေဇ တွေ့ချိန်
အတိုင်း တစ်ပြိုင်တည်း တွေ့ခဲ့ပြီး သူမကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း သူမ သိခဲ့ပြီးပြီ။ ကိုကသာ ဖိုးတေဇနဲ့ သူမ ဘာတွေ
ပြောခဲ့သလဲ မသိ၍ ရိုးသားစွာ ပြောပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကိုနဲ့
ဖိုးတေဇသည် သူမကို တစ်ပြိုင်တည်းမှာ စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း သိသွားခဲ့သော ဗေဒါရီကတော့ တိတ်တဆိတ် ကြေကွဲ
နေမိသည်။

တစ်ခုတော့ ဝိုတာ ရှိတာပေါ့။

ခုနက် ကိုပြောတဲ့ စကားစုလေးထဲကလို ကိုက
ဗေဒါရီနာမည်ကို စကြားကတည်းက သဘောကျ မြတ်နိုးခဲ့နဲ့
တာတဲ့။ အင်္ဂလိပ်စာ ဂုဏ်ထူးတန်းရဲ့ ကွင်းဖြစ်တဲ့ ဗေဒါရီဟာ

အဆိုတော် မဉ္ဇူရီရဲ့သမီးအဖြစ် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ရိုးဘိုးရိပ်ဟိတ်
မိကတည်းက လူပုံမမြင်ဖူးပေမယ့် နာမည်ကလေးကို မြတ်နိုး
နိုင်သတဲ့။ ဒါလေးနဲ့ ဖြေသိမ့်နိုင်ခဲ့သားပင်။

ဗေဒါရီအတွက် ကိုဟာ အလျင်ဦးဆုံး ချစ်ခဲ့ရသူ
ခြင်သော်လည်း ကိုအတွက် ဗေဒါရီဟာ အချစ်ဆုံးချစ်သူဖြစ်
သလား၊ မဖြစ်သလားကိုတော့ သူမ သိခွင့်မရခဲ့ချေ။ ကိုက
အားလေ့လည်း ကိုယ်ရည်မသွေးတတ်၊ ပြောလည်း မပြောတတ်
သူပဲ ဖြစ်လေသည်။

(ဃ)

“နက်စခါးခါး နှစ်ခွက်လား အစ်ကို”

ကိုက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၍ စားပွဲထိုးကောင်ကလေး လှည့်ပြီးမှာသံ ကြားရသည်။ ဗေဒါရီကတော့ ကိုလှုပ်ရှားမှုမှန် သမျှအား စွဲလမ်းစွာ မေးထောက်ထိုင်ငေးချင်မိသည်။

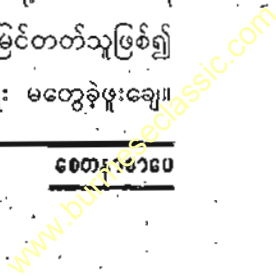
အင်မတန် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ကို၊ ဂျစ်ကန်ကန်မျက်နှာ ပြင်ကလေးမရှိရင်၊ နှုတ်ပုပ်ပုပ် နှုတ်ခမ်းထူများမရှိရင်၊ ခပ်တွန့်တွန့် မျက်မှောင်များမရှိရင် ကိုက သည်လောက်တောင် ချစ်ဖို့ကောင်း ပါမလား မသိပါ။ ပြီးတော့ ကိုက သည်နေ့မှာ အရင်နေ့တွေက ထက် ပိုပြီးမျက်မှောင်ကလေး ချိုထားလေ့ရှိ။ အင်း ... ကိုက ရန်ခပ်များများမို့ ဘယ်ကောင်နဲ့များ ငြိလာပြန်ပြီလဲ။ ကားမောင် ရင်လည်း ကားချင်းယှဉ်မောင်းမှု၊ လမ်းသွားရင်လည်း ပခုံးချင် ဝင်တိုက်မှု၊ ဘုကြည့်ကြည့်မှု၊ သူမပါသော အခါများမှာတော့ သူမအား စူးစိုက်ကြည့်မှု စသည် အမှုပေါင်းများစွာဖြင့် ကိုမှာ ရန်လိုမင်းသားဘွဲ့ကို ခံယူထားတတ်သူပင်တည်း။

“ညည်းလည်း ကိုယ်နဲ့ပေါင်းလို့ ကော်ဖီဆိုရင် ခါးခါးမှ သောက်တတ်လာပြီ၊ အရင်ကဆို ကော်ဖီမကြိုက်၊ လက် ဖက်ရည်မကြိုက်နဲ့ အခုမှ နက်စခါးခါးကို အင်မတန် နှစ် သက်နေပြီ၊ ဟေ့ ... ဗေဒါရီ တစ်ဆိတ် ကိုယ့်ကိုလိုက် ငေးမနေနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်မနေတတ်တော့ဘူး၊ ဗေဒါရီကတော့ ဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ကွယ်ပြီး ညစ်ထားတတ်လို့ ကိုယ့်မှာ လိုက်ငေးခွင့် သိပ်မရပေမယ့် ကိုယ့်မှာ ဆံပင်ရှည်တွေမရှိ လို့ မျက်နှာကို ကွယ်မထားနိုင်တာနဲ့ ဗေဒါရီ ငေးတာကို ရှက်ရှက်နဲ့ လက်ခံနေရတယ်၊ နေပါဦး၊ ကိုယ့်ကိုဘာဖြစ် လို့ ဒီလောက် ငေးနေရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။”

“အမှန်ဆုံး ပြောရမလား”

ကိုက ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။ “ဒါရီသည် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းရယ်လျက် “ချစ်လို့” ဟု ကိုယ့် အခွက်နား ကပ်ပြောလိုက်ပါသည်။ မိမိချစ်သူ မိန်းကလေးဆီမှ ချစ်တယ်ဟူသော စကားအား မကြာခဏ ကြားခွင့်ရသော အမျိုး သမီးကလေးဟာ ကြည့်နူးသင့်သလောက် မကြည့်နူးတတ်သူဟု ဗေဒါရီက တစ်စ တစ်စ ရိပ်မိတတ်လာသည်။ သို့သော် ဗေဒါရီ ကိုနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်တတ်သူဖြစ်၍ အသိသောအခါမှ အပြစ်တင်သည့် အတွေးမျိုး မတွေ့ခဲ့ဖူးချေ။”

ကိုဆီမှာ တစ်စုံတစ်ခု လျှို့ဝှက်ချက် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ဖေဒါရီက တစ်ခါတစ်ရံ တွေးတောဆင်ခြင်ဖူး၏။ ဒါပေမယ့် ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်မှသာ သိခွင့်ရချင်သည့် ဖေဒါရီက ကိုဆီ လျှို့ဝှက်ချက်အား မေးကြည့်ဖို့ မကြိုးစားတတ်သူဘဲ။ နောက်ပြန်သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခွင့်မလွှတ်နိုင်သည့် ပြစ်မှုများကိုမှာ ရှိသေးသည်။ အဲဒါကတော့ ကိုက ရည်းစားများတာပဲဖြစ်သည်။

သူမနှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းကိုက ဝိုင်အိုင်တီရဲတိုက်ဟာ ရည်းစားများသူဟု သတင်းကြီးခဲ့သတဲ့။ သူမနှင့်တွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကိုမှာ နောက်ထပ်ရည်းစားတွေ ရှိသလား၊ သလားလည်း ဖေဒါရီက မစုံစမ်းမိ၍ မသိခဲ့ချေ။ ကို ရည်းစားများတဲ့အကြောင်းတောင် ခိုင်မာလာနှင့် သီရိ ပြောပြမှသာ ဖေဒါရီ သိခဲ့ရပါသည်။

“ဟဲ့ ... ရှင် ဒီလို အေးအေးဆေးဆေး ယုံကြည်နေတာဟယ်သင့်မလဲ၊ သေသေချာချာလည်း မေးပြုထားဦး၊ ခြောက်ကြာ ရှင်ကို လှိုမ့်ချင်တိုင်း လှိုမ့်ခံသမျှ ခံနေရဦးမယ်၊ တို့ကတော့ ရအောင် ထပ်စုံစမ်းဦးမှာပဲ၊ ဘယ့်နှယ် နေစားစကား တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း လုပ်တတ်ကိုက သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန် အထင်ကြီးနေမှန်း သိလွန်းနေတာ”

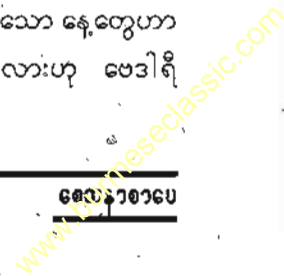
ဟု ခိုင်မာလာက စိတ်မြန်သူပီပီ အင်မတန်မှ စိတ်ဆေးတတ်သည့် သူမအား အမြဲ ဤကဲ့သို့ တိုက်တွန်းနေတတ်ခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ မနေ့ကလေးတင် သီရိနဲ့ သူမတို့ လှည်းတန်းက စတိုးဆိုင်တစ်ခုအသွားမှာ ကိုကားကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ ဆိုအခါ သီရိမမြင်အောင် မသိမသာ လိုက်ကြည့်တော့ ဖေဒါရီတို့ ဝင်နေသည့် စတိုးဆိုင်နှင့် လမ်းမကျယ်တစ်ခုခြားတွင်ရှိသော ဘခြားစတိုးဆိုင်တစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်လိုက်တာ တွေ့ရသည်။ ကားထဲမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆင်းအပြီးမှာ ကိုကားမောင်းချက်သွားတာလည်း မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။

အဲသည်အခိုက်အတန့်မှာတော့ ဖေဒါရီနှလုံးသားဆွ မွေ့ကြေလျက် သွေးရူးသေးတန်း ဒေါသတွေ ဖြစ်မိသေးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားကြည့်ပြီးသောအခါ ကိုကို ချောချောပြီး သူမတစ်ယောက်တည်းဘက်ပါအောင် စည်းရုံးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်နိုင်သားပင်။ ဒါကြောင့်လည်း သူမ၏ အမူအရာတွေ ပြောင်းလဲဘဲ ပုံမှန်ဟန်ဆောင်ထားနိုင်၍ ကို မရိပ်မိတာပဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဪ ... ဘယ်လောက် ခက်ခဲပင်ပန်းရတဲ့ ဘဝလဲ။

“မနက်ဖြန် ကိုယ် မလာအားဘူး”

“ဟုတ်လား၊ အရေးကြီးတဲ့ ပရယ်တီကယ်ရှိလို့လား ကို”

အမှန်တော့ ကို မလာအားဘူးဆိုသော နေ့တွေဟာ ဘခြားတစ်ယောက်ဆီ ရောက်နေလိမ့်မလားဟု ဖေဒါရီ ဝန်တိုနေခဲ့ပါသည်။

“အကယ်၍ ကိုယ့်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ပဲရယ်တီကယ်တီ မရှိဘဲနဲ့ တမင်ညာပြီး မလာနိုင်ဘူးပြောရင်ရော ဗေဒါရီက ဒီအတိုင်း ယုံလိုက်တာပဲလား။”

“ကိုကို ချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ ကိုနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာရာကို ယုံကြည်ထားပါတယ်၊ ကိုကို ဘယ်ကြောင့် ဘာအတွက်ပဲ လိမ်ညာထားပါစေ၊ ဗေဒါရီကတော့ အမြဲတမ်း စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယုံကြည်မိမှာပဲ။ ကိုက ညာရင်လည်ကပ်ပေါ့ ကိုရယ်”

အဲဒီနေ့မှာ ကိုမျက်နှာတွေ ပျက်ယွင်းကာ ဗေဒါရီကို ခါတိုင်းထက် ယုယကြင်နာနေခဲ့သည်။ ဒါဟာ တစ်စုံတစ်ခုမှားယွင်းနေတာဟု ဗေဒါရီက တွေးလိုက်မိတိုင်း ရင်နာနေခဲ့စေမနက်ဖြန်ဆိုသော တစ်နေ့ဟာ သေချာတာကတော့ ဗေဒါရီအပြင် နောက်ထပ်တစ်ယောက်အတွက် ကို အချိန်ပေးတယ်ဟု သူ့အလိုလိုသိမြင်နေခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က ဒဏ်ရာ အနာတရရလိုက်သော ဗေဒါရီ စိတ်အား ထပ်မံထိုးဆွခံလိုက်ရသည့်နေ့ကတော့ သိပ်မကြာလေးမှာ ကြုံတွေ့ခွင့်ရခဲ့လေသည်။ စတွေ့ခါစကတော့ လုပ်ရက်လေခြင်းဟု ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ကျောင်းမတက်ဘဲ အတွင်းအောင်းမိသည်အထိ။ ချစ်သော မေမေသာ နားလည်ခွင့်လွှဲမှုများစွာဖြင့် ဗေဒါရီကို ပုံမှန်ဘဝရောက်အောင် တွဲမခေါ်ခဲ့

လျှင် ဗေဒါရီသည် ဒေါ်ဗေဒါရီဟူ၍ နာမည်ကြီးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းက ကျူတာပေါက်စကလေး ဖြစ်လာမည်မဟုတ်ချေ။ ဒီကြောင့် စိတ်ဓာတ်တွေ ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မလို၊ ပြီးတော့ ကိုယ်မဲဖန်တီးလိုက်သော မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်က ဗေဒါရီအဖေကို နစ်မြုပ်စေတော့မလို။ မေမေပဲ ... မေမေပဲ ဗေဒါရီကို အားပေးခဲ့လိုသား။

www.burmeseclassic.com

အဲသည်နေ့က ခိုင်မာလာရယ်၊ သီရိရယ်၊ ဗေဒါရယ်။ အတန်းထဲက ခိုင်မာလာတို့နှင့် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းအိမ်(သူငယ်ချင်းက အင်မတန်မှ စာတော်သည်)မှာ နားမလည်သည့်အပိုင်းတွေ စာစုကျက်ဖို့ တိုင်ပင်ထား၍ သွားသည့်နေ့ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ထိုအိမ်ကလေးက တတိယထပ် အခန်းကျယ်ကလေးဖြစ်သည့် စာစုကျက်ပြီး သိပ်မကြာခင် အောက်ဘက်ဆီမှာ သီချင်းခပ်ဆူဆူတွေ ပေါ်ထွက်လာ၍ ...

“လုပ်ပြီ၊ မိဂျယ်တို့အိမ်ကပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟဲ့ အိမ်ရှင်သူငယ်ချင်းက ညည်းညူလိုက်၏။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဝါဝါ၊ အသံတွေကလည်း ဆူလိုက်တာနော်”

သီရိက စပ်စု၏။

“ပါတီပေးမလို့ စတင်ပြင်ဆင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူ့အိမ်က စနေ၊ ဒါမှမဟုတ် တနင်္ဂနွေနေ့တွေဆို တစ်ပတ်ခြားတစ်ခါလောက် ပါတီပေးတတ်တာ၊ ဝါဝါလည်း အဲဒီစိတ်ညစ်ရတာ၊ စာကျက်လို့တောင် မရအောင် ဆူလှတာ”

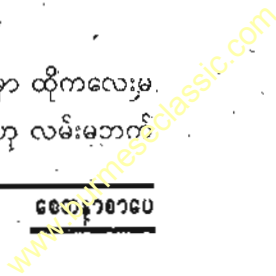
တယ်လေ၊ ကျန်တဲ့ဘေးခန်းတွေကတောင် မပြောဘဲ ဝါဝါတို့သွားပြောရင် ကိုယ်ပဲ အမုန်းအဖတ်တင်မှာစိုးလို့ မပြောဘဲ အောင့်အည်းသည်းခံနေရတာ၊ ဝါဝါတို့လည်း မကြာခင် ပြောင်းတော့မှာဆိုတော့ ပြောမနေတော့ဘူး။”

ဝါဝါက သည်အခန်းကို နှစ်ချုပ်နဲ့ ခဏငှားနေခြင်းကြောင့်၊ သူမတို့အိမ်ဆောက်အပြီးဆိုရင် အခန်းပြန်အပ်ပြီး ပြောင်းတော့မှာဖြစ်ကြောင်းတွေ ဆက်လက်ပြောပြသေးရဲ့။ ဗေဒါရိက မမိလိုက်သော စာတွေကို ဝါဝါထံမှာ ပြန်ကူးနေရ၍ သေချာချာ နားမထောင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို့နောက် ဝါဝါ ရှင်းပြသော စာတွေ နားထောင်အပြီးမှာ အညောင်းအညာဖြေသည့်အနေနှင့် ခဏတာမှာ ခဏထွက်ရပ်ဖို့ တောင်းဆိုမိတာကိုက ဗေဒါရီအမှားပဲ ခံခဲ့ရသည်။ အကယ်၍ ဗေဒါရီသာ ဝရန်တာထွက်မရပ်ဘူးဆိုလျှင် ကျေးလွန်နေသည့် လိမ်ညာမှုများကို မျက်မြင်ထပ်မံကြုံတွေ့ရမည် မထင်ပါ။ ပြီးတော့ ... ကျန်သုံးယောက် မသိစေချင်ကာမှ သွားရမည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရမည်မထင်ပါ။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဟိုကောင်မလေးက ဘောင်းဘီတိုကလေးနဲ့ တော့”

“အဲဒါ မိဂျယ်လေ၊ ရည်းစားတွေမှ သူ့အသက်ထက်တောင် ပိုဦးမယ်၊ အင်မတန်ရည်းစားများတယ်”

ဝါဝါ ဖောက်သည်ချလို့ မဆုံးခင်မှာ ထိုကလေးမှ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြင့် ‘ဟေး ... ကိုရဲ့ လာပြီ’ ဟု လမ်းမဘက်

ကြည့်၍ အော်လိုက်၏။ ဗေဒါရီတို့လေးယောက်သွား ခေါင်းလေးခါးမမှ ချိုးကွေ့ဝင်လာသော ကားတစ်စီးဆီ မျက်လုံးအရောတွင် အို... ဘုရားရေဟု ရေရွတ်မိပြီးနောက် သူမ၏ မျက်လုံး... ပြောဝေကုန်တော့သည်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ ကိုရယ်။ ရက်လောက်တာ။ ဗေဒါရီကတော့ အခုတစ်လော ကို ငြိမ်ချက်သားကော... နေ၍ ခြေငြိမ်သွားပြီ။ ဗေဒါရီအချစ်ကို နားလည်သွားပြီး အတွေးနဲ့ ပီတိဖြစ်လိုက်ရတာ။ သီရိနဲ့ ခိုင်မာလာက ကို... အား မှတ်မိစွာ ဗေဒါရီဘက် ဘယ်နှယ်ဟု မျက်စိချိပ်လေသည်။ ဝါဝါ ... ဝါဝါကတော့ ကားထဲကထွက်လာတဲ့ လူကိုမြင်၍ သွားတော့မှာပဲ။

ဟုတ်တယ် ... ဝါဝါက ကိုကားကိုသာ မမှတ်ရင်နေမယ်။ အားလုံးအသိအမှတ်ပြုစွာ ဗေဒါရီချစ်သူအဖြစ်ကို မြင်ဖူးနေကျဖြစ်နေ၍ ကိုကို မှတ်မိသွားတော့မှာပဲ။

အို ... ရှက်ရွံ့လိုက်ပါဘိ။

ထိုနေ့တွင် ဝါဝါ၏စူးစမ်းမှု၊ သီရိနဲ့ ခိုင်မာလာက ရင်ဘာဒေါသောဖြင့် ဆူပူမှုတွေကို ဗေဒါရီ နာကျင်စွာ ရင်ခံခဲ့ရပါသည်။ ကို ... ဘယ်အချိန်ပြန်သလဲကို တမင်ပဲ ပြောပြော၍ စောင့်ကြည့်ချင်သော်လည်း ...

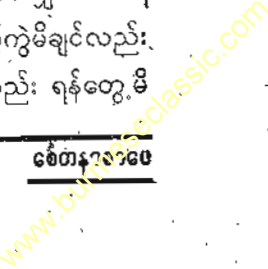
“ပါတီက ကိုးနာရီ ဆယ်နာရီလောက်မှာ စမှာ ဗေဒါရီကို ရဲတိုက်က တမင် စောလာတာ၊ ဗေဒါရီ စောင့်ကြည့်အိမ်အပြန်သိပ်နောက်ကျသွားမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်လို

မာန်ပါ မဆုံးဖြတ်နဲ့ ဗေဒါရီ၊ တော်ကြာ အရှက်ကွဲသွားရင် ဝါဝါတို့လို သာမန်လူက အကြောင်းသိပ်မရှိဘူး၊ ဗေဒါရီကျတော့ အမေ့နာမည်ကြောင့်ပါ လူသိများနေတဲ့ လူဆိုတော့ ဂရုစိုက်သင့်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဗေဒါရီ၊ ကဲ ... ကဲ ... နည်းနည်းမှောင်လာပြီ ပြန်ကြရအောင်၊ သည်လူမကောင်းကြောင်း သိရင် စောစောစီးစီး ဖြတ်လိုက်လို့ရသွားတာပေါ့၊ ဗေဒါရီ ဘဲကောင်းတယ်လို့ပဲမှတ်ပြီး ဖြေပေါ့ဟယ်”

ဗေဒါရီသည် သူငယ်ချင်းများ၏ ဖျောင်းဖျူမှုကြောင့် အိမ်ပြန်ခဲ့သော်လည်း ကို ဘယ်အချိန်ပြန်သလဲ ဆိုတာကို မှတ်လေးသိချင်လှ၍ ဝါဝါကို ကြည့်ထားဖို့ တာဝန်ပေးခဲ့မိသည်။ အမှန်က အဲသည်နေ့တုန်းက ဗေဒါရီကားနဲ့ လာခြင်းပတ်ဘဲ သီရိရဲ့ကားနဲ့ သုံးယောက် အတူတူလာခဲ့၍ သူမက နေမှန်းကို မသိခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ ဒါမှမဟုတ် အောက်မှာ သေးသည့် ကားတွေထဲမှာ ဗေဒါရီကားကိုများ မြင်မိခဲ့လျှင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားလိမ့်မလဲဆိုတာကို သိချင်သားပင်။

ပြီးတော့ ... နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းတက်ချိန်မှာ မြိုင်ရမည့် ကိုရဲ့စကားတွေအတွက် ကြိုတင်နာကြည်းလျက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ခဲ့ပြန်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် ဗေဒါရီအညံ့ကျချင်လည်းကျမည်။ သို့မဟုတ် ပေါက်ကွဲမိချင်လည်းပေါက်ကွဲမိမည်။ ကိုကို ထုရိုက်ရန်တွေ့ပစ်ရင်လည်း ရန်တွေ့မိ

မည်။ ကိုဆီက တောင်းပန်စကားဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် အရွဲ့တို
စကားဖြစ်ဖြစ်ကိုတော့ လက်ခံရရှိမှာကို စိုးရိမ်နေချင်ပြန်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် မေမေ့ကို တိုင်ပင်ဖွင့်ပြောကာ သိမ်း
ခိုင်မာလာတို့ကို အသိပေးကာ နောက်တစ်နေ့မှစ၍ ကျောင်းတ
ဖို့ကို မေ့လျော့ပစ်လိုက်သည်။ ကိုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမိ
ကိုဆီကကြားရမည့် ချော့မော့စကားများမှာ သူမ ထပ်မံကျဆ
ရမှာ မလိုလားခဲ့၍ပင်။ ကိုက လိမ်ညာမည်။ ချော့မော့မည့်
ဗေဒါရီကိုပဲ တစ်ယောက်တည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ချစ်မိတ
ဟု ပြောချင်ပြောမည်။ ကျန်တာ မိုင်နာတွေဟု ပေါ့ပျက်ပျက်
ပြောချင်ပြောမည်။ ဒါကို ဗေဒါရီ မကြားချင်သေးချေ။

“သမီးကလေးက အမှန်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကို မနိုင်သေး
ပါ။ မေမေသာဆို သူ့ကို ရင်ဆိုင်မယ်၊ သူ လိမ်ညာသမျှ
ခပ်ပြုံးပြုံးနားထောင်မယ်၊ ပြီးတော့ ... သူ့ရဲ့ပြစ်ချက်
ထောက်ပြပြီး သူ့ကို မုန်းလိုက်ပြီဆိုတာမျိုး ခပ်မာမာ
ပစ်မယ်၊ အင်းလေ ... သမီးကလေးက ရဲတိုက်ကို အင်
တန်ချစ်နေမိတော့လည်း မုန်းတယ်ဆိုတဲ့စကားကို မ
ချင်ဘူးဆိုတာ မေမေ ရိပ်မိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်က
သမီးလေးရဲ့စိတ်ကို အနာဂာရဖြစ်အောင် ဆွပေးခဲ့
ရဲတိုက်ကို မေမေကတော့ မုန်းတယ်၊ ကျောင်းကိုလည်း
အကြာကြီးပျက်မနေနဲ့နော် အလွန်ဆုံး တစ်ပတ်ပဲ မေ
ခွင့်ပြုနိုင်မယ်၊ ဘယ်နှယ် ရည်းစားကိစ္စကြောင့် စိတ်

တာတို့၊ ဘဝကို နစ်မွန်းစေတာတို့ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်
တဲ့လူတွေရဲ့ စကားတွေပါ။ လက်တွေ့မှာ ဒါတွေဟာ
လက်သင့်ခံသင့်တဲ့အရာတွေ မဟုတ်ဘူး။”

မေမေသည် ဗေဒါရီ ဘာဖြစ်နေသလဲကို ချက်ချင်း
မိမိက ဤသို့ နည်းနည်းဆူပူခဲ့သည်။ ပိုပြီးဆိုတာက မေမေ
မီးခပ်မှ ရဲတိုက်ကို ‘မုန်းတယ်ဟူသောစကားကို ပြောခဲ့ခြင်းပါ။
ဗေဒါရီ ဖြစ်စေချင်တာက ရဲတိုက်နှင့် မေမေအကြားမှာ ပဋိပက္ခ
ခွင့်ခေချင်တဲ့ အဖြစ်မျိုး။ အခုတော့ ကိုကြောင့်ပဲ ရဲတိုက်ကြောင့်
မေမေဟာ ဗေဒါရီ ခံစားရမှုတွေအတွက် ရဲတိုက်အား မုန်းတီး
ချစ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

မာမာ ... မာမာနှင့် မိခင်ကို တွယ်တာသော ကို
ဆီမှာ သည်လို ခွင့်မလွှတ်ချင်စရာ အကျင့်တစ်ခု ရှိနေတာတော့
မိုင်နာစရာ။ ဗေဒါရီထင်တာက ကိုက ရိုးသားအေးချမ်းတဲ့ မိခင်
ချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်လို အစက သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသည်။
အခုတော့ ကိုသည် မေမေ ပြောဖူးသလို ဖခင်မိဖုရား အပြည့်အဝများ
ခွင့်ခံသလား။ ဖိုးတေဇမှာရော သည်လိုအကျင့်မျိုး မရှိဘူး ပြော
နိုင်မလား။ ကိုတို့ညီအစ်ကိုဟာ ဘာကြောင့် သူမတစ်ယောက်
တည်းကို ရွေး၍ သဘောကျခဲ့ဖူးသလဲဆိုသော အတွေးများဖြင့်
နာချာလည် ရူးသွပ်ရသူမှာ ဗေဒါရီပင်ဖြစ်ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

ဗေဒါရီသည် သူမ ဖြစ်စေချင်သော တောင်းဆိုချက် အား တင်ပြအပြီးတွင် ကိုမျက်နှာအား မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ကြည့်မိ၏။ ကတိပေးလိုက်စမ်းပါ ... ကို ... ကတိလေးတစ်ခုပါ။ ဗေဒါရီ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဆိုတဲ့ ကတိလေးပါ ကိုရယ်။

ကိုက ဗေဒါရီစကားအား အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီး ခန့်တဲ့အပြုဖြင့် ဗေဒါရီကို ထပ်မံစိုက်ကြည့်၏။ အို ... ဘုရား ရေ ကိုအပြုံးမှာ မာနတွေ စွန်းထင်းဖိတ်လျှံနေပါရောသား။

“ချုပ်ချယ်တာလား၊ ဗေဒါရီ”

“ကို အထင်မှားနေပြီ၊ ဗေဒါရီက ကိုကို တည်ကြည်လေးနက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်လို့ပါ”

ထိုအခါ ကိုက တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။ လှောင်တာလားဟု သံသယဝင်ကာ ဗေဒါရီ တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာရယ် ... ဗေဒါရီ တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ကိုချစ်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်စေချင်တယ် ဟုတ်လား၊ ရယ်ပဲ ရယ်ရ သေး၊ အမှန်က ကိုရဲ့ ထာဝရလက်တွဲဖော်အဖြစ် သတ်မှတ် ရမယ့် မိန်းကလေးက ဒီစကားကို ပြောသင့်တာကွ၊ အခု ဗေဒါရီက အရင်ဦးနေပြီ”

“ဟင်”

ဗေဒါရီ အလန့်တကြား ရေရွတ်မိ၏။ ကိုက ဗေဒါရီကို ထာဝရ လက်တွဲဖော်အဖြစ် မသတ်မှတ်ဘူးဆိုတဲ့ အားမျိုးနဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေခဲ့ပြီ။ ဗေဒါရီက ကိုရဲ့စည်းစားတွေထဲ အပျော်တွဲတဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့။ ဗေဒါရီက ကိုရဲ့နံပါတ်စဉ် နံပါတ်ပေါ့။ ဟုတ်တယ် ... ဗေဒါရီက ကိုရဲ့လေးလေးနက်နက် ချစ်ခြင်းကို မရလေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဗေဒါရီက ချစ်ခင်သဘောပေါက်သွားကာ ဒေါတွေ လှိုက်ခနဲ ဖြစ်ခဲ့တော့ ပြန်။

“ဒါဆို ... ဗေဒါက ကိုရဲ့ဘယ်သူလဲ”

“ကိုရဲ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဗေဒါရီပဲ ပြန်စဉ်းစားတော့၊ ကိုယ့်မှာ မာမာသဘောတကျ စကားပြောဆို နေစပ်ပေး ထားခဲ့တဲ့ ပါပါလည်း သဘောတူတဲ့ မိန်းကလေးက ရှိပြီးသား၊ သူ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာ၊ သူကပဲ ကိုယ့်ရဲ့လက် တွဲဖော် ဖြစ်ရမှာ၊ ဗေဒါရီက ... အင်း ... ဗေဒါရီက ဘယ်

လိုပြောမလဲ ပြောလိုက်ရင် ဗေဒါရီ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပေါက်ကွဲသွားနိုင်တယ်”

“ပြောပါ။ ဗေဒါရီ အားလုံးကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ရဲအောင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကြိုတင်ကတည်းက ကြိုတင်လေ့ကျင့်ထားပြီးပြီ၊ မေမေက ဗေဒါရီကို အစစအရာရာ သွန်သင်ထားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဗေဒါရီ မေမေစကားကို နားထောင်ခဲ့လို့ ဒီလောက်ထိ ကိုကို ကျွန်ုပ်တို့ စကားလက်ခံ ပြောနိုင်တာပေါ့၊ ဗေဒါရီ စိတ်နဲ့သာဆို ကိုကို အော်ဟစ်ရန်တွေ့ပြီးတာ ကြာပြီ၊ ပြောပါ ကိုတို့ညီအစ်ကိုနစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ချဉ်းကပ်တည်းက ဘာအကြံအစည်နဲ့ ချဉ်းကပ်သလဲဆိုတာ သိသွားရန်ပေးပါ။ တစ်နေ့နေ့တော့ ဗေဒါရီ သိခွင့်ရမှာပဲဆို စိတ်နဲ့ မျှော်လင့်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ဗေဒါရီ မျှော်လင့်တဲ့ပုံစံက ကိုရဲ့ လိုလိုလားလား ဝန်ခံမှုပဲ၊ လက်တွေ့မှာတော့ ကိုရဲ့ ခန့်ခြင်းတွေ ပါဝင်တဲ့ ဝန်ခံမှုဖြစ်နေခဲ့ပုံ”

မေမေ ... မေမေ ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ မေမေ စကားကို နားမထောင်မိလို့ သမီးကလေး အခုတော့ မကြားချင်သော စကားတစ်ခုကို ကြားခွင့်ရတော့မယ်။ မေမေကို ကိုချစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်ဝန်ခံခံဘဲ ကိုနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီ

တော်တော်လေးကြာမှ ဝန်ခံလိုက်မိတာကိုက ဗေဒါရီ အများ။ အရင်ကဆို မေမေရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ရပ်တည်နေကျ ဗေဒါရီဟာ အခုတော့ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကြောင့် ဒုက္ခဆိုတာကို ခံနိုင်နေရပြီ။

“ဗေဒါရီက အင်မတန် သိချင်နေမှတော့ ပြောပြတာပေါ့၊ အင်း ... ပြောပြီးရင် ဗေဒါရီ ကိုယ့်ကို ပါးရိုက်မလား သတ်ပစ်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်မိမလားတော့ မသိဘူး”

“အို ... စကားမရှည်ပါနဲ့၊ ပြောစရာရှိတာပြော၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ရှင့်ကို မေ့ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကို၊ ခုနကလေးတင်ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးသား”

“အိုကေ ... ဒါဆိုရင် ကိုယ့်တို့က သူစိမ်းတွေဖြစ်သွားကြ ရတော့မှာပေါ့နော်၊ ဝမ်းနည်းစရာကြီး၊ ဗေဒါရီလို လှပတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးနဲ့ အချိန်ကြာကြာ ချစ်သူဖြစ်ခွင့်ကို မပိုင်ဆိုင်ရတာ ကိုယ့်ရဲ့ညှဉ်းပျင်းမှုပဲ ထင်တယ်”

ဗေဒါရီသည် ကိုကို စားပွဲပေါ်မှ ရေခဲသောက်ခွက်ကို ချက်ပစ်လိုက်ချင်တော့သည်။ ကို ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာ သူမ မျှော်လင့်ထားသည့် ကိုပုံစံက တည်ကြည်သော၊ အေးသော၊ လေးနက်သော၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်သော ကို ဖြစ်ခဲ့ပြီး မြင်တွေ့ခွင့်ရသည့် ကိုပုံစံကတော့ မာနကြီးသော၊ အနိုင်သိသော ကို ဖြစ်နေခဲ့ပါရောလား။

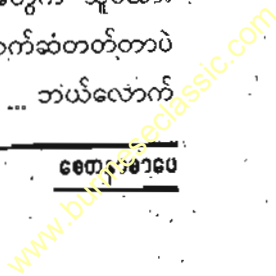
“ဗေဒါရီဆိုတဲ့ အမည်ကလေး စပြီးကြားရတာက စမှာပဲ ဒေါ်မဉ္ဇူရီရဲ့ ဂီတအကြောင်း အင်တာဗျူးမှာ စတွေ့ရတာ သမီးလေး ဗေဒါရီကလို့ ထည့်ထည့်ပြောတဲ့ မဉ္ဇူရီရဲ့ သမီးဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားမိသူက ဖိုးတောပေ။ ဗေဒါရီရဲ့ လားလို့ စာအုပ်ဖတ်နေရင်း ရွတ်လိုက်တော့ အနားမှာရှိတဲ့ကိုယ်က ကြားသွားပြီး ဒုတိယမြောက်လူအဖြစ် ဗေဒါရီနာမည်ကို စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ ကျောင်းမှာစုံစမ်းတော့ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးတန်းရဲ့ ကျက်သရေကလေးမှန်း သိရခြင်းက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ပိုပြီးခိုင်လုံသွားခဲ့တယ်။ ဗာလင်တိုင်း (Valentine) ဆိုတဲ့ ဆိုင်မှာ မချော့လင်ဘဲ ဒေါ်မဉ္ဇူရီတို့အခန်းနဲ့ ကပ်ရပ်မှာ နေရာရတော့ ဒေါ်မဉ္ဇူရီရဲ့ သမီးကလေးခေါ်သံ၊ ဗေဒါရီရဲ့ မေမေခေါ်သံတွေကြောင့် ကိုယ်တို့ သိလို မြင်လိုလှတဲ့ ဗေဒါရီကို မျက်မြင်ကြုံရတယ်။ အဲဒီမှာ စတာပဲ။ ကိုယ်က ငါ စိတ်ဝင်စားတယ်လည်း ဆိုးရာ ဖိုးတောက ကိုယ့်ကိုလှောင်တယ် မင်းလည်း ဗေဒါရီကို ကြွေပြီး အရူးအမူး ဖြစ်ကျန်မယ် အထဲမှာ ပါသွားပြီတဲ့။ ကိုယ် လုံးဝမခံချင်ဘူး။ လုံးဝမကြွေစေဘူး။ ဗေဒါရီပဲ ကြွေသွားမလား။ မင်းပဲကြွေသွားမလား စောင့်ကြည့်ဆိုတော့ ဖိုးတောက သူလည်းဗေဒါရီကို စိတ်ဝင်စားသတဲ့။ ကိုယ်နဲ့သူမှာ ဘယ်သူ့ကို ဗေဒါရီကြွေ

မလဲ ဆိုတာကို သိချင်သတဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူက ကြွေပြီးကျန်မလဲ ဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ချင်သတဲ့။ ဗေဒါရီ သိထားတဲ့အတိုင်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က ဘယ်နေရာမဆို ပြိုင်နေကျအတိုင်း ဒီနေရာမှာလည်း အပြိုင်အဆိုင် ပွဲတစ်ခု လုပ်ဖြစ်သွားကြတယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှု နောက်ထပ်တစ်ခုမှာ ဗေဒါရီကို ရွေးချယ်ခဲ့ကြမိတယ်။ ဖိုးတောက အမြဲ ကိုယ့်ကိုရုံးနေကျအတိုင်း ဒီပွဲမှာရုံးသွားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ်တစ်ပွဲကို သူက စောင့်ကြည့်နေတယ်။ အဲဒါကတော့ ကိုယ်က အရူးအမူး ဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာကိုပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ်က ပစ်မှတ်ပေါ့၊ ရှင်တို့ရဲ့ အတ္တယျဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ ပစ်မှတ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား။”

ကိုသည် ဗေဒါရီ အင်မတန်မှ အခံရခက်စေသော ပြိုင်ပွဲဖြင့် ဝန်ခံလေသည်။ ဝန်ခံတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါပဲကို။ ကိုသူမအား ဖိုးတောနှင့် ပြိုင်ဆိုင်လို၍ အပြိုင်ပိုးပန်းခဲ့သည်။ သူ၏အချစ်ကို ဖိုးတောနှင့်အပြိုင် ကြိုးစားပြီးမှ ကိုက အနိုင်ရယူခဲ့သတဲ့။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် အနိုင်ပွဲအတွက် သူမအား အမူး မစွဲလမ်းမိစေဖို့ ကိုက စိမ်းကားစွာ ဆက်ဆံတတ်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ကို သူမကို လုံးဝမချစ်ခဲ့ဘူးပေါ့။ အို ... ဘယ်လောက်

သေသီခဲလိုက်တဲ့ ဘဝလဲ။ ချစ်သူ၏ စစ်မှန်သည် ချစ်ခြင်းကို ခရေခဲ့ဘဲ သူမမှာတော့ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးလိုက်ရတာ။ နှစ်သိမ့် ကြည်နူးလိုက်ရတာ။ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်လိုက်ရတာ။

“တခြားကောင်မလေးတွေကရော”

“သူတို့တွေလည်း ဖိုးတေဇနဲ့ ပြိုင်ရင်းက များကုန်တာ အမှန်တော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖိုးတေဇ နှစ်ယောက်လုံးမှာ သဘောတူထားကြတဲ့ မိန်းကလေးရှိပြီးသား။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေပေါ့။ တစ်သက်လုံး ပြိုင်ချင်လည်း ပြိုင်မိမယ် ထင်ပါရဲ့။ ခက်တာက ဝါကျွန်တော် မပြိုင်ချင်လည်း ဖိုးတေဇက ခဏ ခဏ စိန်ခေါ်တတ်တာပဲဗျ”

ကိုသည် သူ့ကိုယ်သူ “ကျွန်တော်” ဟု ပြောင်းသုံး လျက် ဗေဒါရီကို သူစိမ်းဆန်ပြတော့၏။ ကို တကယ်ရော ဖြော နေတာမှ ဟုတ်ရဲ့လားဟု ဇေဝေဝေါဖြင့် ကိုအားအကဲခတ်သော် လည်း အချည်းနှီးပဲတည်း။ ကိုမျက်နှာက မာနထန်သည့်အရိပ်က ဘယ်တော့မှ ပျောက်ပျက်တော့မည် မထင်ချေ။

“ဗေဒါရီကတော့ အင်မတန် ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ကျွန်တော် ဒီလိုဝန်ခံတာကို လုံးဝမတုန်မလှုပ်နဲ့ နားထောင် ပြနိုင်တယ်ဗျာ။ ကြိုတင်သတင်းရထားလိုလား။”

ဗေဒါရီသည် ခေါင်းခါပြရုံကလွဲလျှင် သူမ၌ ဖြော စရာစကားတွေ ပါးရှားခဲ့ရပြီ။ ကိုဆီမှ နာကြည်းစရာစကားတွေ

ခြားရပါလျက် နာကြည်းသင့်သလောက် မနာကြည်းခဲ့သော မိမိကိုယ်ကိုလည်း အံ့ဩချင်သားပင်။

ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

ဦးစမ်း ... မာနကြီးသော၊ အနိုင်ရလိုသော၊ မိမိကိုယ်ကို အထင်ကြီးသောမိန်းမတွေကို အထင်သေးသော၊ လျှော့တွက်တတ် သော ယောက်ျားနှစ်ယောက်ရဲ့ အတ္တယုဉ်ပြိုင်ပွဲမှာ အဓိကပစ်မှတ် ဖြစ်ပေဒါရီတဲ့။ ဗေဒါရီဟာ ပစ်မှတ်တဲ့။

ဗေဒါရီကို ရွေးချယ်ပြီး ယုဉ်ပြိုင်ခဲ့ကြသတဲ့။ ပစ်မှတ် ပစ်မှတ်။ ပစ်မှတ်ဆိုတာဟာ အလယ်ဗဟိုကိုထိအောင် ပစ် တဲ့သူကို အနိုင်လို့ သတ်မှတ်ပေးရတဲ့ အဓိက ဆုံးဖြတ်ပေးရတဲ့ အရာဝတ္ထုကလေးပဲ။

သူမအား အရာဝတ္ထုတစ်ခုပမာ သဘောထား၍ ယုဉ်ပြိုင်ရက်ခဲ့ခြင်းကို နာကြည်းပစ်လိုက်ရန် သင့်ပါလျက်၊ အထူး ဖြင့် ကိုကို နာကြည်းလိုက်သင့်ပါလျက် မနာကြည်းရက်သည် ဖြစ်ပေဒါရီဆိုတဲ့ မိန်းမပဲတည်း။

“ကျုပ်တို့ လမ်းခွဲကြရအောင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှင့် ကို ပြောခဲ့ရဦးမယ်၊ ရှင်လည်း ကျုပ်ကို အနိုင်ရရချဉ်းကပ် ခဲ့လို့ အရူးအမူး ဖြစ်မကျန်ခဲ့သလို ကျုပ်ကလည်း ရှင့်ကို အရူးအမူး မချစ်ခဲ့မိဘူး။ ရှင့်ကို တွဲခဲ့မိခြင်းရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

... အသည်းကွဲခြင်းဟာ ဘယ်လိုနေလိမ့်မလဲဆိုတာ သိရဖို့ မေမေရယ်၊ ခိုင်မာလာရယ်၊ သီရိရယ် တားတဲ့ကြားမှာ ရှင်ကို တွဲကြည့်မိတာပဲ။ ရှင်က မာနကြီးတဲ့ယောက်ျားပီပီပါပေတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လှည့်စားမှုမှာ နစ်မြုပ်မသွားခဲ့တာကို ရှင်ရဲ့မာနတွေမဲပေါ့။ ရှင်တို့နှစ်ယောက်မသိသေးတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို ရှင်ကို ပြောပြခဲ့မယ်။ အဲဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့မေမေဟာ ဖေဖေနဲ့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ စကားများပြီး ကွဲခဲ့ကြတဲ့ အကြောင်းရင်းပဲပေါ့။ ဖေဖေဟာ အင်မတန်မာနကြီးတယ်။ မေမေက အခုထိ ဖေဖေအကြောင်း ပြောတိုင်း ဖေဖေမာနတွေကို ထည့်ပြောတတ်ဆဲပဲ။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်။ မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးခန်းကို သိပ်ကြံချင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖေဖေက ကျုပ်အင်မတန်ချစ်တာတောင် မေမေအပေါ် မာနတွေထားပြီး အခုထိ လှည့်မကြည့်ဘဲ ပစ်ထားခဲ့ရက်လို့ ဖေဖေကိုမုန်းပေမယ့် ဖေဖေရဲ့ယောက်ျားမာနကို မုန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်ကို လက်ခံခဲ့တာ။ ရှင်က အင်မတန်မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လေ”

ဗေဒါရီသည် ထိုစကားအဆုံးတွင် သူ့အနားမှ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုကို သူမ ဘယ်တော့မှ

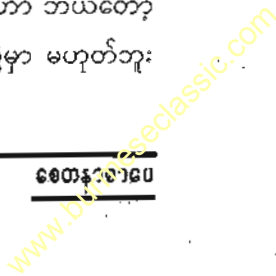
... မဖြစ်ခဲ့တော့ချေ။ ကိုကို ရှောင်လေသလား။ သူမက ရှောင်လေသလား မသိပါ။ ထွက်ကယ်ပဲ လုံးဝမဆုံခဲ့ကြတာ။ မှန်တာဝန်ခံရမှုကို တစ်နေ့ လက်နက်ချလာမယ့်နေ့ကို တိတိတဆိတ် မျှော်နေခဲ့မိသေးရဲ့။ “ဗေဒါရီကိုပဲ ချစ်မိပါပြီ” ဆိုတာကို ရှောင်လင့်သေးရဲ့။ သို့သော် ကိုကို တကယ်ပဲ မာနကြီးခဲ့လေသည်။

“ရှင်ဝင်ငွေနဲ့ ကျွန်မဝင်ငွေ ဘယ်သူသာသလဲဆိုတာ ရှင် တွေးကြည့်မိရဲ့သားနဲ့ မောင်ရယ်၊ ရှင်က ဒါကိုဖုံးကွယ်နေချင်သေးတယ်”

... ဟူသော မေမေစကားကလေး တစ်ခွန်းအား မသိသည့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံဖြစ်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်အထိ၊ ဘာသာ ရပ်တည်သည်အထိ မေမေထက် ဝင်ငွေတောင့်တင်းသည်အထိ ကျိတ်ကြိုးစားခဲ့သည်။ အဲသည်လိုပဲ ကိုကိုလည်း နေ့တစ်နေ့ တမင်အသည်းခွဲဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တွဲပါတယ်ဟူသော နိဂုံးလည်အနိုင်ယူစကားကို အမှန်ထင်မှတ်ကာ မာနကြောင့် ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်ခဲ့ပုံရသည်။

“ဗေဒါရီ ...

ကျွန်တော့်ရဲ့မာနကို မုန်းလို့ အသည်းခွဲခဲ့ပေမယ့် ဗေဒါရီ ထင်သလို မဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့် အသည်းကွဲမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ ...”

ဟူသော စာတစ်စောင်ဖြင့် ဗေဒါရီကို အနိုင်
ခဲ့သည်။

ကျောင်းမှာ အချိန်ပိုင်းနည်းပြ ဝင်လုပ်ချိန်မှာ
သည် သူ့မာမာ သဘောတူခဲ့သည်ဟု ပြောပြခဲ့သည့် မိန်းက
ဖြင့် စေ့စပ်လိုက်ခြင်း သတင်းအား သိခွင့်ရခဲ့သည်။ ထို
ဗေဒါရီနဲ့ကိုတို့ ချစ်သူသက်တမ်း၏ နှစ်ပတ်လည်ပင်ဖြစ်ကြ
ဗေဒါရီက မိုက်မဲစွာ သတိရနေခဲ့သေးသည်။ ကိုက သတိရ
မသိပေမယ့် ဗေဒါရီကတော့ အခုအချိန်ထိ ကိုနှင့်ပတ်သက်
ကို သတိရနေတတ်တယ် ဆိုရင် ဗေဒါရီ လွန်ခဲ့သည်ပဲနော်

သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ ဘယ်တော့မှ မကျေနပ်စေရဘူး။ ထိုမိန်းမကို စွဲလမ်းခြင်းတွေ မဖြစ်စေရ၊ မြတ်နိုးစွာ မပေးမိစေရ၊ အကြင်နာနဲ့ တွယ်တာခြင်းတွေ မပေးလျှံစေရ ...

စသည်တို့အပြင် ... “အချစ်” ဆိုသည်မှာ သိပ်လှသော မိန်းမများ၏ ဖြားယောင်းသော အလှများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သွားတတ်သည်ဟူသော အယူအဆက မှားယွင်းခဲ့လေတကယ် တကယ်တော့ အချစ်ဟာ သည်လိုအလှအပမာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းနဲ့ လားလားမှမဆိုဘဲ ရင်တွင် နှိပ်နှိပ်နဲ့နဲ့ စူးနင့်စွာ ဖြစ်တည်တတ်သည့် အရာတစ်ခုပဲဆိုတာ ဗေဒါရီက သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

(က)

“အောက်ထပ်မှာ လူစုံတက်စုံပါလားဗျ”
“ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့ ကိုယ့်တူမချောလေး စက္ကင်းရီးယားကို (Honours)တန်း ဆက်တက်ရမယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒါ ဝမ်းသာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို ကျွေးတာ၊ နောက်ပြီး သူ့ကို အစစအရာရာ ကူညီပြသပေးတဲ့ ဆရာ/ဆရာမတွေကိုဆိုလား ကန်တော့ဦးမတဲ့၊ အလုပ်ကလည်းရှုပ်ပါ၊ ကိုယ့်အစ်မလည်း ဒီသမီးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာဆိုတော့ ဝံ့အော အလိုလိုက်နေတာ၊ နေဦးဗျ ဒီဝရန်တာကဆိုရင် အကုန်မြင်ရတယ်၊ သုမီး ဆရာမတွေ လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီထဲမှာ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်ရဲ့ စွဲလမ်းသူကလေး ပြရဦးမယ်”

“ဘာလဲ ... ဆရာမလား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာမလိုသာ ပြောရတယ် ရုပ်ရည်ကလေးက နုဖပ်နေအောင်လှတာ၊ တက္ကသိုက်ကျောင်းလား ထင်ရတယ်၊ စတွေ့ တုန်းက သမီးသူငယ်ချင်းအောင်မေ့လို့၊ နောက်မှ ဆရာမမှန်း သိရတာ၊ သိပ်လှတဲ့အမျှ သမီးပဲဗျာ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အားနည်းချက်က အဲဒါပဲဟု သူက ချက်ချင်း အပြစ်မြင်မိသည်။ မိန်းမတစ်ယောက် သိပ်လှပြီဆိုလျှင် သူမ၏အလှကို စိတ်ဝင်စားရာကစပြီး ချစ်မိပါသည်။ ကြိုက်ရပါသည်။ ပိုင်ဆိုင်လိုလှပါသည်တွေ နောက်ဆုံးတွဲ တစ်သိကြီး လိုက်လာတော့တာ။ သူက အဲဒါကို အင်မတန် မုန်းသည်။ သူ့ဘဝမှာ မိန်းမတစ်ယောက်၏အလှကို ယစ်မူးချစ်မိသည်ဆိုတာမျိုး မရှိစေရ။

“ကျွန်တော်က လှတဲ့မိန်းမတွေကို စိတ်မဝင်စားချင်ဘူး”
“ဟ ... တစ်မျိုးကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ပါပါဟာ လှတာသိပ်မက်မိန်းမများတယ်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ပိုင်ဆိုင်နေတာပဲပါပါက မာမာကို သိပ်လှလို့ ချစ်မိတယ်ထင်ပြီး လက်ထပ်သတဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ ဖိုးတေဇရဲ့ မာမာကိုလည်း ထပ်တွေ့နေသလို သိပ်လှလို့ ချစ်မိရာက လက်ထပ်ပြန် နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေ့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်တော်က အဲဒါကို အိပ်မက်

တန် ရှုံမှန်းတာ၊ ပါပါ ဒီလိုလှတဲ့ မိန်းမမြင်တိုင်း ချစ်မိလို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရအောင်လုပ်လို့၊ ကျွန်တော် မလိုလားတဲ့ အိမ်ထောင်ရေး မသွာယာတဲ့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ သားတစ်ယောက်ဘဝကို ရခဲ့တာပဲ၊ အဓိကတရားခံဟာ လှတဲ့မိန်းမတွေကို စိတ်ဝင်စားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အားနည်းချက် လုံးဝမရှိချင်လို့ လှတဲ့မိန်းမတွေကို ပိုင်ဆိုင်ရအောင် မကြိုးစားဘူး”

“အေးဗျ၊ ခင်ဗျားအဖေကလည်း တော်တော်အားကျစရာ ကောင်းလောက်အောင် စွဲတဲ့သူပဲ၊ ယူသမျှ မိန်းမတိုင်းက အလှတကာ အလှဆုံးတွေချည်း ဖြစ်နေတယ်”

လီမိတက် (Limited) ကားဖြူဖြူကလေး ခြံထဲချိုးဝင်လာတာမြင်တော့ ကိုထွင်ကျော်သည် ပြီးပြီးပျာပျာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။ ဝရန်တာမှာ ကြိမ်ခုံပိုင်းကြီးတွေချလျက် အောက်တန်းကို ကြည့်နေခြင်းကြောင့် ဝရန်တာက သံတိုင်တွေကြားမှ မြင်ခွင့်ရခြင်းအား ကျေနပ်ဟန်မတူ။ ဝရန်တာလက်ရန်းကို တောင်နှစ်ဖက် ထောက်ခိုရင်း ရပ်ကြည့်ဖို့ ပြင်ဆင်၏။

ဘယ်လောက်တောင်များ လှတာမှတ်လို့လဲ။ စိတ်ညည်းတွားလိုက်စဉ် လှတာထက် အပြစ်ကင်းစင်တာတွေပါ တွေ့နေခဲ့သော မျက်နှာကလေးတစ်ခုကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရတာမိသတဲ့။ ကျွတ် ... သွားစမ်း။ တစ်ဆိတ် အဓိပ္ပာယ်မရှိ

တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သည်အချိန်အထိ ခဏ ခဏ ဖျတ်ခနဲ နိုင်
ယဉ်သတိရနေတာလဲ။ သူမဓာတ်ပုံကို အခုထိ တစ်ခါမှ ထ
မကြည့်ခဲ့တာတောင်၊ ရှင်းရှင်းပြောရင် သော့ခတ်ထားတဲ့ ဝိရိ
အံဆွဲထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တာတောင် အလွတ်နီးပါး မှတ်မိနေ
သူမ၏ မျက်နှာသွင်ပြင်က အခုချိန်ထိ သူ့ကို နောင်ယုတ်နေနီ
သေးသည်။ ဘီယာကို တစ်ချက်မော့စဉ် ...

“ဟေ့ ... ကိုရဲတိုက်၊ ကြည့်ပါဗျ၊ ဘီယာခွက်ကြီး ချထား
စမ်းပါ၊ ခဏလေး ကြည့်ပေးရုံပဲ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျက်သ
ကလေးကို ကြားချင်လွန်းလို့”

ဟု ကိုထွဋ်ကျော်က အတင်းဆွဲလှည့်၏။ အားနာ
နှင့် ကိုထွဋ်ကျော်ဘက်လှည့်ကာ ထိုင်ရာမှမထဘဲ ဝရန်တာအောင်
ဘက်မှ ကားရပ်ရန်နေရာမှာ ရှိနေသော ကားဖြူဖြူကလေး
ကြည့်လိုက်ရသည်။ ကားတံခါး ဖျတ်ခနဲ အပွင့်မှာ အရင်ဆ
မြင်ခွင့်ရတာကတော့ မိုးပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ လက်ရှည်ကားက
ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်ဒေါ
မြင့်ကြီးသိုင်း ဝတ်ထားသည့် ခြေထောက်ဖြူဖြူကလေး တစ်ဖ
ပဲ။ အခုထိ ကားထဲကနေ အပြည့်အဝ ထွက်မလာသေး၍ သူ
၏ မျက်နှာကို မြင်ရချေ။

“ဗေဒါရီတဲ့ဗျ၊ အဆိုတော် မဂ္ဂူရီရဲ့သမီး”
“ဘာ”

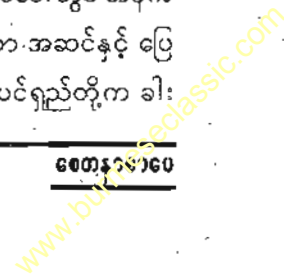
သူ အလန့်တကြား ထရပ်မိသည်။ ကိုထွဋ်ကျော်က
ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေး၏။ သူက လိမ်ညာပစ်လိုက်သည်။

“မဂ္ဂူရီသမီး ဆိုလို့ပါ”

“အမေက အဆိုတော်ကြီး တစ်ယောက်ပေမယ့် ဗေဒါရီက
လုံးသီချင်းမဆိုဘူး၊ စာသင်တာ ဝါသနာပါသတဲ့၊ သမီး
က အိမ်မှာ ပြောလွန်းလို့ သိနေတာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံဖူး
ပေမယ့် လုံးဝပြုံးရယ်ပြခြင်း မရှိဘူးဗျ၊ အင်မတန် မာန
ကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးကလေး၊ ဒါပေမဲ့ သူ မာနကြီးပုံက
အပြစ်ကင်းစင်သလိုပဲ”

ဗေဒါရီ သူ့ရဲ့စိတ်စေတသိတ်ကို လှမ်းမိုးထားနိုင်
ချွန်းတဲ့ ထူးခြားတဲ့ မိန်းကလေး။ သူမထံမှ “မာနကြီးတဲ့
သားကျားတွေရဲ့ မာနကိုမုန်းတယ်” ဟူသော နောက်ဆုံးကြားခွင့်
သည့် စကားထဲမှ တချို့ကို ခုထိ သတိရနေဆဲ။ မဟုတ်သေးပါ
ဘူး သည်လောက်တောင် အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီးမှ သည်
နီးစတင်ဆုံစည်းရခြင်းမှာ ဖရိဖရဲ မဖြစ်သင့်ဘူး။ ကွဲခဲ့ကြတာ
နီးနှစ်ဆိုတာ နည်းမှမနည်းတဲ့ နှစ်တွေပဲ။

မိုးသားပြာရောင် ရင်စေ့လက်ရှည် လက်ရင်းခပ်ပွပွ
အလက်ပုံစံမျိုးနှင့်) လုံချည်က မိုးသားပြာအံပေါ်တွင် အနက်
အစိမ်း အဝါပွင့် ခပ်ကျဲကျဲ ခပ်သေးသေးပါသော အဆင်နှင့် ပြေ
ပြေကြည့်ကောင်းဆဲ။ နူးညံ့ရှည်လျားသည့် ဆံပင်ရှည်တို့က ခါး

အထိကျော် ရှည်လျားနေဆဲ။ ထိုဆံပင်များကို ကလစ်တစ်ခုဖြင့် နုတ်ထုတ်ထား၍ ဣန္ဒြေရစွာ သပ်ရပ်နေသည်။ ဟိုး ... အရင်ကတော့ ဖားလျားဝေလျက်ရှိတတ်တာ။ သူက သူမ၏ဆံပင်တွေကြားမှာ မျက်နှာအုပ်လျက် နေခဲ့ရချိန်များအား ပြန်သတိရချင်လာသည်။

ညီညာသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သူမ လှမ်းလာသော အခါ ထွင့်ကျော်၏ တူမနှင့် တခြားသူငယ်ချင်းမတွေချို့က ပြောကြိုလျက် သူမ၏ လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ ဝိုင်းဟဲ့ကြလေသည်။

“မမ ... အစောကြီးလာတယ်၊ ပျော်လိုက်တာ”

ကိုထွင့်ကျော် တူမက အော်ကျယ် အော်ကျယ် ပြော၏။ ဗေဒါရီက ဘာပြန်ပြောလိုက်သည် မကြားရချေ။ ထိုနောက် အိမ်အောက်ထပ်ဘက် ဝင်သွား၍ သူမတို့အား မမြင်တော့။ ကိုထွင့်ကျော်က ထိုအခါမှ သူ့ဘက်လှည့်၍ ဘယ်နယ်ဟု အကြံတောင်းတော့သည်။

အင်း ... ဟန်ဆောင်ရတာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းသလဲဆိုတာ အခုမှ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ။ ကြည့်စမ်း ... ကိုယ်နဲ့သက်ဆိုင်ခဲ့ဖူး၊ တိုမိန်းမ၏ အလှများမှာ နှစ်မွန်းပြိုလဲတော့မတတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ မာန်ဖြင့် မရမက ရုန်းထွက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အခုတော့ ထိုမိန်းမ၏ အလှများမှာ ယစ်ဖူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် ထင်မြင်ချက်ပေးရတော့မယ်တဲ့။ ရင်ထဲမှာ ထိုသို့ထင်မြင်ချက်ပေးရမည့်အတွက် ထူးဆန်းနာကျင်လာရသည်။

“စာသင်ရင် သိပ်နားထောင်ကောင်းတာဗျ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျုပ်က ... ကျုပ်ကနဲ့ ကလေးတွေကို ရှင်တို့တုံး၊ စကားအဆုံးသတ်တွေမှာ တော်တို့ တော်တို့ ထည့်သုံးတတ်တာများတယ် အင်မဟန် ရိုးစင်းတဲ့ စကားပြောဟန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က သဘောကျနေတဲ့သူမို့လားတော့ မသိဘူး ခိုးနားထောင်ရတာ အမောပဲ”

“သူက ဒီအိမ်မှာ စာလာသင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကလေးတွေ အကူအညီတောင်းလို့ သင်ပေးတာ၊ လုံးဝငွေကြေးမယူဘူး၊ ပေးရင် စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒါကြောင့် ကလေးတွေက သူ့ကို ဒီနေ့ ကန်တော့ကြဖို့ ကျိတ်စီစဉ်ထားတယ်လေ၊ သမီးတင်မကဘူး သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အောင်နားစံဝင်ကြတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျေးဇူးတင်ပြီး လက်ဆောင်ကိုယ်စီနဲ့ ကန်တော့ကြမတဲ့၊ ကျန်တဲ့ ဆရာမတွေလည်း အိမ်မှာပဲ စာလာသင်ကြတာ များတယ်၊ အိမ်ကျယ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဗေဒါရီ စာလာသင်တဲ့ အချိန်တွေကို မှတ်သားပြီး အိမ်မြဲရတာ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ”

ကိုထွင့်ကျော်က သူမ၏ “ကျုပ်ဟူသော ရိုးစင်းသည် နာမံစားကို သဘောကျသတဲ့။ သူကတော့ အများကို သည်လိုနာမံ နားသုံးခြင်းကို ခွင့်ပြုလျက် သူ့အတွက်တော့ “ဗေဒါရီ” ဟူသည်

ချစ်စရာကောင်းသည့် နာမ်စားကလေးသုံးပြီး စကားပြောဖို့ အနိုင်
လူ တောင်းဆိုဖူးသည်။ သူမက သူ့ရဲ့တောင်းဆိုချက် အတော်
များများကို အမြဲလိုက်လျောခဲ့တာများသည်။

ဟာ ... ဒါ ဟန်ဆောင်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား
မာနကြီးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနတွေကို အမုန်းစိတ်
နဲ့ အနိုင်ယူဖို့ သူမကြောင့် အသည်းကွဲသွားစေဖို့ ဟန်ဆောင်
လိုက်လျောတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဗေဒါရီ မင်းရဲ့အဲသည်
စကား တစ်ခွန်းဟာ ငါ့ကို ခုထိခြောက်လှန့်နေတာ။ မခံချင်အောင်
စိတ်ကိုဆွပေးတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ ငါကလည်း ငါ့ရဲ့မာန
အတိုင်း သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတွေကို မချစ်မိစေဖို့၊ မိန်းမတစ်ယောက်
ကြောင့် ဘယ်တော့မှ အသည်းမကွဲစေဖို့ ဘာကြောင့်များ လိမ်
ညာနေခဲ့မိပါလိမ့်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာနေမှန်းသိလျက်
ဘယ်သူမှ မသိအောင် အမြဲလိမ်ညာနေချင့်သားပင်။

“ကျွန်တော် ပရိပိုစ်လုပ်ရင် သူ ငြင်းမယ်ဆိုတာတော့
ကျွန်တော် သိနေသလိုပဲ”

“ဟာ ... ဘာကြောင့်လဲ”

သူ့အသံက ဝမ်းသာအားရအသံ မဖြစ်နေပါဘူးဟု
ထပ်မံလိမ်ညာခဲ့ပြန်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက မမရဲ့ဘဝမှာ မေမေက
လွဲရင် ဘယ်သူ့မှ အားမကိုးဘူး၊ မေမေ မရှိတော့ရင်လည်း

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အားကိုးမယ်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို အားကိုးရတယ်ဆိုတာမျိုး ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး
လို့၊ သမီးက မမမှာ ရည်းစားမရှိဘူးလား မေးတော့
အဲဒီလို မာနစကားကို ပြောဖူးတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျားက လက်လျှော့ထားရတယ်လို့ဗျာ၊ သူက
အချစ်ဆိုတာကို မေ့ထားပုံရတယ်”

“ဘယ်ကလာ သူ့မှာ အချစ်ရှိတာပေါ့၊ သမီးတို့တစ်တွေ
က အင်မတန် စပ်စပ်စုစု စုံစမ်းတော့ သတင်းကလေး
သဲ့သဲ့ရဖူးသား။ ကျောင်းတုန်းက ရည်းစားရှိခဲ့သတဲ့၊ သူ
ရည်းစားက ရည်းစားများလို့ ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာနေ
တယ်ဆိုလား၊ သူတို့ချင်း ပြောကြလေရဲ့၊ ဗေဒါရီချစ်သူ
ဘယ်သူဖြစ်ခဲ့သလဲတော့ ခုထိ စုံစမ်းလို့ရပုံ မပေါ်ဘူး”

ထိုနေ့က သူမ ပြန်သည်အထိ ကိုထွဋ်ကျော်နဲ့အတူ
ဘာလို့ စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသလဲ။ Limiteကားဖြူဖြူလေးရဲ့ နောက်
ခြေကို မျက်စိတစ်ဆုံး ဘာလို့ လိုက်ငေးခဲ့သလဲ။ ပြီးတော့ သူမ
ဆီ တစ်ယောက်တည်းပဲဆိုတာကို ဘာလို့ ကျေနပ်မိသလဲဆိုတာ
သူ့ကို သူ တကယ်စဉ်းစားမရခဲ့သေး။

www.burmeseclassic.com

ကိုထွင်ကျော်နဲ့ တွေ့ဆုံပြီးနောက်ပိုင်းတွင် သူ့စိတ်
အစဉ်တွင် ဗေဒါရီက လွမ်းမိုးနေခဲ့ပြန်သည်။ သူမအကြောင်း
အတွေးထဲပေါ်လာတိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူကာ လှေ
လက်စ အလုပ်တွေလည်း ဘေးချထားရပေါင်းများပြီ။ မင်း သိ
ဒုက္ခပေးနေဆဲပါလား ဗေဒါရီ။ ဝေးကွာခဲ့တဲ့ နှစ်တော်တော်များ
များမှာ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားမေ့ပျောက်ထားခဲ့ပြီး သည်လ
တစ်ခါလောက် ပြန်ဆုံရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေ့စဉ်ရက်ဆက် သတိ
နေစေအောင် အစွမ်းရှိနေပြန်တာလဲဟု တစ်ယောက်တည်း ရေတွဲ
ခဲ့ရပေါင်းများပြီ။

“ကို”

ဟု ခေါ်သံကလေးဖြင့် စတင်သော စာကြောင်း
အစကို ဖတ်မိခိုက်မှာ သူမများ အနားကပ်ခေါ်သလားလို့ ထင်
ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေတော့မတတ်။ အနစ်နစ်အလလ သိမ်းဆည်း
ထားခဲ့ပြီး တစ်ခါမှထုတ်မကြည့်မိဖို့ မိမိစိတ်ကို မိမိ ချုပ်တီးထား

သမျှ အရာမထင်တော့ချေ။ ယခုတော့ သူမ၏ ဓာတ်ပုံကလေးအား
မြတ်နိုးစွာ ထုတ်ကြည့်မိခဲ့ပြီပဲ။

ငါ မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ မေ့လို့မရခဲ့သလဲ။ မင်းရဲ့
ကားတစ်ခွန်းမှာ ဘာကြောင့် သည်လောက် ထိခိုက်နာကျင်မိ
သလဲ ဗေဒါရီ။ အဲဒါဟာ ငါ့ရဲ့ အားနည်းချက်ပဲ။ တကယ်ဆို
ဒါဟာ မင်းကို သည်လောက်ထိ ဝသသ ဖြစ်မနေသင့်ဘူးဆိုတာ
တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံချင်သားပင်။

နေ့တစ်နေ့၏ ညနေခင်းတစ်ခုမှာတော့ သူသည်
နေ့ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး ရှေ့က ကားဖြတ်မောင်းစဉ်မှာ သူ့ရဲ့
အမှားတစ်ရပ်အား ကျူးလွန်ဖို့ အလိုလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့လေသည်။
ဒဲဒါကတော့ သူမရှိရာ အင်္ဂလိပ်စာဌာနဘက် ကားဖြတ်မောင်း
ကြည့်ဖို့ပင်။ အတန်းတွေမပြီးသေး၍ ကျောင်းထဲမှာ ကျောင်းသား
ဆုက စည်ကားနေဆဲ။ သည်မြေကိုခြေချတော့ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်
များစွာအား ထပ်မံလွမ်းဆွတ်ချင်သားပင်။

စာသင်ခန်းတွေဘက် ဖြတ်လျှောက်ကြည့်ချင်သော်
လည်း သူမများ မတော်တဆ မြင်သွားလိမ့်မလားဟု မဝံ့မရဲ
ဖြစ်ချင်သေးရဲ့။ ထူးခြားတာတစ်ခုကတော့ ကားရပ်ရာနေရာတွင်
ခိုသော ကားများထဲမှ သူမ၏ လိမ္မာတက်ကားဖြူဖြူကလေးရဲ့
ဘေးနံပါတ်အား တစ်ကြိမ်သာ မြင်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ဦးနှောက်ထဲ
မှာ ခုတ်မိနေတာပင်ဖြစ်သည်။

ထိုကားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် သူ့ကားကိုရပ်လှူ
ကားမှန်နက်တွေ အကုန်တင်လျက် ကျောင်းဆင်းချိန်အား ရင်နှစ်
စွာ ဘာကြောင့် စောင့်ကြည့်မိသလဲ။ ဆံထုံးပုံပုံဖြင့် ဟန်းဘက်
အိတ်လွယ်လျက်၊ ခြင်းတောင်းတစ်လုံး ဆွဲလျက် သူမ၏ကား
တည်ငြိမ်စွာလျှောက်လှမ်းသွားသော ဗေဒါရီအား သူ ဘာကြောင့်
တမ်းတစွာ ငေးကြည့်မိသလဲ။

“ဗေဒါရီ ... ကိုယ်က မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
သိပ်လှတဲ့ မိန်းမမျိုးကို မရွေးချယ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီမာနဟာ အပြင်ပန်းထားတဲ့ မာ
ဖြစ်နေပြီး အခုတော့ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ချောင်းကြည့်နေမိပြီဆိုကတည်းက ကိုယ်ဟာ မာနကြီး
ယောက်ျားမဟုတ်လို့ပဲ”

ဒိုင်ယာရီထဲ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ရေးချမိသည်။ သူ
ဒိုင်ယာရီဟာ သူ့ရဲ့ဆောက်လက်စတိုက်တွေ၊ အိမ်တွေ၊ တံတား
တွေရဲ့ အစီအစဉ်များဖြင့် ပြည့်နက်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ အ
တော့ သူ့ရဲ့အိပ်မက်များထဲမှ အပိုင်းအစတစ်ခုအား ရေးချဝန်ခံ
လေပြီ။

ဖိုးတေဇ သိသွားရင် ဟားတိုက်လှောင်ပြောင်ဦးမည်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကိုးနှစ်တိတိညာရတာပဲ အဖတ်တင်ပါတယ်ကွ
ဟု ခန့်ခံရတော့မည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဗေဒါရီကို စွဲလမ်းမိ

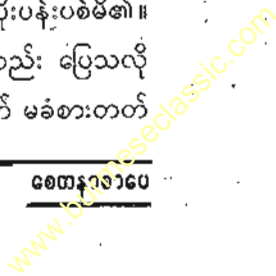
ဘာကျားတိုင်းကြုံရတဲ့အဖြစ်မျိုး မင်းလည်း ကြုံရတာပါပဲကွာဟ
ခဲ့ရဦးမည်။ သူက အဲဒါကို မခံချင်ဆုံးတည်း။

“ဗေဒါရီကို ဘယ်တော့မှ အရူးအမူး မစွဲလမ်းမိစေရဘူး။
ဗေဒါရီကသာ ငါ့ကို စွဲလမ်းနေရစေမယ်။ ဗေဒါရီကို ငါ
လုံးဝမချစ်ဘဲ မင်းနဲ့ ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ် သက်သက်ကြောင့်
သူ့အချစ်ကို ရအောင်ယူမယ်ဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား
လိုက်စမ်းပါ”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဗေဒါရီက မင်းပဲ ကြွေ
မလား၊ ငါ့ပဲ ကြွေမလားဆိုတာ”

ဟူ၍ စကားနိုင်လှခဲ့ကြတာကို မှတ်မိနေသေးရဲ့။
သူနဲ့ ဖိုးတေဇတို့ရဲ့ အပြိုင်အဆိုင် ဇာတ်လမ်းက
အမှ စတင်ခဲ့တာ မဟုတ်ချေ။ ဗေဒါရီနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက
အင်လာခဲ့ခြင်းတည်း။ ငယ်စဉ်ကတည်းက စခဲ့တဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှု
တော့ ပညာရေးဘက်မှာ ပြိုင်ဆိုင်ခြင်း၊ ပြီးတော့ ... အရွယ်
အက်လာတဲ့အခါ သူ့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ မိန်းကလေးကို ဖိုးတေဇသိရင်
အဘေကပါ အပြိုင်လိုက်ပိုးပန်းတတ်ခြင်းတွေ ကြုံရပေါင်းများ
တော့ သူလည်း မခံချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပြုမလာကာ ဖိုးတေဇ
ဘာကျနေသော ကောင်မလေးတွေကို အပြိုင်ပိုးပန်းပစ်မိ၏။

အဲသည်တည်းက အဆင်ပြေတာလည်း ပြေသလို
ဘတ်ခြင်း၊ မပြေလည်း သိပ်လေးလေးနက်နက် မခံစားတတ်

ခြင်းတွေနဲ့ ရဲတိုက်နှင့် ဖိုးတေဇ ဟူသော ညီအစ်ကိုသည် မိန်းမလေးတွေကြားမှာ ရေပန်းစားခဲ့ရသည်ဟု ဆိုချင်လည်း ဆိုလို့ရခဲ့သည်။

“ဗေဒါရီ”

ဟူသော နာမည်ကလေးကို နှစ်ယောက်စလုံး တပြိုင်တည်း စတင်စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း၏ ခနာက်ဆက်တွဲကလေး သူတို့နှစ်ယောက်၏ အကြီးမားဆုံးသော ပြိုင်ဆိုင်မှုကြီး စတင်ဖြစ်ပွားစေခဲ့တော့တာပဲ။ ပြီးတော့ သူ့ဘဝမှာ မလိုလားလှသော သိမ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၏ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ စတင်ကြိုးစာခဲ့တော့တာပဲ။

“ဗေဒါရီတဲ့လား၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး ရိုးစင်းတဲ့နာမည်ကလေးပဲ”

ဖိုးတေဇက မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်အား ဖတ်နေရင်းက အလန်တကြား ရေရွတ်သံအား မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိနေခဲ့သည့် သူ့က ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ခြင်းက စတင်တာပဲ။ သူ့နဲ့ တောထဲတို့ရဲ့ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် မလိုတမာဖြစ်မှုမှာ တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားခြင်းအား ကျန်တစ်ယောက်က ရှုတ်ချကာ ခြင်းလည်း ပါဝင်လေသည်။ အဲသည်မှာ ဖိုးတေဇ စိတ်ဝင်စားသည့် ထိုအမည်ကလေးကို သူလည်း ချက်ချင်း စိတ်ဝင်စားခဲ့လျက် ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချဖို့ ပြင်ဆင်တော့တာပဲ။

“ပုံပြင်ထဲက နာမည်လိုလိုကြီးပါ၊ ဖိုးတေဇရော၊ လွမ်းလောက်စရာမရှိပါဘူး၊ အလန်တကြား ထအော်ရတယ်လို့”

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

“မင်းကတော့ အမြဲတမ်း ငါနဲ့ ဆန့်ကျင်လိုက်ရမှကျေနပ်တုံ့ ကောင်ပဲကွာ၊ တကယ့် တကယ်တော့ မင်းစိတ်မှာ ဖျတ်ခနဲတော့ စိတ်ဝင်စားသွားမိမှာပဲ မဟုတ်လား မင်းနဲ့ငါက တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို တစ်ယောက် သိကြတာ သူ့အချင်းချင်းတွေပါ။ ညာလို့မရပါဘူး။”

“လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ မင်းပဲ စိတ်ဝင်စား။”

“အိုကေ ... စိတ်ချ၊ မဇ္ဈရိတောင် အသက်ငါးဆယ်နှစ်နီးနေလျက် ဒီလောက်လှနေသေးရင် ဗေဒါရီကရော အဆီကအလှကို နည်းနည်းလေးမှ မရနိုင်ဘူးလို့ မင်း ပြောနိုင်သလား ရဲ့တိုက်၊ ငါတော့ နာမည်နဲ့အတူ သိပ်လှပမိန်းမတစ်ယောက်အကြောင်း မကြာခင် ကြားရတော့မယ်ထင်တာပဲ”

ဖိုးတေဇ ပြောတာ မှန်သည်။ သူလည်း ထိုနားထုကလေးအား စိတ်ဝင်စားမိခဲ့သည်။ မဇ္ဈရီဆိုသည့် အဆိုတော်ကြီးရဲ့သမီးအဖြစ် သိရပြန်တော့ ပို၍ စိတ်ဝင်စားခြင်းတွေ ဖြစ်လာသည်။ သူမကလေးမှာ အဖေမရှိဘူး။ အဖေရဲ့ဥပေက္ခာဖြင့် ငါးလျစ်လျူရှုပြီး မိခင်ရဲ့မေတ္တာရိပ်မှာ နေရာသူကလေးအဖြစ် သိခဲ့ချိန်မှာ ဗေဒါရီဟာ အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးတန်းရဲ့ ကျက်သရေကလေးအဖြစ်ပါ ဖုံစမ်းသိရှိခဲ့ပြန်သည်။ သူကလည်း သူ့နည်းဟန်နဲ့ ဖုံစမ်းခဲ့သလို ဖိုးတေဇကလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ဖုံစမ်းကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့စုံစမ်းသိရှိပြီး မကြာမီ တစ်နေ့မှာ သူမအား အားကြည့်ကြဖို့ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခေါ်ပြောဖြစ်ကြသော်လည်း အသီးသီးရိပ်မိနေခဲ့ကြ၏။ အဲသည်လို သွားမကြည့်ကြခင် အခိုက်အတန့်မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံစည်းခွင့် ရလိုက်ခြင်းက သူတို့ရဲ့ပြိုင်ပွဲ စတင်ခဲ့စေတော့သည်။

ထိုနေ့က နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်သွားလုပ်ခါနီး သူငယ်နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုနှင့် အပေါင်းအသင်းတွေ ဖြစ်နေသောကြောင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဖိုးတေဇရယ်၊ သူရယ်၊ ထိုသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရယ် အစားအသောက်တွေ အဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန် တစ်ဖက်အခန်းထဲမှ ...

“သမီးကလေး ဘာစားချင်လဲ၊ ကြိုက်တာမှာ”
“မေမေပဲမှာပါ။ သမီးကလေးက ‘ဟိုတယ်က အစားအသောက်တွေ မကြိုက်ပါဘူး၊ ရွေးပြီးလည်း မမှာတတ်ပါဘူး။’”

... တဲ့။ ကဲ ... သည်အသံက ဘာထူးခြားတာမျှ မရှိဘဲလို့။ သို့သော် အကြင်နားတွေ ဖိတ်လျှံကာ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် နားလည်မှုတွေနှင့် ဆက်ဆံကြသည့်အသံ ဖြစ်နေ၍ နီးတာဝန်ခံရရင် ကြားရသူတိုင်း အင်မတန် နားဝင်ချိုစေခဲ့သည်။

“မိန်းမသမီးက မိစ္ဆာရီရဲ့ကိုယ်ပွားပဲ။ သိပ်အားကိုးရတဲ့သမီးဖြစ်မှာပါ။ အဖေကို အင်မတန် ဦးစားပေးတတ်တယ်နော် ဗေဒါရီကရော အဆိုတော်လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း ... မပါပါဘူး အန်ကယ်လ်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဆရာမကလေးပဲဖြစ်ချင်တယ်”

ဗေဒါရီဆိုသည့်အမည်၊ မိစ္ဆာရီဆိုသည့်အမည်တွေကို ကြားလိုက်ရတော့ မတိုင်ပင်ဘဲ ‘ဗေဒါရီ’ဟု သူတို့နှစ်ယောက်သား ခပ်တိုးတိုးရွတ်။ ပြီးတော့ ... တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်။ ဘာမှ မသိကြသော ထိုနှစ်ယောက်က မျက်လုံးတွေပြုပြင်လျက် ‘ဘာလဲ’ဟု စပ်စုကြ၏။ ဖိုးတေဇက မဆိုင်းမတွ ခြေသည်။

“ဟိုဘက်အခန်းမှာကွ၊ အတော်ပဲ သူတို့ပြန်ထွက်ရင် ငါတို့ အခန်းရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ပြီးမှ အပြင်ကို ရောက်မှာ၊ စောင့်ပြီး ချောင်းကြည့်ကြရအောင်ကွ၊ ကျွတ် ... ကျွတ် ... သူမကလေးရဲ့ အတန်းအထိ သွားချောင်းဖိုတောင် ကြံစည်နေတုန်းရှိသေးတာ၊ အဲဒီအတွက် ရင်ခုန်ရခြင်းကလေး ဆုံးရှုံးရတဲ့အတွက် ဓမ်းနည်းပါဘိ”

“ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေလဲ ပြောကြပါဦး၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ ဇာတ်လမ်းအသစ်ကလေးလား၊ နိုင်ငံခြားမသွားခင်လေး သိမြင်ခွင့်ရချင်သေးရဲ့”

မင်းမင်းက စပ်စု၏။ ထိုအခါ လင်းအောင်က မနေ

“အခုထိ ဒီလို မိန်းမ အပြိုင်အဆိုင်ပိုးတဲ့ ဇာတ်လမ်းက ရှိနေသေးလားကွ၊ စိတ်မလျှော့ကြသေးဘူးလား”
 ဟု သပေ့ကသဟန့် ဆုံးမသေးသည်။

“အဆိုတော် မိစ္ဆာရီသမီးကွ၊ အင်္ဂလိပ်စာရဲ့ မင်းသမီးကလေးတဲ့ မောင်၊ မယုံမရှိနဲ့၊ ကိုယ်တို့လည်း လုံးဝ မမြင်ရသေးဘူး နာမည်ကလေး ကြားရုံ၊ အေး ... အခုတော့ အသံကလေး တစ်စွန်းတစ်စကြားရုံပေါ့၊ ဒါကြောင့် စောင့်ကြည့်ကြမလို့”

“ရဲ့တိုက်ကရော စိတ်ဝင်စားနေပြီလား၊ သေချာပါတယ်ကွ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အမြဲပြိုင်နေကြပဲဆိုတာ သိပြီးသား”

သူ့အတွက် ဖြေစရာမလိုအောင် မင်းမင်းက အဖြေတစ်ခါတည်းထည့်ပြောပြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အင်း ... ပြောရတော့ ဟိုဘက်အခန်းက ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရတဲ့ စကားသံများထဲ “မေမေ’ဟူသော ခေါ်သံကလေးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ အသံနဲ့တင် ဘာမှ အတော်လေး ညှို့့ငင်နေခဲ့သလိုပဲ။ ချိုမြသည့် ကြီးကြားသံ၊ အငိုက်သံဟူ၍တော့ မခိုင်းနှိုင်းတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူမ၏အသံတစ်ခုခုများ ထည့်ထားသလားထင်ရအောင် သူ့အတွက်တော့ ဘာခေါ်တလဲလဲကြားချင်နေသားပင်။ ထူးဆန်းလေစွ။

ဒါပေမဲ့ ဖိုးတေဇ မရိပ်မိစေဖို့ ကုန်ကြွေးဖြင့် ဟန်ဆောင်
ငွေကို ငြိမ်နေခဲ့သည်။ သူနဲ့ ဖိုးတေဇတို့ဟာ ဒီလိုမျိုး မကြာခဏ
ပြိုင်ဆိုင်နေကျဖြစ်၍ နှလုံးသားထဲကနေ နက်နက်နဲနဲ မချစ်သွား
မိစေဖို့ အင်မတန် ရှောင်ကြဉ်ရသည်။ အသည်းကွဲတယ်ဆိုရင်
သူတို့ပြိုင်ပွဲမှာ အရုံးအဖြစ် သတ်မှတ်ကြဖို့ နှစ်ယောက်သာ
တိုက်ဆိုင်စွာ အကြံတူစွာ ပြောမိကြဖူးသည်။

“ရဲတိုက် ငြိမ်လှချည်လား။”

“ထင်လို့ပါကွာ၊ ငါက အသံကို နားထောင်ပြီး ရုပ်ရည်
ကို ခန့်မှန်းကြည့်နေတာ။ အန်ကယ်လ်ကြီးဆိုတဲ့ ငနဲထ
ဘယ်သူလဲမသိဘူး။ အမေကို ချိန်တာလား၊ သမီးကို ခို
တာလား၊ သမီးကိုချိန်ရင်တော့ ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့ တစ်
တော့ နွဲ့ရဦးမယ်ထင်တယ်”

“ဟေ့ကောင် ... လူကြီးကို အဲဒီလို မခြိမ်းခြောက်နဲ့
ကွာ၊ သူ့ဟာသူ ချိန်ချင်တာချိန်စမ်းမပါစေ၊ ငါက ဘယ်
မှ မစိုးရိမ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲသိလား၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်ဆီက သတင်းတစ်ခု ရထားလို့ပဲ”

“ဘာလဲကွာ၊ မင်းဟာကလည်း ပြောစရာရှိတာ ကုန်အောင်
ပြောမှပေါ့ ဖိုးတေဇရာ၊ ရေလည် အခန်းဆက်များတယ်”
“ဒီလိုကွာ၊ ဒေါ်မဉ္ဇူရီဟာ သမီးကလေးကို ဘယ်တော့
ဖခင်အရင်းမဟုတ်တဲ့လူကို အဖေ မတော်စေရာဘူးတဲ့”

ပြီးတော့ သမီးကလေးရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကို သမီးကလေး
စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်ဖို့ ခွင့်ပြုထားသတဲ့၊ ငါ့ရဲ့သတင်းရပ်
ကွက်က အတိအကျပြောတာ”

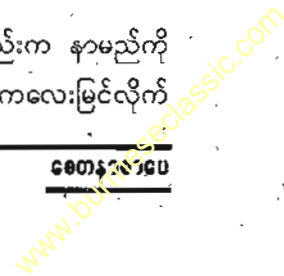
သူတို့၏အခန်းသည် တစ်ဖက်အခန်းမှ အသံများ
အား နားစွင့်လျက် အချိန်အတန်ကြာ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ကြသည်။
ဒေါ်ရဲ့ အကျိုးအမြတ်ကတော့ သူတို့ အင်မတန်မြင်လိုလှသော
ဆဒါရီကို မြင်ခွင့်ရလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဗေဒါရီသည် အားလုံးထဲမှာ ထင်းခနဲ မြင်သာအောင်
သူပသည့် မိန်းကလေးပဲဖြစ်သည်။ သူမထက်လှသော မိန်းမတွေ
ချင်ရှိမည်။ သို့သော် သူမ၏မျက်နှာပြင်တွင် တွေ့ရသော
အပြစ်ကင်းစင်သည့် Innocent Face မျိုးတစ်ရာမှာတစ်ယောက်
တွေ့နိုင်ခဲ့သားပင်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ထူးခြားချက်မှာ သူ့ကို ရင်
နှိပ်သံတိုးတိုးညှည့်ကလေး ဖြစ်ပေါ်ခြင်းနဲ့ စတင်မိတ်ဆက်လိုက်
ခြင်းပေတည်း။ ဗေဒါရီ မင်းဟာ သိပ်အစွမ်းထက်တဲ့ မိန်းကလေး
ပဲ။

“ငါ စိတ်ဝင်စားသွားပြီ”

သူက လွတ်ခနဲ တစ်ချက်ပြောမိသွား၏။ ထိုအခါ
ဘာလည်း အားကျမခံ ...

“ငါလည်း နာမည်ကလေး စသိကတည်းက နာမည်ကို
စိတ်ဝင်စားခဲ့တဲ့ကောင်ပါကွာ၊ ခုလို လူကလေးမြင်လိုက်

ရတော့ မင်းထက် အဆကုဋေလောက်ပိုအောင် စိတ်ဝင်စား
နေပြီ ရဲတိုက်ရာ”

“တကယ်ကော စိတ်ဝင်စားရဲ့လားကွာ၊ ငါ့ကို ပြိုင်ချင်
တာနဲ့ လိုက်စိတ်ဝင်စားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အမှားကတော့ အမှားဆုံးကို ရွေးပြီး ပြောနေပြန်ပြီ၊
လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲက လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ လိုက်စိတ်
ဝင်စားတာပါကွာ၊ မသိရင်ခက်မယ်၊ ဉာဏ်မများနဲ့၊ ဒီပွဲ
တော့ မင်း လက်ရှောင်ကွာ၊ ငါပဲဝင်မယ်”

“ဆေးရိုးပဲ၊ ငါလည်း မင်းလို မြတ်နိုးမိတာပဲကွ”

“ဟေ့ကောင် ... ငါ တကယ်အတည်ပြောနေတာကွာ၊
ခါတိုင်းလို အပျော်မဟုတ်ဘူး ရဲတိုက်ရာ၊ မင်း မညစ်နဲ့”

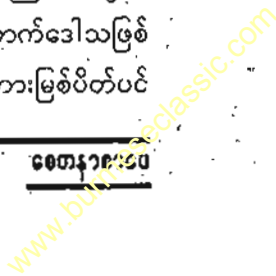
“ဟ ... ချောတဲ့လူတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တစ်ချိန်တည်း
မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကပဲ စိတ်ဝင်စားခွင့်ရှိတယ်လို့
ဥပဒေသတ်မှတ်ထားပါဘူး၊ မင်းလည်း စိတ်ဝင်စားသလို
ငါလည်း စိတ်ဝင်စားတာပဲကွ၊ ပြီးတော့ ဗေဒါရီဟာ သူ
သဘောကျတဲ့သူကို ရွေးချယ်ခွင့်လည်း ရှိတာပဲကွ၊ မင်း
လိုက်ရင် မင်းကိုပဲ ရွေးချယ်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချ မတွက်နဲ့
လေ၊ မင်းလိုပဲ တခြားကောင်တွေလည်း ရှိဦးမှာပဲ၊
အေး ... အဲဒီလိုပဲပေါ့၊ ငါလည်း သူ ရွေးချယ်တဲ့ပန်းကုံး
စွပ်မယ့်အထဲ ဝင်ရပ်ခွင့်ရှိတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... မင်းကို ငါ လုံးဝမယ့်ဘူး၊ ဒါ ... ဒါ ...
မင်း ငါ့ကိုညစ်တာ မဟုတ်လား”

မိုးတေသေသည် ဝန်းခနဲထလျက် သူ့လည်ပင်းမှ
ကျောက်လာစကို ဆွဲ၍ဆုပ်ကိုင်သည်။ သူတို့ညီအစ်ကို၏
ဘေးနိုင်လှပွဲအား စောင့်ကြည့်နေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်
ကမန်းကတန်း လူခွဲစေလျက် ...

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြကွာ၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့
လူကြားမကောင်းပါဘူး၊ မိုးတေကလည်း မင်းတို့ရဲ့ထုံးစံ
ကို ငါတို့တောင် မသိတာမှတ်လို့၊ ရင်ထဲက မြတ်နိုးတာ
တွေ ဘာတွေနဲ့ ချဲ့မနေနဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ပြိုင်
တယ်ဆိုတာတော့ ငါတို့မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲမှာလည်း
ရဲတိုက် ပြောသလို သူလည်း လိုက်ခွင့်ရှိတယ်၊ ဒီတော့
ရန်များမနေပါနဲ့၊ အရင်ကအတိုင်း အပြိုင်အဆိုင်ပွဲတစ်ပွဲ
ဆင်နွှဲလိုက်ကြရုံပေါ့ကွာ၊ ဗေဒါရီကလည်း သူရွေးချင်တဲ့လူ
ရွေးမှာပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို မရွေးဘဲ တခြားလူကို
ရွေးချင်လည်း ရွေးမှာပဲ၊ ဘာမှမဖြစ်သေးခင် မင်းတို့က
အရင်ရန်လိုနေရတယ်လို့ကွာ၊ စိတ်ပျက်ရပါလား”

မိုးတေသေသည် ဝင်းအောင်၏စကားကြောင့် တွေဝေ
သက်သွားခဲ့သည်။ မိုးတေဘာလို့ သည်လောက်ဒေါသဖြစ်
သေလဲ၊ ဘာလို့အလျင်ကနဲ့ မတူစွာ သူ့ကိုတားမြစ်ပိတ်ပင်

ရသလဲ။ ဆေးချာတာတစ်ခုကတော့ သည်ပွဲမှာ ဖိုးတောဟော အစွဲကို ရင်မဆိုင်ချင်၍ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အမြဲတမ်းအနိုင်ရကျေ ဖြစ်သော သူ့ကို သည်တစ်ခါ နိုင်သွားမှာ ခါတိုင်းထက်ပိုပြီး စိုးရိမ်ခြင်းကရော။ သည်ကောင် တကယ်ပဲ ဗေဒါရီကို ချစ် သွားသလား။

သိပြီ။ ဖိုးတော၏ ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ် ချစ်ရ ချစ်သွားလိမ့်မည်။ ဗေဒါရီအား သူက အပိုင်ချဉ်းကပ်ထားနိုင်ရ တော့ ဟိုးအရင့်အရင့်တွေက နိုင်ရတာထက်ပိုပြီး အရသာရှိ ကျေနပ်ရမယ်ထင်ပါရဲ့။

ဗေဒါရီ ... မင်းကို ငါ မချစ်ချင်ပါဘူး၊ ဖိုးတော အသည်းအသန် ဖြစ်နေမှန်းသိလို့ သည်ပွဲမှာ တမင်ဝင်ပါလို့ က်ရတာပါ။

“ဗေဒါရီကို ဘယ်တော့မှ အရူးအမူး မစွဲလမ်းမိစေရမှာ ဗေဒါရီကသာ ငါ့ကို စွဲလမ်းနေရစေမယ်၊ ဗေဒါရီကို ငါ လုံးဝမချစ်ဘဲ မင်းနဲ့ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ် သက်သက်ကြောင့် သူ့အချစ်ကို ရအောင်ယူမယ်ဆိုတာ မင်း မြဲမြဲမှတ်ထား လိုက်စမ်းပါ။”

သူက ဖိုးတော့ ဆောင်ဆွဲခဲ့၍ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသည့် ကော်လာစကို ပြန်ဆွဲဆန့်ကာ တမင်ကလိခဲသေးသည်။ သူ့ ရင်ထဲမှာ သူမအား စွဲလမ်းသွားမိခြင်းအား လူမသိစေရန်

ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း မေ့သွားစေရန် သည်စကားဖြင့်ဖုံး ကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့ကွာ၊ ဗေဒါရီက မင်းပဲ ကြွ မလား၊ ငါ့ပဲ ကြွမလား ဆိုတာ”

ဖိုးတော်ဇက အနိုင်မခံ ပြန်လည်ချေပ၏။

သူ့ကိုညီအစ်ကိုဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ခါပါဆီက ချစ်ခြင်းရရှိမှုအပေါ် မနာလိုရင်း အမှန်းပွားရင်ပွား မယ်၊ ဆန့်ကျင်ကြရင် ဆန့်ကျင်ကြမယ်။ ရန်လိုရင် ရန်လိုကြ မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗေဒါရီကို ချစ်မြတ်နိုးမိခြင်းမှာတော့ နှစ်ယောက် လုံး စိတ်သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်စွာ အမှန်တကယ်ပင် ချစ်ခဲ့ ကြသူများဖြစ်ကြောင်း ပြန်တွေ့ကြည့်ရင်းမှ အခုတော့ တစ်ရေးရေး သိမြင်စ ပြုလာခဲ့သည်။

ဗေဒါရီသည် သူ့ကို အတော်လေး ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်စေသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သူမ၏မျက်လုံးများနှင့် ဆုံမိတိုင်း အလျင်တုန်းက မိန်းကလေးတွေနှင့် မတူစွာ၊ ရင်ခုန်ခြင်းတွေ ပရမ်းပတာ ဖြစ်ခဲ့စမြဲ။ ဟာ ... မဖြစ်သေးပါဘူး ဒါဟာ ပြိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခုလေ။ ပြီးတော့ သူမမှာ သူ မဖြစ်ချင်သော အချက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ “လှပတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ ကျဆုံးခြင်း” ဆိုတဲ့ အရာကို ဖန်တီးပေးမယ့် မိန်းမပဲ။ သူမကို မချစ်မိစေရဘူး။ ငါက ယောက်ျားတိုင်းရဲ့ အားနည်းချက်ဖြစ်တဲ့ သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှာ ကျဆုံးရတာမျိုး မဖြစ်စေဘူး ဟူသော စိတ်ကူးများဖြင့် သည်ရင်ခုန်ခြင်းအပေါ် လိမ်ညှပ်ပစ်မိခဲ့ ...။

သူမထံ သွားရမှာ မဝံ့မရဲဖြစ်လာတာ။ သို့သော် သူ့ကို မျှော်နေမည့် မျက်လုံးကလေးတွေရဲ့ ရိုးစင်းမှုကို စွဲလမ်းတာကြောင့် မကြာခဏ ထိုမျက်လုံးကလေးတစ်စုံရှေ့မှာ အခစားဝင်မိတာ။ သည့်ထက် အခြေအနေတိုးအောင် စကားပြောနှုတ်

ဆက်ခြင်းများ လုပ်သင့်မှန်းသိလျက် တစ်ခုခုကို ကြောက်ရွံ့ကာ အဝေးကပဲ ငေးကြည့်နေခဲ့မိတာ။ ကဲ ... ဘယ်လောက်တောင် ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့ရတဲ့ သည်တစ်ခါရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကလေးလဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဖိုးတေဇနဲ့ သူ ဆုံဖူးကြသည်။ ထိုအခါ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အနိုင်မခံချင်စွာ ဗေဒါရီကို အပြိုင်အဆိုင်ငေးကြည့်၊ ဗေဒါရီ သွားရာလိုက်။ ပြီးတော့ ဗေဒါရီက ငါ့ကို ဘယ်နှခါလှမ်းကြည့်တာဟူ၍ အမှတ်ယူကြ။ တကယ်ကို ခြိန်တွေးကြည့်ရင် ရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေစေခဲ့သည်။

“ဗေဒါရီက ဘာလို့ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း ဒီလောက်လှလာတာလဲ မသိဘူး၊ မဖြစ်တော့ဘူးကွာ၊ ဗေဒါရီကို ပိုင်ဆိုင်ရအောင် ဒီထက်မက ကြိုးစားရလိမ့်မယ်”

ဖိုးတေဇက သူ့ဝန်ခံထားသည့်အတိုင်း ဗေဒါရီကို တကယ်ချစ်မိနေခြင်း မှန်ကန်ပေလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သူ့စကားထဲတွင် ဗေဒါရီကို ယှဉ်ပြိုင်ပိုးပန်း၍ ရှုံးနိမ့်ရခြင်းထက် ဗေဒါရီအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရမှာ စိုးရိမ်ဟန်တွေအပြည့်ပါဝင်နေတတ်လေသည်။ သူကတော့ ...

“ဗေဒါရီက မင်းကိုထက် ငါ့ကိုကြည့်ရာမှာ ပိုပြီးအဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝသလိုပဲ၊ သေချာပါတယ် ဗေဒါရီက ငါ ဖွင့်ပြောစရာ မလိုအောင် ငါ့ရဲ့ခံစားချက် ဟူသမျှကို နားလည်တတ်နေပြီ၊ နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံးတဲ့ကွ”

ဟု သူ့ ရဲ့ လျှို့ဝှက်အကြံအစည်အား တစ်စွန်းတစ်
ပြောတတ်တဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်ဖူးသည်။

“ဘာလဲ၊ နှုတ်တစ်ရာ စာတလုံး”

“အဲဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး”

ဖိုးတေဇက အင်မတန်မှ သိချင်လှစွာ မေးတတ်
သည်။ ဒါပေမဲ့ သူ လုံးဝ အသိမပေးခဲ့ချေ။ အဲသည်လို
ဗေဒါရီ နှစ်သက်မည်ထင်သော အရာဝတ္ထုကလေးတွေကို သူ
စိတ်ကူးနဲ့သူပိုကာ စိတ်ကူးယဉ် ကြည်နူးရခြင်းကိုတော့ ခံ
ချင်သားပင်။

ဖိုးတေဇသည် ဗေဒါရီတို့နှင့် ရောရောနှောနှော
စကားပြောခြင်း၊ နှုတ်ဆက်ကြခြင်းတွေ ရှိသော်လည်း ဘာဖြစ်
ဖွင့်မပြောသလဲ ဆိုတာတော့ ထူးဆန်းနေခဲ့သည်။ ဗေဒါရီ ငြင်း
လိုက်မှာကို ခံနိုင်ရည်မရှိလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် ဗေဒါရီ အ
အရာတွေကိုက သူ့အပေါ်မှာ ပိုသာနေတယ်ဆိုတာ သူ မပြော
ဖိုးတေဇတောင် ရိပ်မိနေခဲ့လို့ ဖိုးတေဇဟာ သူ့ရဲ့အရှုံးကို
စောစီးစီး မရချင်ခဲ့လို့ပဲလား မသိနိုင်သေးပေ။

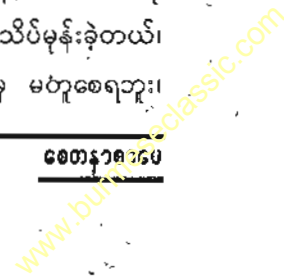
ဗေဒါရီ ... အခုအချိန်မှာတော့ အမှန်ကို ဝန်ခံကြ
ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ဝန်ခံရရင်တော့ ကိုယ်ဟာ မင်းရဲ့အသိအမှတ်ပြု
အကြည့်နဲ့ ကိုယ်ရောက်လာရင် ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးတဲ့ အပြုံး
ကို ရတာနဲ့တင် ညစဉ်ညတိုင်းတောင် အိပ်လို့မပျော်အောင် ပြ

င်ယောင် လွမ်းဆွတ်တတ်ခဲ့တယ်။ မင်းကို ပြိုင်ဆိုင်ခြင်း မပါတဲ့
ခြင်းနဲ့ ချစ်ကြည့်ချင်ခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး တစ်ဖန် မင်းဟာ
ငယ်မရွေးချယ်လိုပါဘူးလို့ ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့ သိပ်လှပြီး အလှ
ကြောင့် ကျော်ကြားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေခြင်းအတွက်
ခွဲမရတဲ့ စိတ်တွေနဲ့လည်း ရူးသွပ်ခဲ့ရဖူးတယ်။

သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ကြွေးကြော်သလောက်
ကယ်တကယ်မှာတော့ ရဲတိုက်ဟာ အဖေ့ဗီဇပါတဲ့ အလှအပကို
ဘောကျနှစ်ခြိုက်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲလို့ ဝေဖန်
မှာလည်း စိုးရိမ်ခဲ့တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ...

“ဗေဒါရီကို ငါက ဖိုးတေဇနဲ့ အပြိုင်လိုက်ဖို့ သဘောတူ
ရုံတင်ကလေးပဲ၊ လက်ထပ်ဖို့အထိ လုံးဝရည်ရွယ်ချက်မရှိ
ဘူးကွ၊ ငါ လက်ထပ်မယ့် မိန်းမဟာ သာမန်ရုပ်ရည်ရှိတဲ့
မိန်းမမျိုးပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါက ပါပါလို့ အလှမက်တဲ့
ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သက်သေပြမယ်၊ ပါပါဟာ
လှတဲ့မိန်းမတွေတိုင်း သူ့စာရိတ္တကို အပျက်ပြားခံပြီး ပိုင်
ဆိုင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားခြင်းဟာ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ပဲ
ကွ၊ ငါက အဲဒီ အားနည်းချက်ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ အဲဒီလို
မျိုး အားနည်းချက်ရှိတဲ့ ပါပါကိုလည်း သိပ်မုန်းခဲ့တယ်၊
ဒါကြောင့် ငါက ပါပါနဲ့ ဘယ်တော့မှ မဟူစေရဘူး၊

ဝါဝါလို သိပ်လှတဲ့ မိန်းမကို သဘောကျတဲ့ ယောက်ျား
မဖြစ်စေရဘူး”

ဟူ၍ မကြာခဏ ကြွေးကြော်ခြင်းဖြင့် သူ့ကိုယ်
လိမ်ညှာပစ်မိသည်။

ဒါပေမဲ့ ဗေဒါဟာ သူ့ရဲ့ခံယူချက်တွေကို တစ်
တစ်ရံ ရိုက်ချိုးနိုင်သည့် အစွမ်းရှိကြောင်း သိခွင့်ရခဲ့လေသည်။
အဲဒါကတော့ သူ့ရဲ့မာမာ ဆုံးပါးသွားသည့်အချိန်၊ သူ့စိတ်
လေလွင့်အားငယ်နေချိန်၊ အရာရာကို စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်
ဗေဒါရီကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံစည်းခွင့်ရလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။
ဗေဒါရီသည် သူ့လို အချစ်ကို လိမ်ညှာသောမိန်းမ မဟုတ်။ သူ့
၏အချစ်အား ရဲရဲဝဲဝဲ ပြသရဲသူဖြစ်ကြောင်း ချီးကျူးချင်သွားသည်။

သူ့စိတ်တွေကို သူ့ အမိန့်မပေးနိုင်ခင်မှာ လူ
ကားပေါ်ကဆင်း၍ ဗေဒါရီ ကားရှေ့တည့်တည့်ကို လျှောက်လှန်
ပြီး ဗေဒါရီဘက်ခြမ်းက ကားတံခါးကိုသာ ဆွဲဖွင့်ကာ လက်ကမ်း
ပေးခဲ့ပြီး။ အဲသည်အချိန်မှာ ဝမ်းသာအားရ ဗေဒါရီနာမည်
လှမ်းခေါ်ခဲ့မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း အံ့ပြစ်မတင်။ ဗေဒါရီ
ထံမှ ဖြေသိမ့်မှုကို လိုလားတောင့်တနေမိသော ကိုယ့်အဖြစ်ကို
ကိုယ် အပြစ်မတင်။

ဗေဒါရီသည် သူ့ရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုအား ကျေကျေနပ်
နပ် လက်ခံကာ ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် ...

“ရဲတိုက်ရဲ့အမေ ဆုံးတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ သတင်း
မေးရအောင်လာတာ၊ လူတွေအရမ်းများနေလို့ နောက်မှလာ
မလားလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ကားပြန်လှည့်တာလေ”

သူ့ရဲ့လက်တွဲခေါ်မှုအား သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ရလေ
သည်။ ဘယ်လောက်တောင် သူ့ကိုချစ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးလဲဆို
တာ။

“ကိုယ့်အနားမှာ တစ်နေ့လုံး နေပေးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖိုးတေဇက တအံ့တဩ လိုက်ကြည့်တာကို ရင်ဆိုင်
သည်။ ဟာ ... တာဖြစ်သလဲ။ ဗေဒါရီ လက်ခံလို့ သည်လို
ဆက်ဆွဲခေါ်ခွင့်ရတာပဲ။ ဂုဏ်ယူလိုက်စမ်းပါ။ ဗေဒါရီက ဖိုးတေဇ
အား ပြုံးပြန့်တံဆက်တာတွေ့၏။ သို့သော် ဖိုးတေဇက သူ့နဲ့
ဗေဒါရီအား စကားလာမပြောတာတော့ ထူးဆန်း၏။ ဘာဖြစ်လို့
လိမ့်။ ဖိုးတေဇဟာ သူ့ရဲ့အရုံးအတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့
လိမ့်လား။

အဲသည်အချိန်ကတော့ သူ့စိတ်တွေ ကယောင်
ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီး တစ်စုံတစ်ဦး၏ ဖြေသိမ့်အားပေးမှုများကို
မခံနိုင်တော့။ ထိုတစ်စုံတစ်ဦးဟာ ဗေဒါရီ ဖြစ်နေစေလိုသော ဆန္ဒ
လည်း ပြည့်နက်။ အဲဒါတွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံနေခဲ့ချိန်ဖြစ်၍ သူ
မာမာကို သတိရချိန်တိုင်းမှာ ဗေဒါရီကို တိုင်တည်ငိုယိုခဲ့

နု ဇောဒါရီပန်းမှာ မျက်နှာအပ်၍ မျက်ရည်ကျခဲ့ဖူး၊ ဗေဒါရီ
ဖြေသိမ့်သော စကားများ၌ ပျော်ဝင်နှစ်မြုပ်ခဲ့ဖူး၊ ဒါတွေဟာ ဟာ
ဆောင်ခဲ့တာတွေ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး ဗေဒါရီ၊ တကယ်ကို ရင်ထဲ
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ အစစ်အမှန်တွေဆိုတာ အဲသည် အခါ
ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်ခဲ့မိတယ်။

“ကို ဗေဒါရီမေမေက ကိုကို တွေ့ချင်တယ်ထင်တယ်
ခဏ ခဏ ကိုအကြောင်းတွေ ဗေဒါရီကို မေးတယ်
ဘယ်လိုသဘောရလဲ ကို”

အဲသည်လိုပြောတဲ့ နေ့တစ်နေ့တုန်းကတော့
အတော်လေး ခံပြင်းသွားမိသည်။ ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကို အပိုင်ခွင့်
နှောင်တော့မယ်ပေါ့။ ဦးအောင်ခန့်ရဲ့သားလို သိထားပြီးတဲ့အ
မှာ အမြင်တွေက အရင်နဲ့ ဘယ်တူတော့မလဲ။ ဦးအောင်ခန့်
သိန်းပေါင်းများစွာသော အမွေရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံဟာ သူ့ရဲ့တ
ဝင်ရော တရားမဝင်ရော ဇနီးများအတွက်၊ ကျန်တဲ့နှစ်ပုံဟာ
သူ့ရဲ့ နှစ်ဦးတည်းသာ ထွန်းကားခဲ့သော ရဲတိုက်နဲ့ ဖိုးတေ
သော သားနှစ်ယောက်အတွက်ဆိုတာ ဦးအောင်ခန့်အကြောင်း
သိထားကြတဲ့လူတိုင်းရဲ့ အသိပဲ။

ပြီးတော့ ... သူ့ဆိုရင် မာမာ့အမွေစုရော သူ့အမွေ
ပါ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်မိန်းက
ရှင်မဆို အမိဖမ်းလိုကြလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။ ထိုအတွေးတွေ

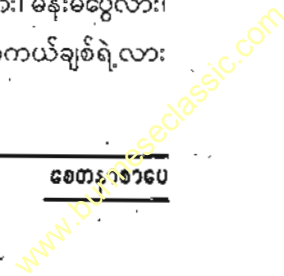
စိတ် စိကာစဉ်က တွေးမိလိုက်စဉ် ဗေဒါရီထံမှ အဲသည်စကား
ဒေါသဖြစ်မိပြန်သည်။

“ဘာလဲ ... ဗေဒါရီက ဆွေပြ မျိုးပြ ခေါ်သွားချင်လို့
လား၊ ဗေဒါရီမေမေက ကိုယ့်ကို အံ့ကဲခတ်မယ် ဆိုပါ
တော့လေ”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ဘူး ကို၊ မေမေက ကိုကို ခေါ်လာဖို့
ဗေဒါရီကို လုံးဝမပြောပါဘူး၊ ကိုအကြောင်းကလေးတွေ
မေးတတ်တာပါ၊ မေမေက ဘယ်တော့မှ ဗေဒါရီကို
မချုပ်ကိုင်ပါဘူး၊ ဗေဒါရီကို အမိန့်လည်း မပေးပါဘူး၊
ဗေဒါရီ ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ မေမေက ဖြစ်ခွင့်ပေးတတ်
တယ်၊ မေမေက ဗေဒါရီကို သိပ်ချစ်တာ၊ ပြီးတော့
ဗေဒါရီ လိုလိုလားလား ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးမှ မေမေက
သိချင်သတဲ့၊ မေမေ ပြောလို့ ဗေဒါရီက လုပ်ရတာမျိုး
မဖြစ်စေချင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒါ မေမေက ဗေဒါရီကို အမြဲပြော
ပြောနေကျ စကားတွေပဲ၊ ကို မေမေကို အထင်မလွဲပါနဲ့။”

“ကိုယ့်အကြောင်း ဘာတွေမေးလဲ”

“အင်း ... အစုံပဲဟေ့၊ ကိုက အရက်သောက်လား၊ ဆေး
လိပ်သောက်လား၊ လောင်းကစားတတ်လား၊ မိန်းမပွေလား၊
အဟင်း ... နောက်ပြီး ဖေဒါရီကိုရော တကယ်ချစ်ရဲ့လား
ဆိုတာတွေပေါ့”

သူမ ထိုသို့သော စကားဖြင့် ခပ်အေးအေး ရှင်းရှင်း ဖြစ်သွားသလို သူ့ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်နည်းနည်း ခံစားရလျက် အထင်မှားမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်မိတ်တတ်တာများပါသည်။ သူ့နဲ့ပတ်သက်လျှင် ဗေဒါရီက ဘာမှ မျှော်လင့်ချက် မထားစွာ ချစ်ခဲနိုင်သည့် မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူမအား အထင်မှားမိလေခြင်းဟု ယူကျုံးမရဖြစ်ချင်လျက် သူမ၏ဆံပင်များကြားတွင် မျက်နှာကိုမြှုပ်ကာ တိတ်တဆိတ် ငိုညည်းခဲ့ရပေါင်းလည်း များခဲ့ပါသည်။ အဲဒါ ဗေဒါရီလုံးဝမသိခဲ့တာ သေချာသည်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘာဆက်လုပ်မလဲ။ ဗေဒါရီကို မခွဲနိုင်အောင် ချစ်မိနေပြီထင်ရဲ့။ သူမကို ငါ့အနားမှာ အမြဲရှိနေချင်စိတ်တွေလည်း ဖိစီးနေခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ဝေခွဲမရတော့ဘူး။ သူမအား ထားရစ်ခဲ့ရမှာကို ရင်မဆိုင်လိုသောစိတ်နှင့် သူမကို အရူးအမူး စွဲလမ်းမိကြောင်း ဖိုးတေဒနှင့် ကျွန်သည့် သူ့သူငယ်ချင်းများသိလျှင် “အပြောကြားတဲ့ကောင် အခုတော့ ဘာထူးလို့လဲ” ဟူသောစကားတွေ၊ အကြည့်တွေနဲ့ လှောင်ပြောင်ခံရမှာကို မခံချင်လိုသော စိတ်များဖြင့် ချုပ်ထွေးရူးသွပ်ခဲ့ပေါင်းလည်း များခဲ့ပြန်သည်။

“ကို စီးကရက်သောက်တာတော့ တွေ့တယ်၊ အရက်ရောသောက်သလားဟင်၊ လောင်းကစားတော့ လုပ်မယ်မထင်ပါဘူး၊ အဲဒါရော ဗေဒါရီထင်တာ မှန်ရဲ့လား။”

ဟူ၍ သူမက စိုးရိမ်တကြီး မေးတတ်လျှင် ... “အရက်ကို သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲတွေကျမှ သောက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး စာကျက်ကြရင် ပျင်းတဲ့အခါ ဖဲရိုက်တာတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ဝါသနာ အပါကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒါတွေအတွက်တော့ စိတ်ချ၊ ကျန်တာတော့ ကိုယ်အာမမခံနိုင်သေးဘူး။”

သူက ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ ဖြေပစ်မိတာမျိုးလည်းရှိ၏။ ထိုအခါ တွေမှာ သူမသည် တွေတွေဝေဝေဖြင့် ငြိမ်သက်သွားတတ်စမြဲ သူက အဲဒါကို အားမရချေ။ ဟာကယ်ဆို သူ့နဲ့တွဲနေကျ အားကောင်းမလေးတွေလို သဝန်တိုပြရ၊ စိတ်ကောက်ပြရ။ မဟုတ် အချောခံလို၍ ငိုကြောရည်ပြရ။ အဲဒါလောက်တော့ အတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်သည်ထင်သည်။

အခုတော့ သူမပုံစံက သူ့ ရည်းစားများခြင်းကို သူမနှင့် မဆိုင်သည့်အလား တစ်ဆိတ်-ငြိမ်သက်ပြလွန်းတာမျိုး မာနထားလွန်းတယ်။ ငါ့ကို တကယ်ရော ချစ်တာမှဟုတ်တာမျိုး ငါ့ရဲ့ကျော်ကြားတဲ့ ပညာအရည်အချင်းနဲ့ ဂုဏ်နေကို အာလို့လားဟု သံသယဝင်က ယူကျုံးမရဖြစ်ပြန်။

နေစမ်းပါဦး၊ ဘာယူကျုံးမရ ဖြစ်စရာလိုလဲ။ ငါက ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ သူမကို တွဲတယ်။ သူမကလည်း သူမ

အကြံအစည်နဲ့ ငါ့ကိုတွဲတယ်။ ဘာကြောင့်ချင်စရာလိုသလဲ
မဟုတ်သေးပါဘူး။ တကယ်မချစ်မိပါဘူးလို့ ကြွေးကြော်ထားတယ်
မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက ဟန်ဆောင်အချစ်ကို ရတော့ရော ဘာကြောင့်
သလဲ။ အရေးကြီးတာက သူမ မထားခဲ့ခင် သူက အရင်ထားခဲ့
နိုင်ဖို့ပဲ။

ရဲတိုက်သည် ထိုသို့သော အကြံအစည်များဖြင့်
နေ့စဉ်ဝေခွဲမရ ဖြစ်ခဲ့ပေါင်းများခဲ့သည့် လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ
မသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ရဲတိုက်၊ ဗေဒါရီကို အငြိမ်ငြိမ်းမှ ရုန်းမထွက်
ချင်တော့အောင် ဖြစ်နေပြီထင်ပါရဲ့၊ ငြိမ်ချက်သားကောင်း
နေတယ်၊ အင်း ... ဗေဒါရီ ... ဗေဒါရီ၊ ဆေးကတော့
အင်မတန်စွမ်းတာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဗေဒါရီကို တမ်း
တမ်းစွဲ ဖြစ်နေကြတဲ့သူတွေ မနည်းဘူး ဖြစ်နေတာပဲပေါ့၊
အေးလေ ... ငါတောင်မှ မင်းနဲ့ငြိသွားတာတောင် ဗေဒါရီ
ကို အလှကြည့်နေခွင့်ရရင် ကျေနပ်နေတဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်း
လည်း ဘယ်ရုန်းထွက်ချင်တော့မလဲနော်၊ ငါ ကိုယ်ချင်း
ဇာပါရဲ့”

ဖိုးတေဇထံမှ ထိုစကားကို ကြားရသည့်နေ့တုန်းက
သူသည် ဗေဒါရီကို တမ်းတမ်းစွဲ ဖြစ်ရတယ်ဆိုသည့် စကားကို
မငြင်းမိခဲ့သည်။ ဘယ်လောက် ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ မိန်းမ
တစ်ယောက်ရဲ့ အလှမှာ ကျဆုံးနေရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
အဖြစ် အင်မတန်မှ သေးသိမ်တယ်လို့လည်း ယူဆမိကာ သည်
စကားကို ချက်ချင်းချေပဖို့ ဝန်မလေးချေ။

www.burmeseclassic.com

“စောင့်ကြည့်ဦးပေါ့ မိုးတောရော”

“စောင့်ကြည့်နေတာပဲလေ၊ မင်း ဘယ်နေ့ဖြစ်မလဲ၊ ဒါမဟုတ် ပါပါ့ကို ဘယ်နေ့ မိန်းမတောင်းခိုင်းမလဲ၊ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို စောင့်ကြည့်နေတာပဲ”

“မင်းပြောတဲ့ စကားထဲက နောက်ဆုံးတစ်ခွန်းဟာ ငါ့အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ပါပါ့ကို ဘယ်တော့မှ မိန်းမတောင်းခိုင်းဘူး၊ ပါပါနဲ့မာမာ သဘောကျ စီစဉ်ထားခဲ့တဲ့ မိန်းမကိုပဲ လက်ခံမယ်၊ နောက်ပြီး ငါလက်ထပ်မယ့် မိန်းမဟာ ဗေဒါရီလည်း မဖြစ်စေရဘူး၊ ဗေဒါရီလို့လှတဲ့ မိန်းမလည်း မဖြစ်စေရဘူး၊ ဒီတော့ ငါ ဗေဒါရီကို ဘယ်တော့ ဖြတ်မလဲဆိုတာသာ စောင့်ကြည့်နေစမ်းပါ”

“ပြောတာပါပဲကွာ၊ အခုထိ မင်းတို့ တွဲလာတာ ခြောက်လကျော်နေပြီ၊ ချစ်သက်တမ်း နှစ်ပတ်လည်တွေ ဘာတွေ တောင် လုပ်ချင်လုပ်နေရဦးမယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာပါနဲ့ ရဲတိုက်ရာ၊ မင်းက နိုင်ထားတဲ့လူပဲ၊ မင်း ဘာလုပ်လုပ် ငါက ဆေးကနေ ရပ်ကြည့်ရုံပဲ။”

မိုးတောသည် သူ့ကို အကောင်းပြောသလား အဆိုပြောသလားကို သူ မပိုင်းခြားတတ်သေးပါ။ သို့သော် သူသည် အဲသည်အချိန်အတန်းမှာတော့ သူ အင်မတန်မှ ဂုဏ်ယူခွင့် ကြွေးကြော်ထားခဲ့သော မိန်းမလှတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ

ကျဆုံးမိစေရဘူးဆိုတာကြီးအား အဖန်ဖန်ကြားယောင်လျက်။ မဖြစ်စေရဘူး၊ မိုးတောထင်သလိုမဖြစ်စေရဘူး။ ငါက ဗေဒါရီထဲ ထားခဲ့တယ်ဆိုတာ အားလုံး တအံ့တဩ လက်ခံသွားရစေမယ်။ ကြောက်ခမန်းလိလိ မာနများဖြင့် သူသည် သူ့ကိုယ်တိုင် မိန်းမထွက်လိုပါဘူးဟု တိတ်တဆိတ် ဝန်ခံထားခဲ့ပြီးဖြစ်သော ဗေဒါရီဘဝထဲမှ ရုန်းထွက်ဖို့ စတင်ကြံစည်တော့သည်။

ဪ ... မိုက်မဲခဲ့ပါဘိ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မိဂျယ်တို့အိမ်ကပါတီကို သွားခြင်းအား သူမ၏အတန်းထဲမှ သူငယ်ချင်းမတွေနဲ့အတူ သူမပါဝင်တွေ့သွားခြင်းဆိုသည့် အကြောင်းကိစ္စက သိပ်မကြာသော အခါက သတ္တပတ်အတွင်း ကြုံရလေသည်။ သူမ ထူးထူးဆန်းဆန်း အတွင်းတစ်ပတ်တိတ် ပျက်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်တစ်ပတ် ကျောင်းစတင်သောနေ့တွင် ...

“ကို ဒီစကားကို ဗေဒါရီ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖွင့်မပြောမိဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မပြောလို့ မရတော့ဘူး ကို၊ ကိုကို ဗေဒါရီ ပြောမှဖြစ်တော့မယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲ သိလား ကို၊ ကိုရဲ့အခုလက်ရှိတွဲနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့ အပျော်တွဲမနေပါနဲ့တော့ ကို၊ ကိုနာမည်လည်း ပျက်ပါတယ်၊ ဗေဒါရီ ဖြစ်စေချင်တာက ကိုရဲ့ ချစ်သူဟာ ဗေဒါရီ တစ်ယောက်ပဲ”

ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကို ဗေဒါရီကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာ ယုံကြည်ပြီး ဒီစကားကို ပြောရပါတယ် ကို၊ ဗေဒါရီကို ချစ်ရင် ဒီကိစ္စကိုတော့ လိုက်လျောပါနော်”

သူမနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း ထိုကဲ့သို့ စတင်လိုက်ခြင်းက စတာပဲ။ သူ့ဘက်က တင်းမာပြတ်သားမှု၊ သူ့ရဲ့ရင်တွင်းက ခံစားချက် အစစ်အမှန်ကို မပေါ်လွင်စေတဲ့ ခုခံကာကွယ်မှု၊ သူမ၏ မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးတစ်စုံအား ရင်နာနာနှင့် အရသာကြည့်နိုင်ဖို့ ဟန်ဆောင်မှု၊ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ သူမ သူမနဲ့ ပတ်သက်သည့် ရင်ခန်းခြင်းဟူသမျှအား သူမ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည့် တုံ့ပြန်စကားတစ်ခုမှာ သူ့ အလဲလဲ အပြုပြု ဖြစ်လာတာ။

“မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကို မုန်းတီးရင့်လို မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးခြင်းကို မြင်ချင်တာနဲ့ တွဲခဲ့တာပဲပေါ့”

တဲ့လား။ သူသည် အဲသည်စကားမှာ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ကျဆုံးကာ ဗေဒါရီအား တိတ်တဆိတ် လွမ်းဆွသော ညများစွာ၊ နေ့ပေါင်းများစွာကို ရင်မဆိုင်ချင်လျက် ဆိုင်ရပြန်သည်။ ဗေဒါရီဆီတော့ သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကို ဖုံးကွယ်လို၍ သူမအား အနိုင်ပိုင်းသည့် စာတစ်စောင် ရေးဖြစ်ရေးပို့ခဲ့မိသေးသည်။ ထိုစာကို ဖိုးတေအေး တမင်ပြု၍

“တွေ့လား၊ ငါက အဲဒီလောက် ပြတ်သားတာ”

ဟု ဝင့်ကြွားခဲ့ချင်သေးသတဲ့။ ဘယ်လောက် မိုက်မဲတဲ့ ရဲတိုက်လဲ။ ပိုပြီး မိုက်မဲတာကတော့ ပါပါနဲ့မာမာ သဘောထားတယ်လို့ အကြမ်းဖျင်းသိထားတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားကြဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းတတ်တဲ့ ပါပါစကားကို သည်ထဲခါ လက်ခံလိုက်မိတာပဲ။ ပြီးတော့ စေ့စပ်သည့်နေ့ကို သူမနဲ့ သူတို့ ချစ်သူအဖြစ် ရောက်ရှိရတဲ့နေ့ကို တမင်ရွေးချယ်ခဲ့မိတာပဲ။ ဗေဒါရီ ဘယ်လောက် နာကျင်ထိခိုက်သွားမလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဗေဒါရီ မသိခဲ့သေးတာ တစ်ခုတော့ရှိ၏။ သူမနဲ့ စေ့စပ်ပြီးသည့်နေ့ရဲ့ နောက်တစ်နေ့မှာ သူ့ရဲ့သတို့သမီးအောင်က သူမရဲ့ချစ်သူနောက် လိုက်သွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ဖျက်သိမ်းခြင်း သတင်းကိုတော့ သတင်းစာထဲ သိသည့်ခဲမိ၍ သူမ မသိခဲ့ဘူးလား၊ သိခဲ့သလား သူ မသိပါ။

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် အသက်နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်
ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ကကဲ့
ရင်ခွန်သံတိုးတိုးညက်ညက်ကလေးဖြင့် နေ့သစ်များကို ဖြတ်
စတင်တော့သည်။

(၁)

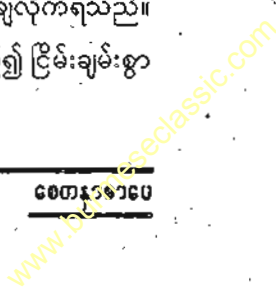
(၁)

ကိုးနှစ်တိတိ သူ့ဘဝထဲကနေ ဆွဲထုတ်ကာ
ပျောက်ထားခဲ့သော သူ့မအား ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံစည်းခွင့်ရလျှင်
ရုံဖြင့် ပြန်လည်တမ်းတနေမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သည်တစ်
တော့ ရဲရဲပုံပုံ ဆုံးဖြတ်ချင်သည်။ ဗေဒါရီကို ဘယ်တော့မှ
မမေ့ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်သန်းလာတာကိုက သူ့ရဲ့န
သားဟာ ဗေဒါရီကလွဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံတော့ဘူးဆို
သေချာနေခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ မာနတွေ၊ ကြွေးကြော်မှု
ခံယူချက်တွေကို မေ့ပစ်တော့မည်။ ပြီးတော့ နှစ်ရှည်လ
မက်ခဲ့ရတဲ့ သူ့အိပ်မက်၏ အပိုင်းအစကလေးတွေကို ဆက်ကြ
ရင်း ဗေဒါရီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုခြင်းတည်းမဟူသော အိပ်မက်
ဖြစ်ကြောင့် လက်ခံလိုက်ခဲ့ပြီ။

သည်နေ့ ဗေဒါရီဆီသွားမည်။ ဗေဒါရီ စာသင်ရ
ခန်းရှေ့မှာ ကိုးအလျင်တုန်းကလို လက်ပိုက်၍ ကော်ရစ်ဒါ
ကိုမှီလျက် ငေးကြည့်မည်။ မျက်လုံးချင်းဆုံရင် ဘာတွေ
ပြော့ပြော့။ လူလတ်ပိုင်းအရွယ်တစ်ယောက်ဟာ လူငယ်လေးတစ်
ယောက်လိုတော့ မရဲတော့တာ အမှန်ပဲ။ ဗေဒါရီကရော ဘယ်လို
မျက်လုံးကလေးတွေနဲ့ တုံ့ပြန်လိမ့်မလဲ။

အိုး ... ရင်ခွန်လိုက်ပါဘိ။

စိတ်ကူးအပြည့်နှင့် ကားကိုမောင်းလာစဉ်မှာ လမ်း
မှာရပ်ထားသည့် ကားနံဘေးမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
ဘားခြင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ကြိုလိုက်ရတော့တာပဲ။ ကျွတ် ...
ထဲဟု စိတ်ပျက်လက်ချက်ရရွတ်ရင်း ကားကို ထိုးရပ်လိုက်
ဗေဒါရီရောင်မြန်မာအမျိုးသမီးဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် အမျိုးသမီးက
ဘားဆီလျှောက်လာ၍ ကားမှန်နက်တွေကို ချလိုက်ရသည်။
မျိုးသမီးသည် သူ့ကားနံဘေးတွင် ရပ်ကြည့်၍ ငြိမ်းချမ်းစွာ
...

“တစ်ဆိတ် အန်တီကို ကူညီနိုင်မလား သား၊ အန်တီက ပျက်သွားလို့ ဧည့်ခံပွဲကို အချိန်မီမရောက်မှာ စိုးရိမ်တာ ကားတားပြီး အကူအညီတောင်းရတော့တာပဲ။ အန်တီ ကားကြိုလိုက်ချင်လို့ပါကွယ်၊ အင်းလျားလိတ်ကို ပို့ပေးနိုင် မလား။”

“ကြည့်နေရင်းမှ သည်အမျိုးသမီး တွေ့ဖူးပါတယ် နေစမ်းပါဦး ... ကြည့်တော့ အသက် ဘာမှ ရှိဦးမယ်မထင်ဘဲ အမျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ့ အန်တီတဲ့။ သူ့ကို သားတဲ့။”

“အန်တီကို မင်္ဂလာဆောင်မှာ အခါတော်ပေးဆိုဖို့ အကူအညီတောင်းထားလို့ပါ သားရယ်၊ မင်္ဂလာယူနေတဲ့အခါမှာ အန်တီက ပျက်ကွက်ရင် သူတို့တွေ စိတ်ထိခိုက်သွားမှာ မလိုလားဘူးလေ”

“အန်တီက ... အန်တီက အဆိုတော်လား။”

ထိုသို့ အလန့်တကြား ရေရွတ်မိအပြီးတွင် ချစ်ချင်း မှတ်မိသွားတော့သည်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာဟု တအံ့တခြေ ဖြစ်ကာ သူ့နဲ့ တစ်ခါမှ ဆုံခွင့်မရလိုက်၍ သူ့ကို လုံးဝမသိမမြင်ဖူးခဲ့သော ဒေါ်မဉ္ဇူရီအား ဗေဒါရီမေမေဟူသော အသိဖြင့် အပြည့်အဝအကူအညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... သိပြီ၊ အန်တီက ဒေါ်မဉ္ဇူရီပဲ၊ ဆောရီး ... ဆောရီး၊ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘဲဖြစ်နေတယ်”

လာပါ တက်ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော် အန်တီကို အသွားရော အပြန်ရော ကားနဲ့လိုက်ပို့ဖို့ ကူညီနိုင်ပါတယ်၊ အန်တီကားကရော”

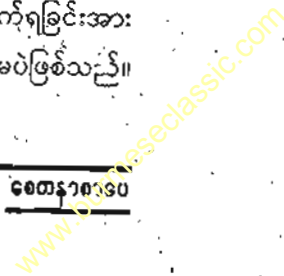
“ဒရိုင်ဘာ စောင့်ကျန်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ထားလိမ့်မယ်၊ အရေးကြီးတာက အန်တီ အချိန်မီရောက်ဖို့ပဲသားရဲ့၊ အန်တီကြောင့် နောင်နှေးနေမှာစိုးရိမ်လို့ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သားရယ်”

ဒေါ်မဉ္ဇူရီသည် အင်မတန်ကို ချောမောကျက်သရေသာ အမျိုးသမီးကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဗေဒါရီတောင် သူမ၏အလှကို နှိုင်းနိုင်။ ပြီးတော့ စကားပြောကလည်း နူးညံ့ချိုသာလွန်းသည်။ ကြောင့် ဗေဒါရီက ‘မေမေ ... မေမေ’နဲ့ ပါးစပ်ဖျားကမချ။ အမေရဲ့ဆန္ဒတွေကို ဦးစားပေးတတ်တာပဲဖြစ်မည်။ သူတောင် ... သူ့ရဲ့ လိုက်လိုက်လျောလျော ကူညီမှုကရော တက်ယုံ ... ရင်းဟုတ်ရဲ့လား မသိ။ ဗေဒါရီမေမေဆိုတဲ့ အသိနဲ့များ ညီချင်သွားသလား။

“ဘားက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... ကျွန်တော့် ကောင်မလေးဆီ”

သူက ကြည်ကြည်နူးနူး ဝန်ခံလိုက်ရခြင်းအား အဆုံးအကြိမ် ရင်ဆိုင်မိသူမှာ ဗေဒါရီမေမေပဲဖြစ်သည်။ ဒေါ်မဉ္ဇူရီက ...

“အိုး ... ဆောရီး၊ အန်တီ ဒုက္ခပေးမိပြီ”
 ဟု ရေရွတ် သံကြားမှ ...
 “ရပါတယ်၊ ချိန်းထားတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ သူ့ကို သူ
 ချောင်းကြည့်၊ ပြီး ပြန်လုပ်ရမှာ”
 လို့ ရှက်ကိုးရှက်ကနန်း ဖွင့်ပြောမိ၏။
 “အို ... သားအသက်အရွယ်လောက်ဆို ချစ်သူကောင်
 လေး ရှိသင့်နေပြီ၊ အန်တီသား မရှိသေးဘူးဆိုတော့
 တာဝန်ကွယ်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ သားနာမည်လေး ပြောခဲ့
 ဦး၊ နေရပ်လိပ်စာရော၊ အလုပ်အကိုင်ရော၊ ပြောပြ
 အန်တီ ရေးမှတ်ထားလိုက်မယ်”

ဘုရား ... ဘုရား။ နာမည်တဲ့။ နာမည်မေး
 ဘယ်လိုလုပ် ပြောလို့ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ဗေဒါရီဆီက လွန်ခဲ့တဲ့
 နှစ်လောက်တုန်းက အပ်ကြောင်းထပ်မက ကြားခဲ့ပြီးသား ရဲတော်
 ဆိုတဲ့နာမည်ကို ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ဘယ်မေ့လိမ့်မလဲ။ ဗေဒါရီ
 အပျော်တဲ့ရရုံ သဘောထားတဲ့ ရဲတိုက်ကို သူမကရော မမှတ်
 တဲဘယ်နေလိမ့်မလဲ။ အင်း ... ဒုက္ခပါပဲ။ သည်အတွေး
 ကြောင့် လေးအေးစက်ဖွင့်ထားလျက် ချွေးပြန်လာမိသည်။
 ယာရင်ကို ကိုင်ထားသည့် လက်ဖဝါးထဲတွင် ချွေးစေးတွေ
 စိုစွတ်နေတော့သည်။

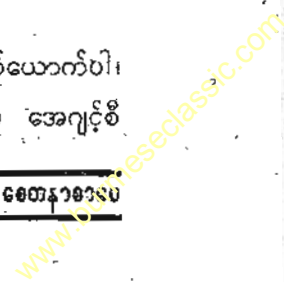
“သားရဲ့လက်ထပ်ပွဲကျရင် အန်တီက ခင်မင်မှုနဲ့ လာကူညီ
 မလို့၊ အဆိုတော်တစ်ယောက် အဲတွက်တော့ သီချင်းနဲ့ပဲ
 ကူညီပေးနိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်လိုလဲ သားရဲ့ကောင်မလေးနဲ့
 မင်္ဂလာပွဲမှာ အန်တီက အခါတော်ပေးဆိုပေးဖို့ ပြင်ဆင်
 ရတော့မလား။ ကောင်မလေးနဲ့ ဘယ်တော့ ပြောလည်မှာတဲ့။
 ကဲ ... အင်လျားလိပ်စာအင် ရောက်ပြီ၊ သားနာမည်လည်း
 မသိရသေးဘူး”

ရုတ်တရက် ခေါင်းထဲပေါ်လာသည့် နာမည်အား
 ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ပြောမိသွားတော့ ဒေါ်မဉ္ဇူရီ မျက်ခုံးတွေပင့်လျက်
 ခပ်တိုးတိုးရယ်သည်။

“ကို ... တဲ့လား၊ နာမည်က တစ်လုံးတည်းလား သား
 ရယ်၊ သားမိဘက ကြံကြံဖန်ဖန် မှည့်တတ်တယ်၊ ဒါဆိုရင်
 သားနာမည် မောင်ကိုပေါ့ ဟုတ်လား။ အန်တီကတော့
 သားလို့ပဲ ခေါ်ပါ့မယ်”

ဒေါ်မဉ္ဇူရီကတော့ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီးပြီးချင်း
 မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သေးသည်။ သည်တစ်ခါ မေးခွန်းက
 နာမည်လောက် မခက်ခဲ၍ သူက အလွယ်တကူပင် ဖြေခဲ့ပါ

“ကျွန်တော်က အာခိထက်စ် (Architect)တစ်ယောက်ပါ။
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်မှု အေဂျင်စီ

(Agency))ကို (.....)လမ်းမှာ ကုမ္ပဏီရုံးခန်း ဖွင့်ထားတယ်။ အန်တီ အကူအညီလိုရင် အချိန်မရွေး ဖုန်းနံပါတ်ပေးထားခဲ့မယ်၊ ဪ... အန်တီကို ကျွန်တော် စောင့်ပေးရဦးမှာပဲ”

“ရပါတယ် သားကိစ္စရှိရင် သွားပါ။ အန်တီ ကြိုသတိပေးပါမယ်”

“နောက်နေ့မှသွားလည်း ရပါတယ် အန်တီ၊ အန်တီအစအဆုံး ကူညီခဲ့ချင်လို့ပါ။”

“ကျေးဇူးပဲကွယ်၊ သားရော လိုက်ဝင်ခဲ့ပါလား။”

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် ကားထဲမှာ သီချင်းထောင်နေရတာ ပိုသဘောကျတယ်။ လူတွေများရင် နောက်တတ်လို့”

ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ဟိုတယ်ထဲ ဝင်သွားသောအခါ သူမမျှော်လင့်ဘဲ ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေအား ပြန်တွေ့ရရင်း တဟားဟား ရယ်ချမိသည်။ နာမည်အခက်အခဲမှာ လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ခေါ်တတ်လေ့ရှိတဲ့ ‘ကို’ဟူသော သူ ပိုင်ထားရာ နာမ်စားကလေးအား သုံးလိုက်ခြင်းသည် သူ့ရဲ့ စိတ်မှာ တွယ်ငြိနေသော ဗေဒါရီကို စွဲလမ်းမှုကလေး ဖြစ်သည်။ သူက သည်တစ်ခါတော့ အဲသည်အတွက် ကျေနပ်သွားပင်။

‘သား’ဟူ၍ ဒေါ်မဉ္ဇူရီ တစ်ခွန်းခေါ်လိုက်တိုင်း သည်ထံ ချိုအိသွားသလို ခံစားရခြင်းသည် ဗေဒါရီနဲ့ ပတ်သက်သည့် ဗေဒါရီမေမေက ခေါ်လိုပါဆိုရင် ရဲတိုက် လွန်တယ်ပဲ ဟု ယူဆမလား။ သည်နေ့ တစ်နေ့ကလေးမှာ ဗေဒါရီကို တွေ့ရလိုက်ပေမယ့် ဗေဒါရီချစ်သော မေမေကို ကူညီခွင့်ရလိုက်အား ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပီတိဖြစ်နေမိပြန်သည်။’

ဒေါ်မဉ္ဇူရီအား အိမ်အရောက်လိုက်ပို့သောအခါ ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်တွေ ဖြစ်လာရပြန်သည်။ ဗေဒါရီများ အိမ်ပြန်အောင်နေပြီလား။ ရောက်နေခဲ့ရင် သူ့ကိုတွေ့တဲ့အခါ ဗေဒါရီလို့များ ဧည့်ခံမလဲ။ လက်ကနာရီကို မသိမသာကြည့်မိသည်။ အချိန်လောက်ဆိုရင် ကျောင်းမဆင်းသေးပါဘူးဟု ထင်မြင်စဉ် မှန်ကန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ဒေါ်မဉ္ဇူရီ၏ ဧည့်ခံမှုနှင့်အတူ ဧည့်ခန်းမှာ ခုခံခဲ့ရသော ဗေဒါရီဘွဲ့ဝတ်စုံနှင့် ရိုက်ထားသည့် ဓာတ်ပုံက ဒေါ်မဉ္ဇူရီအား မြတ်နိုးစွာ ငေးကြည့်ခြင်းဖြင့် ရဲတိုက်သည် ဗေဒါရီပိုင်သော နယ်မြေတစ်ခုအား ချစ်ခြင်းအတိဖြင့် ခြေချခဲ့ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ရဲတိုက်အတွက် တစ်ခါတစ်ရံမှာ အဖြစ်အပျက်
ဟာ မထင်မှတ်ထားပါဘဲ ဖြစ်သွားတတ်ကြောင်း သိခွင့်ရ
သည်နေ့ကတော့ ဗေဒါရီ ကျင်လည်နေရာ တက္ကသိုလ်ဝန်း
ကို ခြေချသည့်နေ့ပဲ ဖြစ်လေသည်။ မျှော်လင့်ခြင်းအတိုင်း
ရင်ခုန်ခြင်းအတိုင်းပင် ခံစားချက်တို့ဖြင့် ဗေဒါရီ စာသင်
သည့် စာသင်ခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့လိုတွေ့ငြား လိုက်ရှာ
တော့ သူ့မှာ ဗေဒါရီနဲ့တွေ့ရင် ဘာတွေ ထောင်းပန်ရမလဲ။
မဟုတ် ဝန်ခံရမလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ဗေဒါရီ ရန်တွေ့သမျှ
ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နှာခံပြီး ဗေဒါရီ ကျေနပ်အောင် ချောမော
တွေ့နှင့် ရူးသွပ်လိုက်ရတာ။

သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လျှောက်လာသော လူ
နှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်တွေကို ရိုက်ချိုးလိုက်တော့
ဖြစ်သည်။ ဟင် ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တာ
စွတ်အတင်း ငြင်းဆန်ပစ်ကြည့်ချင်သေးသည်။ သို့သော် တကယ်

အကယ်တော့ ဒါဟာ သူ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်လိုက်ရ၍ ငြင်း
ဆန်လို့မရနိုင်ပေ။

သူတို့ မမြင်ခင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်
တော့...

“ရဲတိုက် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတာလား။ တမင်လှမ်းခေါ်တာ
ဟာ ခွဲခြားမရနိုင်ခဲ့ချေ။ စိတ်ထဲက အနည်းငယ် ဆဲရေးလျက်
ငြိန်လှည့်တော့ သူ့အနားရောက်လာပြီဖြစ်သော သူတို့နှစ်ယောက်
အား မြင်ရ၏။

“မင်းကရော ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဗေဒါရီဆီ လာလည်တာလေ။ ဒီအချိန်ဆို ဗေဒါရီ ဘာ
အတန်းမှ ပြစရာမရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိထားလို့ ဝင်လည်
ရင်း ကင်နံတင်းဘက် သွားမလို့ ထွက်လာတာ။ မင်းက
ရော ဘယ်သူ ဆီလာတာလဲ။ အခုလေးတင် မင်းအကြောင်း
ပြောနေတုန်း မင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားတယ်
ကွ”

“ငါ့မိတ်ဆွေ ဆရာတစ်ယောက်ဆီလာရင်း သူ့အတန်းမပြီး
သေးတာနဲ့ ဒီဘက် လျှောက်ကြည့်တာပါ။ ဪ...
ဗေဒါရီက ဒီမှာ အလုပ်ပြန်ဝင်နေတယ်ဟုတ်လား။ ဘယ်နှ
နှစ်လောက်ရှိပြီလဲ”

သူမသည် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့ထံမှ နှုတ်ဆက်စာကို ကြားလိုက်ရ၍ အံ့သြသွားပုံရသည်။ ပြီးမှ ခပ်တိုးတိုးပြန်လည်ကြား၏။ သူက သူမ၏ တည်ငြိမ်သော ဟန်ပန်ကလေးအတွက် ကြေကွဲမိ။ သည်တစ်ခါတော့ ဖိုးတေဇက သူ့ကို အနိုင်ယူသွားပြီထင်ပါရဲ့။

သူတို့ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ပြန်တွေ့နေကြတာလဲ။ ဗေဒါရီ အတန်းရှိမရှိ အချိန်ဇယားတွေကိုတောင် သိနေပြီဆိုဖိုးတေဇဟာ ဂျပန်က ပြန်ရောက်တာမှ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘဲ ဗေဒါရီကို ဇွဲမလျှော့စွာ ထပ်မံချဉ်းကပ်နေခဲ့ပြီပဲ။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ချဉ်းကပ်နေခဲ့တာလဲ။ သူကတော့ အင်မတန်မှ ညံ့ဖွင်းစွာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ သူမကို ပြန်တွေ့ခဲ့။ သူမအကြောင်းတွေ သိခဲ့။ ကိုယ့်ရဲ့ လိမ်ညာထားမှုတွေ အလဟဿဖြစ်နေပြီမှန်း ကောက်ချက်ချခဲ့။ ထို့ကြောင့် သတ္တိတွေမွေးကာ သူမအား ဒူးထောက်အညံ့ခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးမှ ...။

“တစ်ခုခု လိုက်သောက်ပါလား ကိုရဲတိုက်”

“ဟာ ... နေပါစေ၊ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ မအားဘူးခင်ဗျ။ အခုချိန်လောက်ဆို သူ အတန်းပြီးသွားပြီထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကိုမမြင်လို့ လိုက်ရှာနေဦးမယ်။ ဒါကြောင့် အခုပဲ သူ့ဆီပြန်သွားတော့မလို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဗေဒါရီ ဟေ့ကောင် ... ဖိုးတေဇ ငါ သွားတော့မယ်”

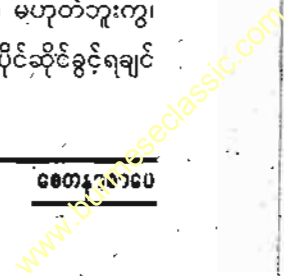
“အေး ... မင်းဆီ ငါ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ မင်း ဘယ်အချိန်ရှိမလဲ”

“ညဘက်တွေ ရှိတတ်တာများတယ်”

ဗေဒါရီဘက် တစ်ချက်ကြည့်ကာ ‘သွားမယ်’ ဟု နှုတ်ဆက်မိခြင်း၌ သူ့ရဲ့ နှလုံးသားတွေ မွေ့ကြေသံများ ပါသွားလေသလား။ အငြိုးအတေးကင်းသော၊ အာသာတတွေကင်းသော၊ အပြစ်တင်ခြင်းကင်းသော ပကတိဖြူစင်မှုတွေ လွှမ်းမူသည့် မျက်စိကလေးအား နှမြော့စာသစွာ စိုက်ကြည့်မိခဲ့ခြင်းအတွက် အောင်တံမရချင်တော့ပါ။ သူ့ရဲ့ မိုက်မဲမှုကြောင့် သူ့နံ့ဘေးမှာ နေခဲ့တဲ့ ဗေဒါရီဟာ ယခုတော့ ဖိုးတေဇနံ့ဘေးမှာ ယှဉ်တွဲတွေ့နေခဲ့ရပြီ။ ဘယ်လောက် ကြေကွဲဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့ အဖြစ်လည်းဆိုတာ။

မနေ့တုန်းက ဗေဒါရီ မေမေရဲ့ ‘သား’ ဟူသော ခေါ်သံအောက်မှာ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ရူးသွပ်ခဲ့ရသည်။ သည်နေ့တော့ တစ်ခါမှ မတွေ့ထားခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ၍ အနာဂတ်မဲ့သော လူတစ်ယောက်ဘဝကို အလိုလိုလက်ခံလိုက်ရပြီ။

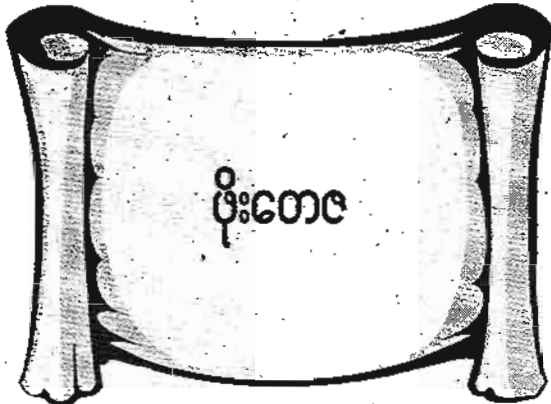
“ငါက ဗေဒါရီကို မင်းလို အပျော်တွဲမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တကယ်မြတ်နိုးမိတဲ့စိတ်နဲ့ တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရချင်ခဲ့တာ”

ဟူ၍ မိုးတေဇ ဝန်ခံခဲ့ဖူးသော လွန်ခဲ့သည့်ကိုးနှစ်က စကားအချို့အား အမှတ်ရလိုက်မိသည်။ မင်း ကံကောင်းပါတယ် ဗေဒါရီ။ ငါ့လို အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထက်စာရင် မိုးတေဇလို မင်းကို လေးလေးနက်နက် ချစ်တတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကမ်းမှုကို မင်းလက်ခံထိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အရာရာကို အတ္တမားတွေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိခြင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ဟာ ကိုယ် တကယ်ချစ်ရတဲ့သူကို ဆုံးရှုံးရခြင်းဆိုတဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုနဲ့ ကြုံတွေ့ရခြင်းပဲ။ ကိုယ်ကျေကျေနပ်နပ်ပဲ ခံယူပါ့မယ် ဗေဒါရီ။ သူ့ရဲ့အတ္တမားကြီးဖြစ်တဲ့ ...

သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ ဘယ်တော့မှ မကျဆုံးစေရဘူး။ ထိုမိန်းမကို စွဲလမ်းခြင်းတွေ မဖြစ်စေရ၊ မြတ်နိုးမှုတွေ မပေးမိစေရ၊ အကြင်နာနဲ့ တွယ်တာခြင်းတွေ မဖိတ်လှစေရ စသည်တို့အပြင် အချစ်ဆိုသည်မှာ သိပ်လှသော မိန်းမများ၏ ဖြားယောင်းသော အလှများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်သွားတတ်သည်ဟူသော အယူအဆက မှားယွင်းခဲ့လေစွ။ တကယ်တကယ်တော့ အချစ်ဟာ သည်လို အလှအပတွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းနဲ့လား၊ မမှဆိုင်ဘဲ ရင်တွင်း၌ နက်နက်နဲနဲနုနုနှင့်စွာဖြင့် ဖြစ်တည်တတ်သည့်အရာတစ်ခုပဲဆိုတာ ဗေဒါရီက သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

ဗေဒါရီထံမှ ဝန်ခံစကားကို ကြားခွင့်ရလိုက်သော အခါ သူသည် အသံထွက်အောင်ပင် သူ့ရဲ့အံ့ဩမှုကို ပြသမိတော့၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သည်မိန်းကလေးဟာ အချစ်ကို ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားတတ်သလဲ၊ ချစ်သူကို ဘယ် လောက်တောင် အကြွင်းမဲ့ ချစ်တတ်လိုက်သလဲ။

သည်မိန်းကလေးမျိုးကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်စမ်းပါဘိဟု သူ့နှလုံးသားက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းဆိုမိတော့သည်။

(က)

ဖျတ်ခနဲလှည့်အကြည့်ဝယ် ဟာခနဲ ရေရွတ်မိတော့ ခုတတ် ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်သွားသူတစ်ယောက် ရဲ့ နောက်ကျောကို တမ်းတမ်းတတ ငေးနေခဲ့လိုက်တာ။ ဗေဒါရီ ခိတ်မနာဘူးလားဟု တစ်နေ့ မေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“ဒီကောင်နဲ့ကျွန်တော် မတွေ့ကြတာတောင် အတော်ကြာ ပြီ”

“ဟင် ... ရှင်တို့ တစ်တိုက်တည်း အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် နေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူက သူ့ဘာသာ တိုက်တစ်လုံးဆွောက်ပြီး ပြောင်းနေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျွန်တော် ဂျပန်ကပြန်မရောက် ခင်ကတည်းက ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ရှင်က ဂျပန်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ပါပါ-အဆက်အသွယ်ကောင်းတာနဲ့ ဖိသုကာတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ရမယ်ဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားပြီး သွားလုပ်ဖြစ်တာပါ။ ရဲတိုက်က စိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သွားလုပ်တာပေါ့။ ပါပါက သူ့သားနှစ်ယောက်လုံးကို နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ အလုပ်စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ကြတာကို သိပ်ဂုဏ်ယူချင်တာ ဒါပေမဲ့ ရဲတိုက်က ဂျစ်ကန်ကန်ဗျ၊ ပါပါစကား နားမထောင်ဘူး။ ဗေဒါရီ သိတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ငွေကြေးက အဓိကမဟုတ်ပါဘူး။ ပါပါက ကျွန်တော်တို့ကို သူ့အရိပ်မခိုဘဲ ဖြစ်ထွန်းအောင်မြင်သွားတာကို ပိုသဘောကျလို့ပါ။ အဲဒါကို ရဲတိုက်လည်း သဘောပေါက်တယ်လေ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘာသာ ပါပါအလုပ်တွေထဲက ခွဲထွက်သွားပြီး ကျွန်တော့်နည်းတူ ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ပြနေလေရဲ့”

သူမက ‘ဪ’ ဟု ခပ်တိုးတိုး မှတ်ချက်ချသံပြု၏။
ဟင်း ... ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမထံမှ မျှော်လင့်နေခဲ့သော ချစ်ခြင်တစ်ခုက အလှမ်းဝေးနေဆဲပဲ ထင်ပါရဲ့။ ဖိုးတေဟာ ရဲတိုက်ထံ ယှဉ်လိုက်ရင် အမြဲရှုံးနိမ့်ရမယ့်ဇာတာပါတယ် ထင်ပါရဲ့။ အတွေးနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျချင်စ ပြုလာခဲ့သည်။

ကင်နီတင်းမှာထိုင်ပြီး သူ့အကြောင်းကိုယ်အကြောင်း ပြောနေခဲ့သော်လည်း သူ့စိတ်တို့က ရဲတိုက်နဲ့ မတွေ့ခင် ဗေဒါရီနဲ့

စကားပြောချိန်ကလောက် မပျော်ချင်တော့ပေ။ ဗေဒါရီ မျက်ခွံအဖွင့်အပိတ် စကားပြောလိုက်တိုင်း လှုပ်ရှားသွားသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာနှင့် ကျက်သရေရှိစွာ ငေးကြည့်မိတိုင်း သူမအား နောက်ဘစ်ခါ ဆုံးရှုံးရမှာကို ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ချင်ပြန်။

သိလား ဗေဒါရီ။ ကိုယ်က မင်းကို အလျင်ဆုံး ချစ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ရဲတိုက် စိတ်မဝင်စားခင်ကတည်းက နာမည်အလေးကစလို့ မင်းအကြောင်းတွေ ရဲတိုက်ထက်ဦးအောင် ကြိုတင် ခဲ့ခမ်းလို့ အို ... အစစအရာရာပါပဲ။ ကိုယ်က ရဲတိုက်ထက်ဦးအောင် ချစ်ခဲ့မိသူပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်းကို ဘာဖြစ်လို့များ ကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရခဲ့ပါလိမ့်။

ဗေဒါရီ လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်ကနေ သည်နေ့အထိ တစ်နေ့မှ မေ့လို့မရခဲ့ဘူးဆိုတာ ပြောပြမိရင် ဖိုးတေလည်း လွန်တယ် ပြောကြမလား။

“ဗေဒါရီကရော အခုထိ တစ်ယောက်တည်းပဲလား။”

ဟုစတွေ့တွေ့ချင်း မေးမိတော့ မျက်ရည်တစ်ချက် ဆဲသွားခြင်းအား ချက်ချင်း ဖုံးကွယ်ရယ်မောပစ်လျက် (သူ့အား ခုတ်တရက် ဆုံခွင့်ရ၍ သူ့နဲ့ယှဉ်တွဲကာ ရဲတိုက်ကို သတိရသွားခြင်းကြောင့် မျက်ရည်ဝဲတာပဲဖြစ်မည်)။

“တစ်ယောက်တည်းပါပဲ ဖိုးတေဇီရယ်၊ ဪ ... ဪ ... မေ့လို့ ... မေ့လို့ ... ဗေဒါရီ မေမေလည်း ရှိသေးတယ်။”

ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့ဘဝမှာ နှစ်ယောက်တောင် ကျုပ်ရယ် မေမေရယ် ဘယ်လောက်အေးချမ်းတဲ့ဘဝလဲနော်”

တဲ့လား ဗေဒါရီ။ အဲသည်စကားရဲ့ အသွားအလာ ကို ဘာသာပြန်တတ်ခဲ့ဖို့ကောင်းသည်။

ဗေဒါရီကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပြန်လာသည့်တိုင်း အောင် သူမအား မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဆင့်ထက် မပိုစွာ ပြောဆက်ဆံခဲ့သည့် ရဲတိုက်အား သံယောဇဉ်မပြတ်စွာ လိုက်နေခဲ့သည့် ဗေဒါရီအကြောင်းတွေပဲ တွေးနေခဲ့သည်။

ဂျပန်ကပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ ပထမဆုံးလုပ်သည့်အလုပ်က ဗေဒါရီသတင်းကို စုံစမ်းတာပဲဖြစ်၏။ ဗေဒါရီအခုထိ တစ်ယောက်တည်းပဲ အဖော်မရှိသေးဘူး။ အင်္ဂလိပ်စာတန်းကျတော့ ဖြစ်နေပြီဆိုသော စုံစမ်းသိရှိချက်များရရှိပြီး မကြာခင် ဗေဒါရီနဲ့ မဆုံးဆဲဖြစ်အောင် တမင်ဖန်တီးခဲ့ရသူမှာ ဖိုးတေဇာဖြစ်လေသည်။ အဲဒါကတော့ အလွယ်ကလေးပါ။ ဗေဒါရီစာသင်ပေးရသည့် အတန်းတွေကို စုံစမ်းလျက် ထိုအတန်းဆင့်ချိန်လောက်မှန်းပြီး အတန်းရှေ့ မသိမသာဖြတ်လျှောက် ကံ ဗေဒါရီနဲ့ မတော်တဆ ဆုံမိတယ်ပဲပေါ့။ အဲဒီနေ့ကလေးက အတွက် သိပ်ရင်ခုန်ဖို့ကောင်းတဲ့နေ့ပဲ။ ဗေဒါရီကလည်း သူ့အတွက် သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းနေတော့တာပဲ။

“မှတ်မိလား ဗေဒါရီ”

ဟု သူက မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တွေ့ချင်း နှုတ်ဆက်တော့ ဗေဒါရီက ချက်ချင်း မှတ်မိသွားခဲ့တာလေးကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။

“ဖိုးတေဇာ ... ဖိုးတေဇာနော်၊ ရှင်က အရင်တုန်းကအတိုင်းပဲ၊ အသားတွေ ပိုဖြူလာရုံတလွဲရင် ဘာမှ မပြောင်းလဲဘူး”

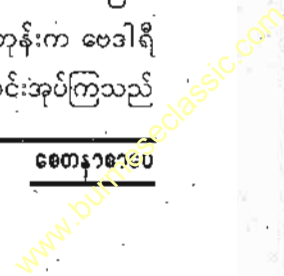
“ဗေဒါရီကလည်း အရင်တုန်းကလို သိပ်လှနေတာရော ကျွန်တော် ပြောခွင့်ရှိမလား”

လို့ သူက ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောတော့ သူမက သူ့ခြတ်နိုးသော အပြုံးကလေးဖြင့် ပြုံးနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့မှ တစ်ယောက်တည်းပဲလားဟူသော စကားကို မေးမိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖြတ်ရိုက်ချင်သွားတော့ပေါ့။ သူမရဲ့ မြေကြားချက်ကို ချက်ချင်း ဘာသာပြန်တတ်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

အခုတော့ ရဲတိုက်နဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်တို့ ဆုံကြခြင်းမှာ သူမရဲ့အမူအရာတွေကို ဘာသာပြန်တတ်တာတော့ သူ့ညီတယ်ပဲ ဆိုရမလား။ သူမနဲ့ ပြန်တွေ့ကြပြီး သူမထံ မကြာခင် အလည်အပတ်ရောက်တတ်သော သူ့ရဲ့ ခြေလှမ်းတွေကိုရော သူမအိမ်မိမနေဘူးဆိုနိုင်မလား။

“ဟော ... အချိန်မှန် ရထားကြီး ဆိုက်ကပ်လာပါပြီ”

ဟူ၍ သူ လာလည်သည့် တစ်နေ့တုန်းက ဗေဒါရီ လှုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမတချို့ ခပ်တိုးတိုးအတင်းအုပ်ကြသည်

ကို နားစွန့်နားဖျား ကြားလိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်နေ့က အေးသူ့ကိုယ်သူ ဗေဒါရီရဲ့ သက်ဆိုင်သူအဖြစ် ကြည်နူးလိုက်ရတာ တကယ်တော့ ရဲတိုက်နဲ့ သူမတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြ ကတည်းက ဗေဒါရီကို ထပ်မံကြိုးစားချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူမ ဘယ်လိုထင်မလဲ။ ပြီးတော့ ယုံရော ယုံပါ့မလား။ ညီအစ်ကိုအချင်းချင်းလည်းဖြစ်သည့် ရဲတိုက်နဲ့သူ့ကို ပိုပြီးတောင် ကြည်းသွားနိုင်သည်။

သူမကို အရူးလုပ်သည် ဟူ၍ ယူဆသွားမှာမို့ ဗေဒါရီကို အဝေးကပဲ ချောင်းကြည့်ခဲ့ရတဲ့ဘဝ။

ကျောင်းတွေပိတ်သွားတော့ ဗေဒါရီနဲ့ ဝေးသွားပေမယ့် သူက တစ်နေ့မှ မမေ့ခဲ့ချေ။ ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်နဲ့ အတန်းတွေ ကသုတ်ကရက် ဖြတ်ကျော်ရ။ ကျောင်းမပြီးခင်မှာ ပါပါစီမံကိန်းကို လက်ခံလိုက်ရတာတွေကြောင့် ကျောင်းပြီးပြီးနောက် ဂျပန်ကို ထွက်သွားရ၍ သူ့ချစ်သော ဗေဒါရီအား နောက်ဆံတစ်ဝင်နဲ့ ထားခဲ့ရဖူးသည်။

ကဲ ... အခုတော့ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ဗေဒါရီကို နှစ်တွေလည်း သည်လောက်ကြာမှ အားလုံးကို မေလေ့ရောပေါ့ဟူသောအတွေးနဲ့ မျှော်လင့်ခဲ့မိကာမှ ဟူး ... မဟုတ်ပေါ့ဘူး။ အခုအချိန်မှာ သူ့မဟာ ချစ်သူနဲ့ ဘဝအဖော်ဆိုတာ တော့ ခွဲခွဲခြားခြား ပိုင်ခြားနိုင်ကောင်းပါရဲ့။

ဥပမာ ... သူမက ရဲတိုက်ကို မနာကြည်းနိုင်ဘဲ အခုထိ ချစ်နေတယ်ပဲထားပါ။ ရဲတိုက်က သူ့ရဲ့ကြွေးကြော်ထား အတိုင်း သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ မကျဆုံးစေရဘူးလို့ ဆိုထားသူမို့ ဗေဒါရီကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်ရဖို့ ထပ်မံ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ ... သည်တော့ သူက ဗေဒါရီကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရင် ဗေဒါရီဟာ သူ့ ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားပြီး ခြေဖြတ်လက်ခံခဲ့ပါစေ။ သူက ပီတိဖြစ်ချင်သားပင်။

အနှစ်နှစ်အလလက တောင့်တခွဲရတဲ့ အိပ်မက်က သားကို ထာဝရမက်ခွင့် ရချင်သေးရဲ့။

www.burmeseclassic.com

အဲသည်အခါကျမှ သူ အတော်လေး စိတ်အေးသွား

သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... မင်းတို့အခြေအနေ၊ ကြည့်ရတာ တော်
တော်ပြေလည်နေပြီထင်တယ်။ သူ့အချိန်စာရင်းတွေတောင်
မင်း သိနေပြီဆိုမှတော့ မင်းတို့ ပြန်တွေ့တာ ကြာပြီလို့
ယူဆရမလိမ့်”

ညဘက်မှာတော့ ရဲတိုက်ထံ ဖုန်းဆက်၍ ဆွေးနွေး

အမှန်စင်စစ်ကတော့ ဗေဒါရီ ပြောပြထား၍မဟုတ်

ကြသည်။

“မင်း နေ့လယ်က မင်းမိတ်ဆွေ ဆရာတစ်ယောက်
လာတယ်ဆိုတာ တကယ်လား ရဲတိုက်၊ ဗေဒါရီကို
ကြည့်တာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ကြိုတင်စုံစမ်းထားနှင့်ပြီး ဗေဒါရီ အတန်းမရှိမယ့် အချိန်လောက်
မှန်း၍ လာလည်တတ်နှင့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သူသာလျှင် သိပါ
သည်။ ဒါပေမဲ့ ရဲတိုက်အား သိပ်စိတ်မချသေးတာနှင့် တမင်နှုတ်
နေခဲ့တာ ဖိုးတေဇ မှားသလား။ ဘယ်သူမဆို သည်အမှား
ကျူးလွန်မိကြမှာပဲ။

သူ အင်မတန် မသက်သာသည့် ရဲတိုက်အား တက္ကသိုလ်

နယ်မြေမှာ ဆုံခွင့်ရခြင်းအား တမင်ဖွင့်မေးပစ်လိုက်၏။ ထိုအခါ
ရဲတိုက်က ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်လျက် ...

“ရဲတိုက်ရာ ... မင်း သိပါတယ်၊ ငါ ဗေဒါရီကို သိပ်ချစ်
ခဲ့တာကွ၊ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဒီလောက်နှစ်တွေ
ကြာသွားရပေမယ့် ငါက သူ့ကို မျှော်လင့်ဆဲပဲ။ မင်းဟား
ရင်လည်း ခံရမှာပဲကွာ၊ ငါက ဗေဒါရီရဲ့ ဒုတိယလူ မက
လို့ နံပါတ်စဉ်ဘယ်နှခုမြောက်ချစ်သူပဲ ဖြစ်ပါစေ၊ ဗေဒါရီ
ကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် သိပ်ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို ရသလို ခံစားရ
မှာပဲ။ ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေ ငါတို့ မေ့ထား
လိုက်ရအောင်၊ အခု အားလုံးကို အသစ်အတိုင်း ပြန်တည်
ဆောက်ချင်တယ်။ ဒီတစ်ခါ မင်း ဝင်မပါဘူး မဟုတ်လား”

“မှန်တာပြောရရင် အရင်တုန်းက ခြေဖျားတဲ့ E
နေရာကလေးကို သတိရလို့ လာကြည့်တာဟေ့၊ ဗေဒါ
အဲဒီမှာရှိနေမှန်း လုံးဝ မသိခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့
တွေ့နေခဲ့မှန်းလည်း ငါ လုံးဝ မသိဘူး၊ တွေ့တွေ့
သိပ်အံ့ဩသွားတယ်၊ မင်း မဆိုးပါဘူး၊ ဟိုးအရင် ကို
တုန်းက ငါ့ကို ဝန်ခံခဲ့သလို ဗေဒါရီကို တကယ်ချစ်သား
အခုထိ ဇွဲရှိတုန်းပဲကွာ အံ့ရော”

www.burmeseclassic.com

ရဲတိုက်ဘက်မှ တဒဂံ တိတ်ဆိတ်သွားတော့ ခွက်ကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ဖဝါးတွေထဲ ချွေးစေး ဖိုစွတ်လာအောင် ရဲတိုက်၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ကြောက်ရွံ့မိ သည်။ ရဲတိုက်က အလျှော့မပေးဘဲ သည်တစ်ခါ ဝင်ရှုပ် ဘုရား ... ဘုရား ... နေ့လယ်က တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဗေဒါရီရဲ့ တစ် မျက်ဝန်းတွေကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်တော့ ရင်တွေ တဒိုင်းနိုး ဆောင့်ခုန်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ရဲတိုက်၊ ဘယ်လိုလဲကွ၊ တစ်ခုခုပြောတာ မင်း ဘာလို့ ငြိမ်သွားရတာလဲ”

“မင်းကလည်း ငါ့ထက် အသက်သာ တစ်လကြီးတစ် ကလေးကျနေတာပဲ၊ နေပါဦးကွ၊ ငါက မင်းကို မေး နှိလို စဉ်းစားနေတာ”

“မေးလေ၊ ဘာမေးမှာလဲ”

“မင်းက ဗေဒါရီကို တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိရှိ လက်တွဲ နှစ်လုံးလား၊ ဗေဒါရီကရော မင်းကို လက်ခံမှာ သေချာလို့လား”

“ဒါက ငါ့အပိုင်းပါကွာ၊ မင်းကို အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ငါ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ဗေဒါရီကို မင်းလို အပျော်ချစ်ခဲ့တာမဟုတ် ဘူး၊ တံကယ်ချစ်ခဲ့ပါတယ် ဆိုတာ မင်းလည်း အ ဝင်းအောင်နဲ့ မင်းမင်းတို့လည်း အသိ၊ ငါ အားလုံး

ကြေညာခဲ့တာပဲ၊ အခုထိ ဗေဒါရီကို စိတ်မပျက်ဘဲ ကြီး စားနေဆဲဆိုကတည်းက မင်း သိဖို့ကောင်းတယ်”

“အေးပါကွာ၊ ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ သူ့ဘက်က အခြေအနေ တိုးတက်နေပြီပေါ့နော်”

“မင်း အမြင်ပဲ”

သူက မယုတ်မလွန် ဖြေမိသည်။ ရဲတိုက်ထံမှ ပြင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ရခြင်းကတော့ ဘာကြောင့်လဲဟု စားစရာကောင်းသားပင်။ သို့သော် ...

“စိတ်ချပါ ဖိုးတေဇ၊ ငါ သည်တစ်ခါ မင်းတို့ကြားမှာ ဝင်မပါချင်တော့ပါဘူး၊ အရင်ကလို မင်းနဲ့ အရာရာကို လိုက်ပြိုင်ဖို့မှ စိတ်မဝင်စားတော့တာ၊ အဲဒါကြောင့် ပါပါ ဂျပန်ပို့တာတောင် မင်းနဲ့ပြိုင်ပြီး မသွားခဲ့တာသာကြည့်၊ ကဲ ကဲ ... အားလုံးအတွက် စိတ်ချလက်ချကြိုးစားပေတော့၊ ဒါပဲကွာ၊ ငါလုပ်စရာတွေ အများကြီးပုံနေပြီ၊ ဆက်လုပ် ရဦးမယ်၊ မင်းကတော့ ဗေဒါရီအကြောင်း တွေးပြီး အိပ်ရာထဲမှာ ဖိမ်နဲ့ ငြိမ်နေပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည့် ရဲတိုက်၏ ဝင်မပါ တော့ပါဘူး ဟူသော စကားအား ကြားခွင့်ရစဉ်မှာ အရာရာ စိတ်ချလက်ချ ရယ်မောပစ်လိုက်မိသည်။

အခန်းအပြင်ဘက်က ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် မာမာက ကြားလိုက်၍ စပ်စုရန်အတွက် သူ့အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်တုန်းကကို မာမာ သတိရချင်မှ ရလိမ့်မည်။ အဲဒီတုန်းက မာမာကို ကျောင်းသွားခါနီးမှာ နှုတ်ဆက်တိုင်းမှာ

“ကျွန်တော် ကောင်မလေးကို ထမင်းစားဖိတ်ခဲ့မယ်၊ မာမာ ထမင်းပွဲနဲ့ ထိုင်စောင့်နေနော်၊ မာမာ့ချွေးမလောင်းကို ညှော်ခံဖို့သာ အဆင်သင့်ပြင်ထား”

လို့ အမြဲနှုတ်ဆက်ခဲ့တာ။ မာမာက ဘယ်နေ့လောမလဲ ခေါ်လာမလဲနဲ့ မျှော်နေခဲ့တတ်တာ။ ရဲတိုက်နဲ့ ဗေဒါရီတို့ အဆင်ပြေသွားကြတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ မာမာ့ကို သူ့ဘာသာ မျက်နှာမူလျက် တိတ်တဆိတ် ရှက်ရွံ့ခဲ့ရတာ။ မာမာလည်း လူကြီးပီပီ ရိပ်မိလျက်၊ သူ့ရဲ့ ခပ်ငေါင်ငေါင်အမှုအရာတို့ကြောင့် လူမလျူရှုခဲ့ဖူးတာ။ ဒီအကြောင်းတွေ အခု မာမာ့ကို ပြောပြပြီး ဝန်ခံချင်ပါသည်။ မာမာ မှတ်မိပါ့မလား။ ကဲ ... မမှတ်မိဘူးပဲထားတော့၊ သည်တစ်ခါလည်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အိမ်မှာ ထမင်းစားဖိတ်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ မာမာ ထမင်းပွဲနဲ့ စောင့်နေပါဟု ပြောမိပြန်ရင် မာမာ ဘယ်လိုများ တုံ့ပြန်ဦးမှာလဲ။

မာမာသည် သူ့ခုတင်ပေါ်ကို တစောင်းဝင်ထိုင်ရင်း အမြင်မတော်သည့် အဝတ်အစား တိုးလိုးရတဲ့လောင်းတွေ ကောက်သိမ်းရင်း ...

“အင်း ... ငါ့သားလည်း ဒီအသက်အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ အမေက ဝေယျာဝစ္စ လိုက်ဆောင်ရွက်ပေးရတုန်းပဲ၊ သည်အရွယ်ဆို အမှန်တော့ ဇနီးတစ်ယောက်ကပဲ သားရဲ့တာဝန်တွေ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ လိုအပ်တာ”

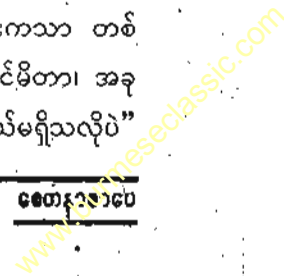
ခါတိုင်းကဲ့သို့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် ပြောနေခဲ့လေသည်။ ပြောထားနှင့်ဦး မာမာရေ၊ အခု မာမာ့သား ဘာတွေ ကြံစည်ကြိုးစားနေတာလဲဆိုတာ မာမာမှ မသိတာလို့ စိတ်ထဲမှ တုံ့ပြန်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့ ခုနက ဘာတွေ သဘောကျပြီး ရယ်နေခဲ့တာတုံး၊ တစ်ယောက်တည်း ဖုန်းကိုင်ရင်းတန်းလန်း ရယ်နေရတယ်လို့၊ ဘယ်သူ့ဆီကမို့လဲ”

“ရဲတိုက်ဆီ ဆက်တာပါ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် သားရယ်၊ သူ့စည်းနဲ့သူ ကိုယ့်စည်းနဲ့ ကိုယ် နေစမ်းပါ၊ သူနဲ့ရောတာ မာမာ မကြိုက်ဘူး”

“ကလေးတွေမှ မဟုတ်တော့တာဘဲ မာမာရယ်၊ မယားကြီးရဲ့သား၊ မယားငယ်ရဲ့သားတွေ ခွဲခြားနေလည်း ဘာမှပိုမထူးပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ပါပါပေးတဲ့ အမေ့လည်း ညီတူညီမျှပါပဲ၊ သားတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကသာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရန်လိုပြီး ပြိုင်ဆိုင်မိတာ၊ အခု အရွယ်မှာ ပြန်တွေးကြည့်ရင် သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိသလိုပဲ”

“အမယ်လေး... တယ်သွေးနီးနေကြပါလား၊ ချစ်... မင်းပဲ ညီအစ်ကိုတွေလို သဘောထားပြီး သေအောင်ပေးတော့၊ ဟိုကဖြင့် ငယ်ငယ်ကများ မင်းကို အင်မတန် အနိုင်ပိုင်းတတ်တာကို မေ့ထားနိုင်တာ အံ့ပါရဲ့ကွယ်၊ သား မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ မင်းပါပါစကား အတော်နုဝင်နေပုံရတယ်”

အင်း... ခက်ပဲ ခက်ရဲ့ချည့်။ မာမာက ဘာလို့မကလေးကလား ကိစ္စတွေကို သတိတရနဲ့ အငြိုးအတေး ထားတတ်ပါလိမ့်။ အကယ်၍များ သူ့ရဲ့အချစ်ရေးကိစ္စမှာလည်း ရဲတိုက်ဝင်ရှုပ်လို့၊ ဝင်ပြိုင်ဆိုင်လို့၊ ဝင်ပြီးအနိုင်ယူခဲ့လို့ ရုံးနိမ့်ခဲ့ပါတယ်ဆိုတာကို မာမာ သိရင် ဘယ်လိုများ ဝေဖန်လိမ့်မလဲ။ ခွင့်လွှတ်ကျေအေးနိုင်သည့် သူ့ကိုပဲ ဝေဖန်မလား။ ရဲတိုက်ကိုပဲ ထုံးစံအတိုင်း ထပ်ပြီး အပြစ်မြင် အမှန်းပွားလိမ့်မလား။ မဖြစ်ဘူးလုံးဝ မဖြစ်ဘူး။ ရဲတိုက်နဲ့ ဗေဒါရီတို့ ချစ်ခဲ့ကြဖူးတယ်ဆိုတာ မာမာ မသိစေရ။

အကယ်၍ ဗေဒါရီကသာ သူ့ရဲ့ဇနီးကလေး ဖြစ်လာခဲ့ရင်တောင် အရင်က ရဲတိုက်နဲ့ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာ မာမာ သိလို့မဖြစ်ချေ။ မဆီမဆိုင် ဗေဒါရီကိုပါ မေမေက မကြည့်ဖြူသွားမှာတော့ စိုးရိမ်ခဲ့သားပင်။ သူကသာ ဗေဒါရီကို အကြောင်းမဲ့ချစ်စိတ်နဲ့ အရာရာကို မေ့ပစ်နိုင်ပေမယ့် မာမာကတော့

အိုက်တိုသားအမိအား မုန်းတီးစိတ်ဖြင့် ဗေဒါရီကိုပါ ရောယောင်နှိုးတီးတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။ ကြည့်စမ်း။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲလိမ့်နန်းရတဲ့ ဗေဒါရီအပေါ် ချစ်မိတဲ့ ချစ်ခြင်းတွေလဲ ဆိုတာ။

“ဗေဒါရီ... ကိုယ်ကတော့ မင်းအကြောင်းတွေ စတင်စုံစမ်းပြီးလို့ မင်းဆီ ထပ်မံချဉ်းကပ်ချိန်ကစပြီး အရာရာတိုင်းအတွက် စိတ်ကူးနဲ့ ရူးသွပ်နေရပြီ။ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ကို ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဆောင်ကြဉ်းပေးမယ့် အဖြေမျိုး ပေးစေချင်တယ်တယ်၊ ချစ်ခြင်းပါသည်ဖြစ်စေ၊ မပါသည်ဖြစ်စေပေါ့၊ မင်းဆီက ရရှိလာမယ့် အဖြေဟာ ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး အစစအရာရာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဖြေမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်ပါရဲ့။”

ဟု ဗေဒါရီကို တိုင်တည်ရေရွတ်မိတတ်ခြင်းတည်းဟူသော အလေ့အထိကလည်း ဖိုးတေမော့ ကပ်ငြိစပြုခဲ့ပြီ။

www.burmeseclassic.com

(၁)

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါလိမ့်ကွယ်”

“ဗေဒါရီ ရှိလားခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ သူ့ကျောင်းကို သွားလည်တော့ နေမကောင်းလို့ ခွင့်ယူထားတယ်ဆိုတာနဲ့ သံတင်လာမေးတာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည် ဖိုးတေပေါခင်ဗျာ ဗေဒါရီမိတ်ဆွေပါ”

“အေးကွယ် ... အေး၊ ဟုတ်ပြီ၊ အန်တီ ဒီနာမည်ကို သိပ်ကြားဖူးတာပဲ၊ သမီးကလေး ခုတလော ပြောပြတဲ့အထဲ မကြာခဏပါနေတဲ့ နာမည်ပိုင်ရှင်ကလေးပဲ၊ ကဲ ... ဝင်ထိုင်ပါဦး”

လိမ္မာလိုက်တဲ့ ဗေဒါရီကလေးရယ်၊ ကိုယ့်နာမည်ကို မကြာခဏထည့်ပြောပြီး မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောတဲ့အတိ သိတတ်နေလိုက်တာ။ အစွဲစွန့်ပြီး သတင်းလာမေးရကျိုးနပ်ပါပေရဲ့။ ဖိုးတေသည် လည်တဆန့်ဆန့်ဖြင့် အနွေးထည်ဖြစ်ဖြစ်ဝတ်ပြီး အခန်း

ဆဲက ထွက်လာမည့် နေမကောင်းတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ ဗေဒါရီ သွင်ပြင်အား မှန်းဆမျှော်လင့်ရပြန်သည်။

သည်နေ့လောက် အရှက်ကွဲရတဲ့အဖြစ်မျိုး မရှိခဲ့ချေ။ ဒါတိုင်းလို ဗေဒါရီဆီသွားတော့ ဗေဒါရီရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမပေါက်စကလေးတွေက ...

“ဒေါ်ဗေဒါရီ နေမကောင်းလို့ ဒီနေ့ ကျောင်းမလာနိုင်ဘူးလို့ ခွင့်တိုင်ထားတယ်၊ ကိုဖိုးတေကေ ကြိုသိမထားတာ အမှတ်လျော့တာပေါ့၊ မြန်မြန်သတင်းသွားမေးချေတော့၊ တော်ကြာ အမှတ်ခြစ်ရင်တောင် အမှတ်ပေးကပ်စေးနည်းတဲ့ ဒေါ်ဗေဒါရီက ရှင်ကိုလည်း နောက်ထပ်ရမယ့်အမှတ်တွေတောင် ကြိုလျှော့ထားရင် လျှော့ထားနေဦးမယ်”

ဆိုတာလည်း တစ်မျိုးပြောလိုပြော ...

“မနေ့ကတောင် ဒီနေ့ ကိုဖိုးတေမ မလာပါလားလို့ ပြောနေကြသေးတယ်၊ ဧကန္တ ဒီနေ့ ဒေါ်ဗေဒါရီ နေမကောင်းဖြစ်တာ ကိုဖိုးတေမ မနေ့က အခစားဝင်နေကျ မဝင်တာကို စိတ်ကောက်ပြီး နေမကောင်း ဖြစ်သွားတာလို့ ထင်တယ်”

ဆိုတာလည်း တစ်မျိုးဝေဖန်။ တကယ်သာဖြစ်ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ သူက စိတ်ကူးယဉ်ပီတိဖြစ်ခဲ့သေး။

ပြုံးစိပြုံးစိဖြင့် သူ့အားဝေဖန်၍ ကျန်ခဲ့သည့် ဆရာတွေကို ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ရတာ ဘယ်လောက် နောက်ကျောမလုံလိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။ ဘာတွေပြောပြီး ဟားကြမလဲ။ အထင်အုပ်ကြမလဲ။ ဗေဒါရီကရော ဘာတွေများ ပြောထားခဲ့သလဲ။ သူမကို အသည်းအသန် ပိုးပန်းနေသူပါ။ အားနာလို့ လက်ခံနေရတာလို့များ ပြောထားခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ရှက်ကောင်းလိုက်လိမ့်မလဲ။

ဒါပေမဲ့ ဗေဒါရီက သည်လိုမျိုး ကိုယ်ရည်သွေးတတ်မယ် သူကလေး ဟုတ်ပုံမရပါ။ ပြီးတော့ သူ့ကို မိတ်ဆွေရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံတယ်ပဲထား။ သူက ဘာကိုမကျေနပ်နိုင်မှာလဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ ... ဒါကြောင့်ပဲ အိပ်မက်ရာရောက် အရဲစွန့်ပြီး သတင်းမေးရတဲ့အထိ သတ္တိတွေ မွေးနိုင်တာပဲဖြစ်သည်။

“ဟော ... ဖိုးတေဇ၊ နေမကောင်းဘူးဆိုတာနဲ့ လူမစာတွေ တစ်ပွေ့တစ်မိုက်နဲ့ ရောက်လာရတယ်လို့ရှင်

ဗေဒါရီသည် သူမ၏မေမေလက်ကိုဆွဲလျက် သူ့ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ရွှင်ရွှင်ပျပျရှိလှသော သူမပုံစံက နေမကောင်းသည်ပုံစံ လုံးဝမတွေ့ရချေ။ သူမအဲသည်အတွက် အတော်လေး အံ့ဩချင်နေခဲ့သည်။

“ဗေဒါရီ နေမကောင်းဘူးဆို၊ ကျောင်းက ဗေဒါရီ သူငယ်ချင်းဆရာမတွေက အဲဒီလိုပဲ ပြောလိုက်တာပဲ”

ဗေဒါရီက ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်လျက် ... “ရှင်ကို တမင်နောက်လွှတ်လိုက်တာ၊ မနေ့က ကျုပ်မနက်ဖြန် မေမေမွေးနေ့နို့ မနက် ဘုရားအတူတူသွားစရာ ရှိတယ်။ နေ့ခင်းမှာ လူအိန်တွေ၊ မိဘမဲ့ဗေဟာတွေ၊ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတွေမှာ အလှူငွေတွေ သွားလှူပေးစရာ ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် ကျောင်းမလာနိုင်ဘူးလို့ မှာခဲ့တယ်။ ရှင်က မနေ့ကမှ ကျောင်းဘက်မရောက်တာ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ အဲဒါနဲ့ ရှင်ကို ဝိုင်းနောက်လိုက်ကြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကြည့်စမ်း ... ဒါကြောင့် ဗေဒါရီ သူငယ်ချင်း ဆရာမတွေ ပြုံးစိစိနဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ကြတာ။ သူ လှည့်ထွက်သွားတော့ ခပ်သဲသဲရယ်သဲတွေနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတာ။ စဉ်းစားသာကြည့်။ နို့တိုက်မိသလို သာမန်ကြည့်သလို ကြည့်ပြီးဖြေရင် ဘယ်ရှက်လိမ့်မလဲ။ အခုတော့ သူတို့ပုံစံက သူ့ရဲ့စိုးရိမ်ကြီးဖြစ်မှုအား ဖြစ်သည်တယ်ဆိုတဲ့ပုံစံနဲ့ ဝိုင်းလှေလာကြတာကိုက စိတ်မလုံ ခင်စရာ။ သူကပဲ အသည်းအသန် ဗေဒါရီကို တစ်ရက်မတွေ့ရ နိုင် မနေနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက်ပမာ သတ်မှတ်နေကြဟန်မျိုးနဲ့။ မိန်းမတွေများ အဲဒါမကောင်းတာ။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အလေးအနက်ထားတတ်ကြဘူး။

“ဖိုးတေဇရယ် ... ဒါတွေ ဘာလို့အများကြီး ဝယ်လာရတာလဲ၊ ကျုပ်ဖြင့် တကယ်လည်း နေမကောင်းမဖြစ်ဘနဲ့”

နေမကောင်းဖြစ်လည်း လူမမာစာတွေ ကျုပ်ကမကြိုက်ဘူး
အင်မတန် မုန်းတာ၊ မေမေဆို ကျုပ်နေမကောင်းရင်
ကျွေးရမှန်းမသိလို့ အတော့်ကို စိတ်ညစ်တာပဲ”

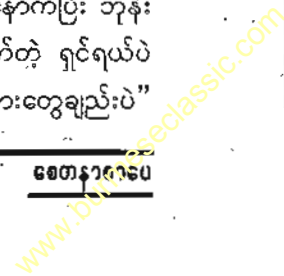
“ဗေဒါရီအတွက်ရယ်လို့ သက်သက်ရှည်ရွယ်ပြီး ဝယ်
တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဗေဒါရီမေမေကလည်း လူကြီးဆို
အာဟာရဖြစ်တဲ့ အစားအစာတွေ တမင်ရွေးဝယ်ပြီး ယူ
ခဲ့တာ၊ ဗေဒါရီအတွက် မလိုလည်း အန်တီအတွက်
တာပဲဖြစ်ဖြစ် လိုအပ်မှာပဲ”

“အဲမယ်လေး... အန်တီကလည်း သမီးကလေးအတိုင်း
ကွယ်၊ သမီးကလေးက အန်တီနဲ့ဟာလို့ အစားအသောက်
ကြေးများတာ၊ ဒါပေမဲ့ သားက စေတနာနဲ့ဝယ်လာတာ
ဆိုတော့ အန်တီက သားလည်းကုသိုလ်ရအောင် သံ
တော်တွေ လှူပေးပါမယ်၊ နောက်ဆို အန်တီဆီလာလည်း
ရင် လက်ဆောင်တွေ မပါလည်း စစ်မှန်တဲ့ ခင်မင်
အပြည့်နဲ့ လာလည်ရင် အန်တီက သိပ်ကျေနပ်မှာ
အခုတော့ ဒီပစ္စည်းတွေအတွက် ကျေးဇူးပဲ သားရ
ကဲ... သားရော၊ အန်တီရော၊ သမီးကလေးရော ငြိ
ကုသိုလ်အဖြစ် သံဃာတော်တွေကို မနက်ဖြန်ဆွမ်းကပ်
လှူဖွယ်ဝတ္ထုအဖြစ် လှူလိုက်မယ်နော်၊ သားလည်း မေး
ဖြန်ဆွမ်းကျွေးကို လာခဲ့ပေါ့၊ အန်တီ ဖိတ်ပါတ
အန်တီမွေးနေ့က ဒီနေ့ဆို ...”

“ဒီနေ့က ပိတ်ရက်မဟုတ်တော့ အန်တီကျောင်းသားတွေကို
ကျောင်းမပိတ်ချင်တာနဲ့ မလုပ်ဖြစ်တာ၊ ဘုရားသွားရုံ၊
ငွေလှူရုံပဲ၊ မနက်ဖြန်မှ ဆွမ်းကပ်ရမှာ၊ မနက်ဖြန်ကပိတ်
ရက်ဆိုတော့ အားလုံး အဆင်ပြေတယ်လေ၊ သမီးကလေး
က အန်တီအတွက် ဝယ်ခြမ်းချက်ပြုတ်နေရလို့ ဒီနေ့တစ်
ရက် ကျောင်းမှာခွင့်ယူထားတာ”

အင်မတန်မှ မိခင်အတွက် တတ်သိလိမ္မာတဲ့ သမီး
လေးပါပဲ ဗေဒါရီ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးအား ဘီးကျောပတ်ပတ်
ချက် သနပ်ခါးကွက်တိုကွက်ကျား တင်နေသော မျက်နှာပြင်က
အေးမှာ အပြစ်ကင်းစင်မှုက အထင်းသား။ မိခင်အတွက်၊ မိခင်
ရဲ့မွေးနေ့အလှူအတွက် ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ပေးသတဲ့။ ဘယ်
သောက် မြတ်နိုးစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ သူတောင် သည်အသက်
အရွယ် ရောက်တဲ့အထိ မာမာကို ဘာမှသိတတ်ခဲ့ခြင်း မရှိသေး
သေး။

“ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ မဗေဒါရီ”
“ဟင့်အင်း... ရပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ချက်ပြုတ်ရုံ
တင်ကလေးမို့ မပင်ပန်းပါဘူး၊ အိမ်မှာကတော့ ကောင်မလေး
နှစ်ယောက်လည်း ရှိတယ်လေ၊ ကျုပ်က ချက်ပေးရုံပဲ၊ သူ
တို့ကပဲ အောက်ခြေသိမ်း လုပ်ကြတာ၊ နောက်ပြီး ဘုန်း
ကြီးဆယ်ပါးရယ်၊ အခု မေမေ ဖိတ်လိုက်တဲ့ ရှင်ရယ်ပဲ
ရှိမှာ၊ ဘယ်သူမှ ဖိတ်မထားပါဘူး၊ အိမ်သားတွေချည်းပဲ”

“မေမေမိတ်ဆွေ သားတို့အရွယ် သူငယ်လေးတော့ မေက ယုဒနမှာ မတော်တဆတွေ့လို့ ဖိတ်လိုက်မိသေးတယ်လား၊ မသိဘူး၊ ဖိုးတေဇ ... သားသိသလား မသိဘူးကွယ်၊ သူလည်း သားလို အာဓိတက်စံတစ်ယောက်မှာမည်က မောင်ကိုတဲ့”

ဘုရား ... ဘုရား။ သူနဲ့ရွယ်တူတစ်ယောက် ဒေါ်ဗေဒါရီ၊ မေမေတို့က ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသားတဲ့။ အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်ကရော အိမ်လည်လာရင်း ဗေဒါရီကို စိတ်မဝင်စားဘဲ နေထိုင်မဟုတ်။ ဗေဒါရီ၊ မေမေကရော အဲသည်လူသာ ဗေဒါရီကိုလည်း ထပ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းခဲ့ရင် သဘောတူသွားလိမ့်မလား ဖိုးတေဇဟာ အချစ်ရေးမှာ ပြိုင်ဘက်နဲ့ အမြဲယှဉ်ပြိုင်ရုံမယ့်တော့ ပါတယ် ထင်ပါရဲ့။

ရဲတိုက်ရန်က အေးသွားတော့ နောက်တစ်ယောက်က အလိုလို ပေါ်လာရတယ်လို့၊ ဘယ်နှယ် ကြံကြံဖန်ဖန် အာဓိတက်စံ ဖြစ်ပုံချင်းကလည်းတူသေး။ အသက်အရွယ်ကလည်း တူသေးသတဲ့။

“ကျွန်တော်တို့ ဘက်ချ်(Batch)မှာတော့ မကြားဖူးပါဘူး အန်တီ”

ဟု မြေကြားရင်း ပန်တိုမစ္ဆေရစ်တံပွားခွဲရ၊ အကြာ စကားထိုင်ပြောရင်း ဗေဒါရီ၊ မျက်နှာကလေးကို မြေကြား ဗေဒါရီဟာ ငါ့နီးကလေးပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟု အသားလွတ်ဆိုထား

နောက်တစ်နေ့ဆိုရမယ့် မောင်ကို ဆိုသည့် ပြိုင်ဘက်အသစ် ဝင်ယောက်အား ကြိုတင်ကျိန်ဆဲနေခဲ့မိပြန်သည်။

ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်နေ့ရဲ့ ဆွမ်းကျွေးအလှူပွဲမှာ ပြိုင်ဘက်အသစ်က ရောက်မလာခဲ့ပါ။ ဒေါ်မဉ္ဇူရီကတော့ ထိုအခင်းကို ဆိုသူအား သူ့ထက်ပို၍ ခင်မင်ပုံရ၏။ မောင်ကိုလည်း သာသေးဘူး၊ မောင်ကိုလည်း မလာပါလားနှင့် တဖွဖွပြောမဆုံး ဗေဒါရီကတောင် ...

“မေမေကလည်းနော်၊ လူကြီးသူမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖိတ်ကြားမှုကို မလေးစားတဲ့ မလာတဲ့ လူကိုများ တသသ ဖြစ်ရတယ်လို့၊ သမီးကလေးကတော့ သိပ်မကြည်ပေါင်၊ သမီးကလေးက ဖိတ်ရင်လာမှ ကျေနပ်တာ”

လို့ သူမ၏မေမေအား မောင်ကိုကို မကျေမနပ် ပြောချပြောဆိုခဲ့သေးသည်။ သည်ပုံအတိုင်းဆိုရင် ဗေဒါရီက သူမမေမေ၏မိတ်ဆွေ သူ့ရဲ့ပြိုင်ဘက်အသစ်အား သိကျွမ်းသေးပုံ မရှိချေ။ ဒါပေမဲ့ မိခင်ကို အင်မတန် ချစ်တတ်သော သမီးတစ်ယောက်ဟာ မိခင်က သည်လူနဲ့ သဘောတူတယ်ဆိုရင် မိခင်ဆန္ဒကို မလိုက်လျောဘဲ နေမှာမဟုတ်တာတော့ သေချာသလောက် ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ရဲတိုက်ကြောင့် စိတ်အေးရလှလှ ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းများ အတတ်ဖန် မောင်ကိုကြောင့် ပြန်လည်ရုန်းကြွ ပူပန်လာရတော့ သည်။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထဲဝင်ဝင်လိုက်ခြင်း သူ့ကို တစ်ခါမှ သည်ထိုင်မစောင့်စဖူး ထိုင်စောင့်နေသည့် ရဲတိုက်အား တွေ့လိုက်ရအံ့အံ့သွားရသည်။ ဘာကိုစွဲများပါလိမ့်ဟု ဖျတ်ခနဲ တွေ့ပြန်လျှင် အရင်ဆုံး ဆက်စပ်မိလိုက်တာက ဗေဒါရီကြောင့်လားဟူ၍ပင်။ ဖိုးတေအတွက် သည်နေ့တော့ မနက်ပိုင်းမောင်ကိုအတွက် ပူပန်ရ၊ အခုလည်း ထပ်မံပူပန်ရနဲ့။ ပူပန်ခြင်းရဲ့ ပြည့်နှက်နေခဲ့လေစွ။

“ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”
“အလှူကပါ”

ဗေဒါရီတို့အမေ မွေးနေ့ဟု ဘာကြောင့် မပြောခဲ့ရသလဲတော့ မဝေခွဲတတ်သေးပါ။ ရဲတိုက်က တစ်ချက် ဟုခနဲ ရယ်ပစ်၏။ သူက စူးစမ်းတော့ ...

“ဗေဒါရီမေမေ ဒေါ်မဉ္ဇူရီရဲ့ မွေးနေ့ဆွမ်းကျွေးပွဲက မဟုတ်လား၊ မင်းကလည်းကွာ၊ ပြောလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွားတာမှတ်လို့၊ တိုတောင်းနေပြန်ပြီ”

သည်ကောင် ဘယ်လိုသိသလဲ။ အိမ်မှာလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမထားခဲ့မိပါလား။ အရင်ကတည်းက ဒေါ်မဉ္ဇူရီ နေ့လို သိထားနှင့်ပြီးခဲ့လို့များလား။

“အံ့သြသွားလား ... အံ့သြမနေနဲ့ ငါ သိပြီးသား၊ ငါ့ကိုလည်း ဖိတ်ထားသားပဲ၊ ငါ တမင်မလာတာ”
“ဘာ ... ဘာရယ်၊ မင်းကို ဖိတ်ထားတယ် ဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်းနဲ့ ဗေဒါရီနဲ့လည်း အဆက်အသွယ်မရှိ၊ ဒေါ်မဉ္ဇူရီကဆို မင်းကို တွေ့တောင်မှ မတွေ့ဖူးခဲ့တာ”

သည်ကောင် တမင်လုပ်ကြံပြောတာဟု ထင်မှတ်သူက အနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်ရတော့သည်။ ရဲတိုက်ဟာ အံ့သြနည်းနည်း အနိုင်ပိုင်းလိုက်ရမှ အိပ်ပျော်ပုံရတယ်။

“မင်း မယုံလည်းနေကွာ၊ ငါနဲ့ ဒေါ်မဉ္ဇူရီတို့က ယူဇနစုပါမားကပ်မှာ ဟိုတစ်နေ့က ဆုံမိတော့ သေသေချာချာ ပြောပြီးဖိတ်သွားတာ”

မောင်ကို ... ဘုရားရေ ... ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ပြောတဲ့အတိုင်းကိုဟာ ရဲတိုက်တဲ့။ ရဲတိုက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ သည်လို လိမ်ညှော်ထားခဲ့တာလည်း။

“မင်း ... မင်းက မောင်ကိုလို့ နာမည်လိမ်ထားခဲ့တာလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုနာမည်လိမ်နဲ့ ငါနဲ့ ဗေဒါရီကိစ္စမှာ ဝင်ရပ်ရပြန်တာလဲကွာ”

www.burmeseclassic.com

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ... အထင်က ကြိုပြီးလွှဲပြန်ပြီ၊ ငါ နာမည်ဘာကြောင့် လိမ်ထားရသလဲ ဆိုတာထက် မမေးဘဲနဲ့၊ ငါ့ကိုဆို အရင်ကြိုပြီး မကောင်းမြင်ချင်တယ်”
“ပြောပါဦး ... ဘာကြောင့် မင်းနာမည် မောင်ကို ဖြစ်သလဲ”

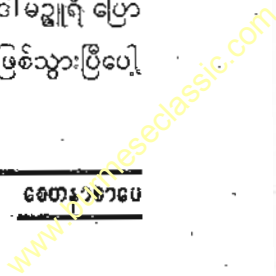
“ဒေါ်မဉ္ဇူရီ မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခုမှာ အခါတော်ပေးသီချင်းဆိုဖို့ အသွားလမ်းမှာ ကားပျက်လို့ အချိန်မမီဖြစ်၊ အချိန်မှာ ငါ့ကားကိုတာ၊ အကူအညီတောင်း၊ ငါကတော့ ပေးလိုက်ရ၊ ကဲ ... မင်းစဉ်းစားကြည့် ဒေါ်မဉ္ဇူရီဟာ ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို တူညီပေးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကို မမေးဘဲ နေမလား၊ မေးတော့တာပေါ့၊ အေး ... ငါ့လည်း ငါ့နာမည် ရဲတိုက်ပါလို့ ဘယ်အမှန်ပြောခဲ့လဲ၊ ဗေဒါရီက သူ့အကြောင်းတွေဆို အမေကို အသိပေးတတ်တယ်ဆိုတာ မင်း သိသားပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က သူ့သမီးကို အပျော်တွဲပြီး ထားခဲ့တဲ့ ရဲတိုက်တော့ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေမှာပဲ”

“သိပြီ ... သိပြီ၊ ငါ သဘောပေါက်ပြီ၊ အဲဒါနဲ့ လုပ်ကြံပြီး နာမည်လိမ်တစ်ခု ပြောခဲ့မိတယ် ဆိုတာ အဘွားကြီးက မင်းကို တော်တော်ခင်နေတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်နှခါ ဆုံးဖြတ်ကြလို့လဲ”

“မင်းကလည်းကွာ မေးခွန်းတွေချည်း ဖိမောနေတော့တာပဲ၊ စိတ်ချ ... စိတ်ချ မင်းရဲ့ဗေဒါရီကို ငါ လုံးဝမေ့ထားတယ်၊ ဒေါ်မဉ္ဇူရီက သူ့ဘာသာ မောင်ကိုဆိုတဲ့ လူကို ခင်တာပါ၊ ရဲတိုက်လို့ သိခဲ့ရင် ပါးမရိုက်သွားတာကံကောင်း၊ မှတ်မှတ်ရရ နှစ်ခါပဲဆိုတာပါ၊ ဒေါ်မဉ္ဇူရီက သူ့ကိုကူညီပေးခဲ့တာကို တော်တော်ကျေးဇူးတင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒါဆိုလည်း တော်ပါသေးရဲ့။ ဗေဒါရီ လုံးဝမသိသေးတာကိုက စိတ်နည်းနည်း အေးချင်စရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မဉ္ဇူရီက သူ့ထက်တောင် သံယောဇဉ်ကြီးနေတာကတော့ ဘဝင်မကျချင် သို့သော် ရဲတိုက်ပြောသကဲ့သို့ပဲပေါ့လေ။ ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ခင်မင်သံယောဇဉ်ကြီးတာက မောင်ကို ဖြစ်ပြီး ရဲတိုက်မှမဟုတ်ခဲ့တာကို ရဲတိုက်လို့သာ သိသွားကြည့်။ ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ဘယ်လောက်ကြည်သွားမလဲ။ သူမရဲ့သမီးကလေးအား နှလုံးသားထဲမှာ အတရ ဖြစ်စေခဲ့သူကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးတေ၊ တော်တော် ပြေလည်နေပြီထင်တယ်၊ အလှူကို သီးသန့်ရွေးဖိတ်တာလို့ ငါ့ကို ဒေါ်မဉ္ဇူရီ ပြောသွားတော့ မင်းက သီးသန့်ရွေးဖိတ်ရတဲ့သူ ဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

စိတ်ထဲမှာ စနောင့်စနင်း ဖြစ်ချင်စရာက...
ရဲတိုက်ရဲ့တိမ်ဝင်ခြောက်သွေ့တဲ့ အသံပဲ။ ရွှင်လန်းတက်ကြွမှု...
အလျင်ကလို မာနကြီးတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း အရောင်မှိန်...
သူ့ကိုလည်း အစစအရာရာ အလျင်ကလို နိုင်ထက်စီးနင်းစက...
တွေနဲ့ မဆက်ဆံဘဲ အလျှော့ပေးလို့။

ရဲတိုက်ပုံစံက အင်မတန်မှ တန်ဖိုးကြီးမားသ...
တစ်စုံတစ်ခုအား လောလောဆယ် ဆုံးရှုံးသွားနေခဲ့သူပမာ။ အ...
စရာပဲ။ ရဲတိုက်ဟာ သူတောင် အားကျရလောက်အောင် အ...
တမ်း အောင်မြင်မှုတွေချည်း ရနေခဲ့တဲ့သူပဲ။

သူကတော့ ပါပါကြောင့် ဂျပန်က ကုမ္ပဏီတင်...
ဗိသုကာတစ်ယောက် သွားလုပ်မိတာနဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ...
စီးပွားရေးအမြင်ကျယ်ပြီး အောင်မြင်ရသူ။ ရဲတိုက်ကတော့...
အရိပ်ကို မမှီခိုဘဲ သူ့ဘာသာ တိုးတက်အောင်မြင်အောင်...
ခဲ့တာ သူ့နည်းတူ အောင်မြင်နေခဲ့သူ။

ပြောရရင် ရဲတိုက်ဟာ အမြင်ကတ်စရာကောင်...
လောက်အောင် သူ့ထက် ရှေ့တစ်လှမ်းကြိုကြိုရောက်နေတတ်...
သူပဲ။

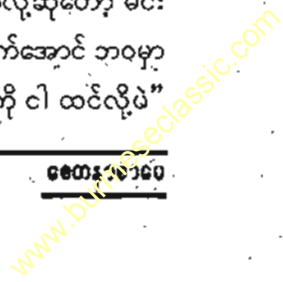
“ရဲတိုက် ... မင်း တစ်ခုခု ဖြစ်နေလား”

“ထင်လို့ပါ။ ငါ့ဆောက်ကံစ တိုက်တစ်ခု သိပ်စိတ်ထဲ...
မကျဖြစ်နေလို့ လူက ငေါင်ချင်နေတာ”

“မင်း ... အရင်က စီးကရက် ဒီလောက်မသောက်ပါဘူး။
အခု တော်တော်သောက်တယ်။ ငါနဲ့ စကားပြောနေတုန်း
တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်ပါလား။ မင်း အရင်ကထက်စာရင်
ပေးလ်(Pale) ဖြစ်နေသလိုပဲ။ နေမကောင်းလို့လား”

“ညဘက် အိပ်မရတဲ့ရောဂါပဲ ရှိတယ်။ အိပ်မရတော့
စီးကရက်တွေသောက်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ပုံစံဖော်နေတဲ့ တိုက်
တွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ဒိုင်ယာဇီပင်လည်း သောက်
တာ မနည်းတော့ဘူး။ ကြာတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် တစ်
လောကလုံး အိပ်နေတဲ့သူတွေကို မနာလို ဖြစ်လာတဲ့အထိ
ပဲ။ အိပ်မရလွန်းလို့ တစ်ခါတလေ ခဏ ခဏ ဒိုင်ယာဇီပင်
သောက်လွန်းတော့ တစ်ည တစ်ည ဘယ်လောက် သောက်
မိမှန်းတောင် မရေတွက်နိုင်ဘူး။ နောက်ပြီး ... ငါ့စိတ်ထဲ
မှာ လောကကြီးက ပျော်စရာမကောင်းဘူးလို့ချည်း ထင်
နေမိတယ်။ ငါ အဲဒါကို တစ်စုံတစ်ယောက်ကို တိုင်ပင်
ချင်နေတာနဲ့ မင်းဆီလာပြောတာကွ။ ပြေးကြည့်ရင် ငါတို့
မှာ သွေးသားရင်းချာဆိုလို့ မင်းနဲ့ငါပဲရှိတာ မဟုတ်လား”

“ဆရာဝန်ပြုကြည့်ပါလား။ မင်းရောဂါက ဒီပရက်ရှင်
(Depression)လို့ ပြောရခက်ခက်ပဲ။ ဘာလို့ဆိုတော့ မင်း
မှာ စိတ်ကျရောဂါ ဖြစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ဘဝမှာ
ဘာမှကြီးကြီးမားမား မဆုံးရှုံးဖူးခဲ့တဲ့လူကို ငါ ထင်လို့ပဲ”

“အေးပေါ့၊ ငါ့ကိုတွေ့တဲ့လူတိုင်း အဲဒီလိုပဲ သုံးသပ်ကြတာပဲ။ တကယ်တော့ကယ်တော့ကွာ ဘယ်သူမှ မရိပ်မိနိုင်ကြဘူး။ မားတဲ့ အဆုံးအရှုံးတစ်ခုကို ငါ ရင်ဆိုင်နေရတယ်။ ငါ့တာ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါတယ်ကွာ”

ရဲတိုက် ... သည်ကောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှမတွေ့ရဖူးတဲ့ သွင်ပြင်နဲ့။ ပြီးတော့ ရဲတိုက်ဟာ သူ့ရဲ့အရုံးကို ဘယ်တော့မှ ဖိုးတေဇကို အသိမပေးဘူးဆိုတာ အားလုံးအသိ။ ဖိုးတေဇကသာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ သွားရသည်ပဲ ဖြစ်ပါစေ။ ရဲတိုက်ဟာ ဖိုးတေဇရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံချင်တတ်။ ကဲ ... အခုတော့ ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလှလိက်သလဲဆိုတာ။

ဖိုးတေဇသည် ရဲတိုက်အား ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ ဖြေသိမ့်လျက် ...

“ဆက်ပြောကွာ၊ မင်း ဘာတွေ ဆုံးရှုံးသွားလို့လဲ၊ ငါတို့ နိုင်တဲ့ကိစ္စဆို ကူညီပါမယ်”

ဟု စာနာစိတ်ဖြင့် ပြောမိ၏။ သို့သော် ရဲတိုက်သည် အက်ကွဲခြောက်ကပ်စွာရယ်ကာ နေပါစေတော့ကွာဟန်ဖြင့် ဆန်းပစ်လေသည်။ အင်မတန် မာနကြီးတဲ့ကောင်။ သနားလည်း ချောမော့ရသေး၊ မာနကလည်း ကြီးသေး။ အပေါ်ထက်ဆင်းလာသည့် မာမာက ရဲတိုက်၏ပခုံးအား ဖက်ထားသည်။

အား မဲ့ရွံ့ကြည့်တာမြင်တော့ ရယ်ချင်ချင်။ မာမာ မလိုလားဘက် အဲဒါပဲ။ ရဲတိုက်ရဲ့မာမာ မလိုလားခဲ့တာလည်း အဲဒါပဲ။ ရဲတိုက်နဲ့ ဖိုးတေဇ ဘယ်တော့မှ ညီအစ်ကိုလို ရင်းရင်းနှီးနှီးမနေဘူးဆိုတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ငယ်ငယ်ကတော့ ရန်လိုရင်ရန်လိုမယ်၊ နိုင်ရင်ပြိုင်မယ်၊ ရဲတိုက်ကို သူ့များရိုက်လိုက်လို့ ခံလာရရင် အာဇာနည် လက်စားချေဖို့ မရွံ့စတမ်း။ သည်လိုပဲ ဖိုးတေဇသာ ချစ်ကြည့်။ ရဲတိုက်က တစ်ဝွဲတစ်လမ်း ဖန်တီးပြီး ကလဲ့စားချေဖို့ဆိုတာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖွင့်မပြောဘဲ ထားခဲ့ကြတာပဲ။ သံယောဇဉ် အတိမ်အနက်ပဲ။

“ပြန်မယ်ကွာ၊ ငါ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ချိန်းထားတာရှိလို့၊ ခြောက် ... မင်းကို ပိတ်ထားရဦးမယ်၊ မောင်ကို ဆိုတာ ရဲတိုက်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောမိစေနဲ့နော်၊ နောက်ဆုံး မင်းနဲ့ ဗေဒါရီ လက်ထပ်ပြီးကြတဲ့အထိပေါ့ကွာ၊ မင်းရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါ့ကဏ္ဍကို ဖျောက်ထားရင် ကောင်းမယ်၊ အဲဒါ မင်းအတွက်ရော ငါ့အတွက်ရော အဆင်ပြေမယ်လို့ ငါထင်တယ်”

ရဲတိုက်ရေ ... အထင်တွေ စွတ်ကြီးနေပြန်ပြီ။ အခု ဗေဒါရီကို ဖွင့်မပြောရဲဘဲ အချိန်တွေဆွဲခဲ့တာလည်း ကြာလှပေမယ့် ပြောမယ် ကြံစည်တိုင်း ဗေဒါရီဟာ အလျင်ကအကြောင်း တကယ်ရော မေ့သေးရဲ့လား။ သူ့ရဲ့အချစ်ကိုရော ယုံပါ

မလား၊ မယုဘဲ ငြင်းလိုက်ရင် ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲတွေနဲ့ လမ်းခုလတ်မှာ ယောင်နန ရပ်တန့်နေခဲ့မိတာလည်း ကြာလှပြီ။
 အင်း ... သည်နေ့တွေရတဲ့ ဗေဒါရီရဲ့ ရင်းနှီးလာ ရွေ့တဲ့ အမူအရာတွေကို အားကိုးပြီး သိပ်မကြာခင်တော့ ဖွင့်ပြော လိုက်မှပါပဲ။ မဟုတ်ရင် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အသက်ကို ကြည့် မရဖြစ်နေတဲ့ မာမာက သူ့သဘောကျ ဇွတ်စီစဉ်ပစ်လိုက်မှ ဒုက္ခ များနေပါဦးမယ်။

မာမာ မစီစဉ်ခင် ကိုယ်က အလျင်ဦးအောင် နှာ ထားမိတဲ့ ဗေဒါရီကို တစ်နေ့တော့ လက်ဆွဲခေါ်ပြီး မာမာရဲ့ ထမင်းပွဲကို သည်တစ်ခါ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် အားပေးမှာပါပဲ။ ခပ်ရွတ်ရွတ် တွေးခဲ့မိသည်။ လူဆိုတာ ဘယ်လိုဝေဖန်ရမလဲ။ သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်ဆင်းရဲမှုအတွက် ခဏတာပဲ ဝင်ရောက်သနား ပေးရုံကလွဲရင် ကိုယ့်အကြောင်းပဲ ကိုယ်ဂရုစိုက်ချင်ကြတာချည်း ပါပဲ။ ထို့ကြောင့် ခုနက ရဲတိုက်၏စိတ်ဓာတ်ကျနေမှုများအား အလိုလို မေ့သွားမိတော့သည်။

(၈)

မဖြစ်သင့်ဘူး။ သူ ... အင်မတန်မှ တန်ဖိုးထား မြတ်နိုးခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းတို့ သည်လိုပုံစံနဲ့ သူမ ရင်ဆိုင်တာ မျိုး မဖြစ်သင့်ဘူး။ အနည်းဆုံးတော့ ရှက်ရွံ့ခြင်းတွေ၊ အံ့ဩခြင်း တွေ၊ အင်း ... တစ်ခုခုပေါ့။ သူမမှာ ထူးခြားသွားစေသင့်တယ်။ အခုတော့ “ဪ ... ဒါလား” ဟု ခွန်းတုံ့ပြန် ခပ်ဝေးဝေးကို တစ်ဖက်စိုက်ကြည့်ကာ ဝေးဝေးငိုင်း။ သူမရဲ့အသွင်က မျှော်လင့်ပြီးသား စကားတစ်ခွန်းအတွက် သိပ်ပြီးတုန်လှုပ်ဟန် မရှိချေ။
 သူ ... မျှော်လင့်ထားတာက တစ်မျိုး၊ လက်တွေ့မှာ တစ်မျိုးကြုံခွင့်ရခဲ့သူမှာ ဖိုးတေပေင် ဖြစ်လေသည်။ တောင်းရမည့် အခြေကိုတောင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်လာရခြင်းမှာ သူမ၏တည်ငြိမ်ပြတ် သာသော အမူအရာတို့ကြောင့်ပဲတည်း။ ရင်မောရလေစွ။

“ဖိုးတေဇရယ် ... ရှင်က ကျုပ်ကို စိတ်မကုန်သေးဘူးလား”
 စိတ်ကုန်ရင် သည်စကားကိုပြောပါမလား။ အမိပွယ် တာ။ သူမကို ဘယ်လောက် မြတ်နိုးနေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ မရိပ် မိသေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ကျုပ်က အရင်တုန်းက ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာ၊ ရည်းစားကွဲခဲ့ဖူးတာတွေ အစုံအစေ့ သိထားပြီးလျက်နဲ့ လက်ထပ်ပါရစေဆိုတဲ့ စကားမျိုးကိုပြောဖို့ စဉ်းစားသေးတယ်နော် ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ချင်တာလဲ ... ဟင်”

“ဗေဒါရီကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို အရင်စပြောတာကလေးကလား ဆန်နေမှာစိုးလို့ လက်ထပ်ပါရစေဆိုတဲ့ စကားကို အရင်တောင်းဆိုတာပါ ဗေဒါရီ၊ ကျွန်တော် ဗေဒါရီကို အခုမှချစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လောက်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါ။ အဲသည်ပွဲမှာ ကျွန်တော် ရှုံးနိမ့်သွားရပေမယ့် ဗေဒါရီကိုတော့ စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေမိတာ ဝန်ခံပါတယ်။ ဗေဒါရီလည်း သိပြီးသား ရဲတိုက်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်ဆိုင်ချင်လို့ ဗေဒါရီဆီ အချစ်ကို ကျွန်တော်နဲ့အပြိုင် ကြိုးစားခဲ့ပြီး၊ ရဲတိုက် သွားတာတောင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗေဒါရီအပေါ် ထားခဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက လျော့ပါးမသွားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ရဲတိုက်ကွဲသွားတာတော့လည်း ဗေဒါရီကို သနားစိတ်နဲ့ ပေးပေးပေမယ့် ပွဲလန်တုန်း ဖျာခင်းတယ်တင်မှာ စိုးရိမ်အသေးကပဲ ငေးကြည့်ခဲ့ရတယ်။ ဂျပန်က ပြန်ရောက်ချင်း ကျွန်တော် ပထမဆုံး စုံစမ်းမိတဲ့သူကတော့ ဗေဒါရီပဲပါ။ ဗေဒါရီဆီမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်တွေ ဒုတိယဖွင့်ဟဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဗေဒါရီအပေါ်

တဲ့ ချစ်ခြင်းအတိမ်အနက်တွေပါ ဗေဒါရီ၊ ကျွန်တော့်စကားတွေမှာ မှသားတစ်ခွန်းမှ မပါပါဘူး။”

သူက ရှည်လျားစွာ ဆက်တိုက်ပြောချခဲ့သည်။ သူမက အင်မတန်မှ ဆွဲလှုပ်ပစ်ချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ခြိမ်းသက်နိုင်လွန်းသည်။

သိရဲ့လား ဗေဒါရီ၊ ကိုယ်က မင်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အရေးအမှူး ချစ်ခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းက အလိုအပ်ဆုံးပဲ၊ မင်းနဲ့လို့ကို မဖြစ်တော့ဘူး ... ဟူ၍ သူမအား ရင်ခွင်ထဲတွင် ထွေးထွေးလျက် တတွတ်တွတ် ပြောပြလိုက်ချင်သေးရဲ့။

“ရဲတိုက်နဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာကို တကယ်ပဲ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား၊ ကျုပ် ကြားဖူးတာကတော့ အချစ်မှာ သဝန်တိုခြင်းကလည်း ဒွန်တွဲနေတယ် ဆိုလား။”

“ဪ ... ဒါလား၊ သဝန်တိုတာပေါ့ ဗေဒါရီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တသသ ပြန်ပြောမနေချင်တာကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့စရိုက်ပဲ။ ဘယ်သူ့ ဘယ်သူရယ်လို့လဲ အပြစ်မတင်ချင်ဘူး။”

“ကျုပ်ကတော့ ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်ချင်တယ်။ အဲသည်လိုပဲ ချစ်တဲ့သူကလည်း ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်နေစေချင်တယ်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူကို သဝန်လည်းတိုတယ်။ ကိုယ့်အပြင် တခြားသူတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မရှိစေချင်ဘူး၊ ချစ်ရသူက ကိုယ့်

အပေါ် သစ္စာရှိစေချင်သလို ကိုယ်ကလည်း ချစ်ရသူအတွက် သစ္စာရှိတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်။ အင်း ... အတ္တကြီးတယ်လို့ပြောချင် ပြောရမှာပေါ့။ ကျုပ်က အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အတ္တကြီးတယ်။ သူမ၏စကားပြောဟန်များက အိပ်မက်၊မင်္ဂလာကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်နေဟန် ဖြစ်နေလေသည်။ နံဆေးတူရှိနေသော သူ့ကို ပြောနေဟန်နှင့် မတူဘဲ သူမဘာသာ ညည်းတွားနေသည့်အလား။ မင်း... ဆိုလိုတဲ့သဘောက ဘာလဲ ဗေဒီရဲတိုက်ကိုပဲ အမြဲတမ်း သစ္စာရှိရှိ ချစ်နေမယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။

ဒါလည်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ ရဲတိုက်က သူ့အား အပျော်တွဲလျက် ထားရစ်ခံထားခဲ့ရသူ ဗေဒီရီဟာ ရဲတိုက်က စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်နေဖို့မပြောနဲ့၊ နာကြည်းချင် နာကြည်းနေလို့မည်။ ရဲတိုက်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့သမျှတွေ ပြန်တွေးမိတိုင်း နောင်တွေတောင် ရချင်ရနေဦးမည် ထင်ရဲ့။ သို့သော် ဒါကလည်း ပြောရခက်သားပင်။ ဟိုအလျင်တစ်ခါ သူနဲ့ သူမတို့ ရဲတိုက်အဆင့်စဉ်က သူမ မျက်ဝန်းတွေက ရဲတိုက်အား တမ်းတမ်းတင်တင်ကြည့်နေတတ်တာကို မေ့ထားလို့မရပေ။

ဒါပေမဲ့ ရဲတိုက်ကတော့ သူ့စကားအတိုင်း လူသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ဒူးထောက်အံ့ဩမည့်သူ မဟုတ်ချေ။ အင်မတန်မှ မာနကြီးတာ သူ အသိဖြစ်ခဲ့ရဲတိုက်အား စိတ်ချထားခဲ့လေသည်။ ဗေဒီရီသာ ... အင်း

ဒါရီသာ သူ့ဘဝထဲ ဝင်လာအောင် အတော်လေးကို စည်းရုံးညှိ အခြေအနေမျိုးများ ဖြစ်နေလိမ့်မလား။

“ကျွန်တော်လည်း အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အတ္တကြီးတဲ့လူတွေစာရင်းထဲမှာ ပါပါတယ် ဗေဒီရီ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ငါ့ဘက်ကတော့ ဒီလိုသဘောထားရတယ်။ သူ့ဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲ သဘောထားစေဆိုတဲ့ စိတ်တော့ မရှိပါဘူး။ ဗေဒီရီကတော့ တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ဝေဖန်တာကို စိတ်မဆိုးနဲ့ ဗေဒီရီ”

“ရပါတယ်၊ ဟုတ်သားပဲနော်။ ကျုပ်က သိပ်တစ်ဖက်သတ် ဖြစ်နေပြီ။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ သူ့စိတ်ဆိုတာ တူနိုင်တာမှတ်လို့ပဲ။ ဒါကို တွေးခဲ့မိဖို့ မေ့သွားတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့။ ချစ်တဲ့သူကို ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေချင်တဲ့စိတ်တော့ အပြည့်အဝ ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါလည်း ဗေဒီရီရဲ့ အတ္တတစ်ခုဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့နော်”

မလွယ်ဘူး ... မလွယ်ဘူး။ သူမရဲ့စကားအသွားအလာတို့ကိုက အလျင်တုန်းက အရိပ်တွေ မလွတ်သေးဘူး။ သူ့ဘာသာ တစ်ခုကတော့ ဗေဒီရီဟာ ရဲတိုက်ရဲ့လုပ်ရပ်မှန်သမျှ အကြွင်းမဲ့ ခွင့်လွှတ်ခြင်းတွေနဲ့ ချစ်နေနိုင်သေးတယ် ဆိုတာထင်ဖြစ်သည်။

သည်လိုကောက်ချက် ဆွဲမိတော့ ချွေးပြန်ချင်လာရတယ်။ ဟင်အင်း ... မရဘူး ဗေဒီရီ၊ မင်းကို ကိုယ့်ဘက်တမ်း

ညွတ်လာအောင်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရဲ့အယူအဆတွေကို လာလာအောင် စည်းရုံးမှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် မင်းက လမင်းကြီးက မရနိုင်တဲ့ ထူးမင်းဆီဆမ်း ရွှေလင်ပန်းကို မျှော်လင့်ကလေးသူငယ်လို ဖြစ်နေခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ မင်း သိလား ဆေးမင်း သိရော သိရဲ့လား။

ရဲတိုက်ဟာ တစ်နေ့တော့ မင်းဆီ ဒူးထောက်မှာပဲလို့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့များ အချိန်တွေ အကြာကြီးအတွက် နောက်ထပ် အဖော်မရှာဘဲ နေခဲ့တာလား။ ဥပမာ ကိုယ့်တို့ကိုယ်လည်း ဗေဒါရီဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးကြောင့် လောက် အချိန်တွေအထိ နောက်ထပ် အချစ်မရှာခဲ့သေးပေါ့။

“မေးချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ ဗေဒါရီ စိတ်မဆိုးနဲ့...
“ဟင် ... ဘာမေးမှာမို့လို့လဲ၊ မေးချင်ရင်တော့ ကျုပ် စိတ်ဆိုးမှာကြောက်ပြီး မမေးဘဲ မနေပါနဲ့၊ မိမေးတဲ့စကားမှာ စိတ်ဆိုးစရာ ပါချင်ပါမှာပေါ့၊ ဒါ ကျုပ်က အဲဒီအတွက် စိတ်မဆိုးမိဖို့ ပြင်ဆင်ထားပါ”

မေးသင့် မမေးသင့် ချိန်ဆမနေတော့ဘဲ မေးဖို့ ပြင်ပြီး ဖြစ်နေခဲ့သူမှာ မိုးတေပင် ဖြစ်တော့သည်။

“ဗေဒါရီက ရဲတိုက်ကို အခုထိ ချစ်နေသေးတယ် သဘောလား ဗေဒါရီ၊ ဗေဒါရီ သူ့ကို တကယ်မေ့ဘူးပေါ့နော်”

ဗေဒါရီက ခပ်တိုးတိုးရယ်၏။ သို့သော် ... ထိုရယ်သံက အက်ကွဲကြေမွလို့နေသည်။ ခြောက်ကပ်ကပ်လည်း နိုင်လှသည်။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သူ၏ ငိုညည်းသံကဲ့သို့ ဖြစ်နေချေသည်။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဟိုးတစ်ပတ်က သူ ကြားလိုက်ရသော ရဲတိုက်ရဲ့ရယ်သံမျိုးလိုပဲ။ အင်မတန်မှ ဆင်တူနေတော့တာပဲ။

“ဖိုးတေဇက သိနှင့်နေမှပဲ၊ အင်း ... ဝန်ခံရတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်က ကိုကိုချစ်နေဆဲပဲ၊ ကိုဆိုးခဲ့သမျှကို အပြစ်မယူနိုင်ဘဲ ချစ်နေခဲ့တယ်၊ ကို ငါ့ကို တဲကယ် မချစ်ခဲ့ပါလားလို့ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေခဲ့မိတယ်၊ ကိုကို အဲဒီတုန်းက စကားနဲ့အနိုင်ပိုင်းခဲ့မိတာကို အပုထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေခဲ့ဆဲပဲ သိလား၊ ဖိုးတေဇရယ်၊ ကျုပ်က ကိုကို ကိုရဲ့မာနတွေကိုမုန်းလို့၊ မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုမုန်းလို့ အသည်းခွဲဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တမင်တွဲခဲ့တာပဲလို့ အနိုင်ယူပြောခဲ့မိတယ်၊ ကိုတော့ သိပ်နာကျင်ထိခိုက်ရမှာပဲလို့ တွေးမိတိုင်း နောင်တရလို့ မဆုံးဘူး”

“ကို ဆိုတာ ရဲတိုက်ကို ခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

ဟု သူမက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြေ၏။ သူက အလန့်အကြား ...

“ဘာရယ်”

လို့ ယောင်၍ ရေရွတ်မိတော့သည်။ “ကို”ဆိုတာ ရဲတိုက်ကိုခေါ်တဲ့ နာမ်စားတဲ့။ ဒါဆို ရဲတိုက်ကရော ရဲတိုက်ဟာ “ကို”ဆိုတဲ့ နာမ်စားရဲ့ရှေ့မှာ “မောင်”ထည့်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ “မောင်ကို”လို့ ဒေါ်မဉ္ဇူရီကို ညာပြောခဲ့တာ သဘောရိုးနဲ့မှဟုတ် ရဲ့လား။

မပြောနိုင်ဘူး သည်ကောင့်စိတ်က မုန်းရတာ ခင်ခက်ရယ်။

“ဗေဒါရီက သူ့ကို မျှော်လင့်နေတယ်ပေါ့”

“မှားနေပြီ ဖိုးတေဇရဲ့၊ ကျုပ်က သူ့ကို မမျှော်လင့်ပါဘူး ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲမှာကျိတ်ပြီး ချစ်ခွင့်ရရင် ကျေနပ်နေတာ”

“စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးချစ်ခွင့်တဲ့လား ဗေဒါရီရယ်”

ဗေဒါရီထံမှ ဝန်ခံစကားကို ကြားခွင့်ရလိုက်သော အခါ သူသည် အသံထွက်အောင်ပင် သူ့ရဲ့အံ့ဩမှုကို ပြသမိတော့၏။

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ သည်မိန်းကလေးဟာ အချစ်တော် ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားတတ်လိုက်သလဲ။ ချစ်သူကို ဘယ်လောက်တောင် အကြွင်းမဲ့ ချစ်တတ်လိုက်သလဲ။ သည်မိန်းကလေး မျိုးကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်စမ်းပါဘိဟု သူ့နှလုံးသားက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းဆိုမိတော့သည်။

“ကဲ ... ကျုပ်ရဲ့စိတ်တွင်းက ခံစားချက်တွေ အကုန် ရှင် သိပြီးပြီဆိုတော့ အကယ်၍ ကျုပ်က ရှင်ရဲ့လက်ထပ်ခွင့်ကို လက်ခံပါပြီတဲ့ ရှင်က အရင်ကလို စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ကျေနပ်နိုင်ပါဦးမလား၊ ငါ့ကိုတော့ အားကိုးထိုက်တဲ့လူ တစ်ယောက်၊ အရည်အချင်းရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး သူ့ဘဝအတွက် ရွေးချယ်လက်ထပ်ခဲ့ တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့နှလုံးသားထဲမှာ ငါ မရှိဘူးလို့ သိထား တဲ့ရှင်က ကျေနပ်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ် မထင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစကားကို ရှင် ပြောခဲ့ဖူးတယ်လို့ မှတ်မထားတော့ပါဘူး၊ အရင်ကလို အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ဆက်ဆံကြရအောင်နော်၊ ကျုပ်က ရှင်ရဲ့လက်ထပ်ခွင့်ကို မေ့မိနိုင်ပါတယ်”

“မဟုတ်ဘူး ဗေဒါရီ၊ ကျွန်တော် ဒီစကားကို မရှုပ်သိမ်း နိုင်ဘူး၊ ဗေဒါရီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ အနှစ်နှစ် အလလ စောင့်နေခဲ့ပြီးမှတော့ ဗေဒါရီရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဗေဒါရီလို အတ္တတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ အဲဒါတော့ ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ့်ကိုချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်ချစ်သူကို ထာဝရ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ထားခွင့်ရရင် ကျေနပ်နေတတ် တဲ့ အတ္တပဲဗျ၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ ဗေဒါရီ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံစဉ်းစားပေးနိုင်မလား”

“အင်း ... အင်မတန်မှ ဇွဲကြီးတဲ့ ဖိုးတေဇပဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဗေဒါရီ ကြိုက်တဲ့အချိန်ထိ စဉ်းစားပါ။ ကျွန်တော်က လည်း စောင့်လက်စနဲ့ စောင့်ပါမယ်”

ဗေဒါရီက ငြိမ်သက်နေတော့သည်။ စဉ်းစားမယ် စေ့စားဘူးတော့ မပြောခဲ့ချေ။ အေးလေ ... သည်လောက်ထိလိုက် လျော့ခဲ့တာပဲ ကံကောင်း။ ဟိုးအလျင် ကိုးနှစ်တုန်းကလို တစ် ထိုင်တည်း မငြင်းပစ်တာကိုက သူမရဲ့အခြေအနေ တိုးတက်မှုပဲ။

ကြည့်စမ်း မာမာသာသီရင် ဘယ်လောက်ရင်ကိုး လိုက်မလဲ။ ရဲတိုက်ရဲ့ရည်းစားဟောင်းကိုမှ ချစ်ခွင့် လက်ထပ်ခွင့် ကို အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး တောင်းတဲ့သား။ ရဲတိုက်ကို ချစ်နေပါသေးတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှာ အချစ်မပါသော လက်ထပ်ခွင့်ကိုမှ ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ စောင့်မျှော်နေတဲ့ သားအဖြစ် ယူကျုံးမရ ဖြစ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ မတတ်နိုင်ဘူး မာမာရယ်။ နှလုံးသားက သည်မိန်းကလေးကိုမှ လိုလိုလားလား ဖြစ်နေမိ တော့။

“ကျုပ်ရဲ့အဖြစ်အပျက်နဲ့ ခံစားချက်မှန်သမျှ အကုန်သိခွင့် ရတာ ကျုပ်ရဲ့မေမေပဲ။ မေမေ တစ်ယောက်ပဲ ဒီအကြောင်း တွေ အသိပေးထားတာ။ အခု ရှင်ကတော့ ကျုပ်ရဲ့ရှင်ထံ ကအကြောင်းတွေ အကုန်သိခွင့်ရတဲ့ ဒုတိယမြောက်လူပဲ ပေါ့။ မေမေလည်း ရဲတိုက်ကို သမီးကလေးက အခုထိခိုင်း နေသေးတယ် မေမေရယ် ဆိုတာကို သိခွင့်ရတော့ ရှင်ထံ ပဲ အံ့ဩခဲ့တာပေါ့”

ဘုရား ... ဘုရား။ ဒေါ်မဉ္ဇူရီက အကုန်သိသည့် သမီးကို အင်မတန်မှချစ်သော ဒေါ်မဉ္ဇူရီဟာ သူမရဲ့သမီး စားချက်တွေကို စာနာမှာပေါ့။ သနားနေခဲ့မှာပေါ့။ ရဲတိုက် ဗေဒါရီကို ထပ်ပြီးကြိုးစားဦးမယ်ဆိုရင် သမီးဖြစ်သူရဲ့ နှစ် ညလများ ကိန်းအောင်းမျိုးသိပ်ခဲ့ရတဲ့ ဝေဒနာတွေကို ထောက် ပြီး သမီးအလိုကို လိုက်လျော့မှာ သေချာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

ဖိုးတေဇေသည် ဗေဒါရီကို သည်တစ်ခါ ဆုံးရှုံးလိုက် စိုးရိမ်ရခြင်းသည်လည်း တစ်ဒုက္ခ။ ဒေါ်မဉ္ဇူရီနှင့် ခင်မင် နီးသော မောင်ကို အမည်ခံသူမှာ ရဲတိုက် ဖြစ်ကြောင်းသာ သိရမှာ စိုးရိမ်ရခြင်းသည်လည်း တစ်ဒုက္ခ။ အကယ်၍ ဒေါ်မဉ္ဇူရီ သားခံရင် သမီးဖြစ်သူရဲ့ အနှစ်နှစ်အလလ မျိုးသိပ်ကြေကွဲခဲ့ သော ခံစားချက်တို့ကို စာနာလျက် ရဲတိုက်အား မနာကြည်း တားခံတာကို ရဲတိုက် သိသွားရင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ မှာ စိုးရိမ်ရခြင်းသည်လည်း တစ်ဒုက္ခ။ အို ... စိတ်ညစ်စရာ အကောင်းသေးတော့။

www.burmeseclassic.com

(က)

“မမ ... မမ ခဏလေး၊ ဒီနားမှာ ကားရပ်ပေးပါ။ သူနဲ့ လုပ်စရာလေးရှိလို့၊ လေးလေးထွဋ်ကားတွေ့တာနဲ့ သတိ ရသွားပြီ”

“ဘာတုန်း သူနဲ့သူနဲ့၊ ရှင်ပဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွားချင်လို့ဆို၊ ကျုပ်နဲ့မှ သွားချင်တယ်ဆိုလို့ ကျုပ်မှာ ဝယ်စရာမရှိဘဲနဲ့ အဖော်လိုက်ပေးရတာတော့၊ ကျုပ် အချိန်သိပ်မရဘူး၊ နောက်ကျရင် ကျုပ်မေမေ စိတ်ပူနေဦးမယ်”

ပြောရတာ ရှက်တော့ရှက်သားပင်။ ကိုယ့်ထက် သက်ငယ်သော တပည့်မကို အမေ စိတ်ပူမှာ စိုးရိမ်ပြီး အိမ် ပြန်ဖို့ စိတ်လော့ရှခြင်းတွေ ပြောပြတာ။ သူနဲ့သူနဲ့ကတော့ အိမ် ထွက်ရင် မမက အမေစိတ်ပူမှာ ကြောက်တုန်းလို့ အတင်းအုပ် တယ်နယ်လုပ်ရမလဲ။ သို့သော် အမှန်အတိုင်း ပြောရရင်

www.burmeseclassic.com

ဗေဒါရီ ကိုယ်တိုင်ကိုက ဘယ်လိုမှ ဟန်ဆောင်လို့ရတဲ့ စိတ်ရင်း အမှန်အကန် ဖြစ်နေရုံပင်။ သည်အချိန်လောက်ဆို မေမေစောင့်နေ ပြီဆိုတာက အမြဲတမ်း အလိုလို အမှတ်ရရှိတတ်။ မေမေ စိတ်ပူ ရမယ့် အဖြစ်မျိုးကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မလိုလားတတ်တာ ဗေဒါရီပဲတည်း။

“လေးလေးထွဋ်ဆီမှ ပိုက်ဆံဝင်တောင်းမလို့၊ သုန်မှာမှန် ဖိုးနည်းနေတယ်၊ တော်ကြာ မလောက်မှာ မမရဲ့”

“ကျုပ်ဆီက ယူလေ၊ နှစ်ထောင်လောက်ပါတယ်”

“ဟင် ... ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ သုန်က ငါးထောင်လောက် ထပ်လိုချင်တာ၊ သုန်ဝယ်မှာက ဈေးကြီးလွန်းနေလို့ ဒယ်ဒီ သိရင် ဆူမှာ မမရဲ့၊ ဒယ်ဒီမသိအောင် ဝယ်ရမှာ”

အို ... သည်ကလေးမနယ်၊ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်သုံးနေ တယ်။ ဗေဒါရီနဲ့ မေမေတို့ရဲ့ ဘဝမှာ သုန်သုန်တို့လောက် ကျိကျိ တက်ချမ်းသာတာမျိုး မရှိခဲ့၍ ဗေဒါရီဆို သုန်သုန်အရွယ်တုန်း က ငွေကိုသုံးရမှန်း မစဉ်းစားတတ်ခဲ့သေးချေ။ အခုတောင် ဗေဒါရီ စီးနေတဲ့ ခေတ်ပေါ်ကားကလေးဟာ ဖေဖေ အတင်းဝယ် ပြီး လက်ဆောင်ပေးလို့သာ။

“ဖေဖေသမီးအတွက် ဒီတစ်ခါပဲ ပေးပိုင်ခွင့်ရတာပါ၊ ယူပါ သမီးရယ်၊ ဖေဖေကို အာဃာထမထားရင် ဖေဖေရဲ့ တစ်ခါတည်းသော ပေးခွင့်ရတဲ့ လက်ဆောင်ကိုယူပါ”

ဟူ၍ ဖေဖေ မျက်ရည်တဝဲဝဲနှင့် တောင်းပန်ခဲ့လို့ တကယ်တော့ ဖေဖေအနေနဲ့ ဗေဒါရီကို ကြီးကြီးမားမား ထောက်ပံ့တာဆိုလို့ သည်တစ်ခါပဲ ရှိဖူးပေမယ့် သူမသည် ခါးခါးဖခင်က ထောက်ပံ့ရစေဆိုတာမျိုး မတွေးတတ်ခဲ့ဘူးပါ။ သူ့ဘာသာ ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ဝယ်ပေးခဲ့သည် မသိချေ။

“မမ ... ဟယ် မမ၊ ဘယ်နှယ်ငြိမ်သွားတာလဲ၊ သုန်နဲ့ ခဏဝင်လိုက်ခဲ့လေ၊ လေးလေးထွဋ်က သုန်တစ်ယောက် တည်းဆို ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒါ လေးလေးထွဋ် ရဲ့ရုံးခန်း မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မိတ်ဆွေရဲ့ရုံးခန်း၊ သုန်က လေးလေးထွဋ်ကား ရပ်ထားတာတွေလို့ ဝင်ရမှာ၊ ကြောင် စီစီကြီးမို့ပါ၊ ခဏလိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”

အကယ်၍သာ ဗေဒါရီသည် အားမနာတတ်သည့် ဖြစ်ခဲ့လျှင် သုန်သုန်ဦးလေး၏မိတ်ဆွေဆိုသူ ရုံးခန်းကို သုန်သုန်အတူ လိုက်ဝင်ပေးဖို့ လိုက်လျောမိမည်မထင်။ နောက်ပြီး ခြင်္သေ့မပါလှသော သုန်သုန်နဲ့အတူ ဗိုက်ချုပ်ဈေးကို အဖော်လိုက် ချီကိုလည်း ငြင်းဆန်ပစ်မိမည်။ ယခုတော့ သုန်သုန်ကိုအားနာ တစ်တစ်ခုတည်းနှင့် မိမိမသိကျွမ်းသည့် နေရာတစ်ခုကို အတူ လိုက်ဝင်သွားခြင်းကပင် သူမ၏အိပ်မက်တို့အား ထပ်မံလှုပ်နှိုး ဆိုက်ရတော့တာပဲ။

စတွေ့ခါစက “ကို”ဟု စိတ်ထဲက ခေါ်မိလျှင် တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ ကိုထွဋ်ကျော်အား မကြာခဏ ဆုံးပူးသော်လည်း ကိုထွဋ်ကျော်၏မိတ်ဆွေသည် ကိုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဖေဒါရီက တစ်ခါမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ဖူးချေ။ ကိုက သူ့ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာသော ဖေဒါရီကို အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်ရှင်း ဆတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားသလိုပဲ။ သူမအား မျှော်လင့်နေသော ကိုထွဋ်ကျော်ကတော့ ပျာယံးပျာယာ ခံဆွဲပေးရ၊ နှုတ်ဆက်ရ။ ဆရာမကို အားနာစရာ ဟု သုန်သုန်ကို ဆူရ။ ကိုကတော့ သိပ်မိမ်းကားနိုင်တာပဲနော်။ ကိုမျက်လုံးတွေက အလျင်ကလို မတောက်ပချေတော့ဘူး။ အရောင်တချို့ ဖြတ်ပြေးလျက် မှေးမှိန်နေသလိုပင် ကိုဟိုတစ်လောက ကျောင်းမှာ တစ်ခါတွေ့ရတာထက်စာရင် သိပ်ချောင်ကျသွားသလိုပဲ။ ကို နေမကောင်းဘူးလားဟင်။ ကိုဆံပင်တွေ ရှည်စပြုနေပြီ။ အလျင်ကဆို ဆံပင်တိုတိုထားရ။ စိတ်ရှင်းတယ် ပြောတတ်တာ သတိရသေးပါရဲ့။ နှုတ်ဆက်ချင် နှုတ်ဆက်ပါလား ကိုရယ်။ မိတ်ဆွေတွေလိုပေါ့။ ဖေဒါရီက ခွေးလွတ်တတ်ပါတယ်။

“ရဲတိုက် ... ကိုယ့်တူမရဲ့ဆရာမ ဒေါ်ဖေဒါရီလေ၊ အင်္ဂလိပ်စာ ဒီပဲယိတ်မင် (English Department)ကပေါ့၊ ဆရာမ ဒါက ကျွန်တော့်အရင်းနှီးဆုံး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေလေ၊ လုပ်ငန်းစပ်တူရှယ်ယာရှင်တွေပေါ့၊ ရဲတိုက်တဲ့ အာနိတက်စံနဲ့ ဘွဲ့ရထားတယ်”

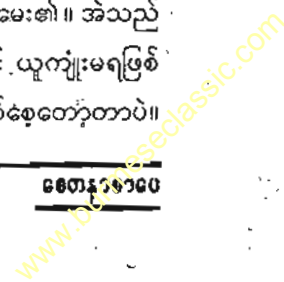
ရဲတိုက်သည် ကိုထွဋ်ကျော်၏ လောကွတ်နှင့် ဖော်ချေမှုတို့ကို ခါတိုင်းလိုဆိုရင် ကျိတ်ဟားချင် ဟားမိမည်။ ယခုတော့ သူ့မျက်ဝန်းတည့်တည့်မှာ ဆံထုံးကလေး ပုံပဲ့ထုံးလျက် အနေရခက်နေသော ဖေဒါရီကို ငေးနေမိ၍ ကိုထွဋ်ကျော်အား စိတ်မဝင်စားမိချေ။ ကံကြမ္မာရယ် ... တိုက်ပဲ တိုက်ဆိုင်လွန်းနေပြီ။ ဖိုးတေကို တမင်အလျှော့ပေးပြီး နောက်ဆုတ် ပုန်းရှောင်နေခဲ့ကာမှ သူမတို့ ထပ်မတွေ့ရရင် ဝေဒနာက သက်သာနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုကာမှ ထပ်တွေ့ရပြန်ပြီနော်။

“ကိုရဲတိုက်နဲ့ ကျွန်မတို့က အလျင်ကတည်းက သိကျွမ်းပြီးသား မိတ်ဆွေတွေပါ ကိုထွဋ်ကျော်”

“ဟာ ... ဟုတ်လား၊ ကိုယ့်လူ ... ခင်ဗျားက တယ် မှင်သေတာပဲ၊ ကိုယ့်ကို ဘာမှလဲ မပြောဖူးပါလား၊ ဟားဟား ... ရှက်တောင် ရှက်သွားပြီ၊ ကဲ ... သုန်သုန်၊ ကိုယ့်ဆရာမကို ဒုက္ခပေးဖို့ ခေါ်လာပြီး တစ်ခုခု ဧည့်ခံဖို့ စီစဉ်လေ၊ ဘာမှာမလဲလို့ မေးလိုက်ဦး”

“နေပါစေ ကိုထွဋ်ကျော်”

ကိုထွဋ်ကျော်က “ဟာ ... ဘယ်ဟုတ်မလဲ”ဟု ဗျာပျာသလဲပြော၍ ဆရာမ ဘာသောက်မလဲလို့ မေး၏။ အဲသည်မှာ သူ့ရင်တွေကို ဝုန်းဒိုင်းကြို ဆူညံသွားအောင် ယူကျုံးမရဖြစ်သွားအောင်၊ အက်ကွဲနာကျင်သွားအောင် ဖြစ်စေတော့တာပဲ။

သူမရဲ့အဖြေက “နက်စိကော်ဖီခါးခါးပဲ စိစဉ်ပေးပါ”ဟု
အဖြေ။

သူန်သူန်ရဲ့ ...

“မမက အိမ်မှာ စာလာသင်လည်း နက်စိခါးခါးပဲ သေး
တယ်၊ မုန့်လည်း မစားတတ်ဘူး”

ဟူသော ဖြည့်စွက်ဖြေ၊ အို ... ဒီနက်စိခါးခါး
မင်း မမေ့သေးဘူး။ အခုထိ စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်နေတယ်ဆို
ကိုယ့်အတွက် အိပ်မက်တွေလား ဗေဒါရီ။ ကိုယ် ပြောခဲ့ဖူးတယ်
မင်း ကိုယ်တိုင်လည်း ဝန်ခံခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် နက်စိ
ခါးကို သောက်တတ်လာတယ်ဆိုတာ ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား
အခါ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းသွားခဲ့လေသည်။

“ဒါဆို ရဲတိုက်နဲ့ အကြိုက်တူနေပြီ၊ ရဲတိုက်လည်း နက်
ခါးခါး အမြဲသောက်တယ်၊ ကဲ ... ဒီအခန်းထဲအတွက်
နက်စိခါးခါး နှစ်ခွက်ရယ်၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်
သူန်သူန်အတွက် မေ့မိရိပ် တစ်ခွက်ရယ် မှာလိုက်

မဆင်မခြင် ပြောလိုက်သည့် ကိုထွဋ်ကျော်ကြီး
ဗေဒါရီသည် ချက်ချင်းပင် သူမ၏လျှို့ဝှက်ချက်အား “က
သွားပြီဟု ရိပ်မိလိုက်ပါသည်။ ကိုမျက်နှာ စေတွေ့ကုန်
ကဲ့သို့ မှုန်တေတေ ဖြစ်မနေ။ နှုတ်ခမ်းတွေ ပိပိရိရိ တင်
နေ။ အနည်းငယ် ခပ်ကွေးကွေးဖြင့် ပြီးချင်ချင်။ အို ... ငြိ

ဗေဒါရီ ရင်ခုန်ရသော ထိုမျက်လုံးများအား ရင်ဆိုင်ခွင့်ရတော့
တာပဲ။ ကို ... လူလည်ကလေးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုက သူ့ကိုစွဲလမ်း
နေသေးတယ် ဆိုတာကို သိခွင့်ရလို့ အနိုင်ရပြီဆိုတဲ့ ပီတိနဲ့ ကျ
နပ်နေတာပါ။ ဗေဒါရီကိုမူ ကိုက မချစ်ခဲ့တာပဲ၊ ထားရစ်ခဲ့တာပဲ။

ကြည့်စမ်း ... ဘယ်လောက် ကြေကွဲစရာကောင်း
လိုက်တဲ့အဖြစ်လဲ။ ခဏတဖြုတ် ပြန်သတိရရင်တောင် ကိုရဲ့စကား
လုံးကိုင်းမှာ အခုထိ အသစ်အတိုင်း ထင်မှတ်ကြားယောင်ပြီး
ကျိတ်ငိုရတာ နှစ်တွေမနည်းတော့ဘူး သိလား ... ကို။ အေးလေ
ကို အနိုင်လိုချင်လည်း နိုင်ပါစေတော့။ ဗေဒါရီက အစကတည်း
က ရှုံးပြီးသားပါ။

သည်နေ့ကလေး တစ်နေ့ကိုတော့ ကြိုတောင့်ကြိုခဲ
ကိုကို အကြာကြီး ခိုးကြည့်ခွင့်ရသောနေ့အဖြစ် အမှတ်တရဖြစ်
နေရတော့မည်။ နောက် သည်လိုတွေ့ခွင့် ရချင်မှရမည်ဆိုတာကို
တွေးမိရင်း ကိုကို ငါ ဘာလို့ သိပ်ချစ်မိတာပါလိမ့်ဟူ၍ အဖန်
ဖန် တွေးကြည့်နေမိပြန်၏။

“ဗေဒါရီ ... ဖိုးတေဇနဲ့ အမြဲတွေ့လား”

ဘုရား ... ဘုရား၊ ကိုက ငါ့ကို စကားစပြောပြီ။
ပြီးတော့ တစ်ခါက ကို တွဲတွေ့ဖူးတဲ့ ဖိုးတေဇနဲ့ အထင်တလွဲ
တွေ့မြင်ပြီး ကောက်ချက်ဆွဲထားပုံလည်း ရသေး။ အို ... ဘယ်လို
များ ရှင်းပြခွင့် ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ဘယ်လောက်တောင် ကံဆိုးလိုက်

တဲ့ ဗေဒါရီလဲ။ နေပါဦး ... ကိုကို ရှင်းပြတော့ရော ဘာများထူးခြားမှာမှတ်လို့။ ကိုနဲ့က သိပ်ကိုဝေးပြီးခဲ့ပြီပဲနော်။

“ဟိုတစ်ပတ်ရဲ့ သောကြာနေ့ကတော့ တွေ့ဖြစ်ပါတယ်”
“ဘယ်တော့ စားရမှာလဲလို့ ဒီတစ်ခါတွေ့ရင် မေးပေးစဉ်ပါ။ ရဲတိုက်က မေးတယ်လို့ ပြောနော်၊ သူက ဘာကိုထယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဗေဒါရီလည်း သိချင်သိနေမှာပဲ ပြောလို့မရဘူး ဒီကောင်ကအခုတလော သိပ်လျှို့ဝှက်ဖုန်းဆက်တိုင်းလည်း မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီစကားကို အင် မတန် မေးချင်နေတာ၊ အခုမှပဲ ဆန္ဒပြည့်တော့တယ် ဆက်ဆက်မေးလိုက်နော် ဗေဒါရီ”

ဟန်ဆောင်ပြီးတွေ့နဲ့ သည်စကားကို ပြောရတာ ခက်ခဲလိုက်ပါတိ။ မင်း ရိပ်မိသွားပြီ။ ငါ ဖိုးတေဇကို သည်စကား ဘာသဘောနဲ့ မေးတယ်ဆိုတာ မင်း ရိပ်မိသွားပြီပေါ့။ ကိုထွဋ်ကျော်တောင် တအံ့တဩ ဗေဒါရီကို ငေးနေမှတော့ ဖိုးတေဇ အတွက်လည်း လုံခြုံစိတ်ချရအောင်၊ ကြေညာပြီးသားဖြစ်အောင် ဗေဒါရီကို အနေခက်လောက်စရာ အကြည့်တွေနဲ့ သဘောတူကြည့်နေတဲ့ ကိုထွဋ်ကျော်လည်း သိသွားအောင်၊ ဗေဒါရီလည်း သူ့ကို ရဲရဲတင်းတင်း စကားပြောရဲအောင်၊ တမင် ဖိုးတေဇနဲ့ ဗေဒါရီ၏ ပတ်သက်ဆက်နွယ်နေမှုအား သွယ်ဝိုက် မေးပစ်လိုက်တော့၏။

သူ ... ထင်ထားတာက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပြီးပြီး ခေါင်းငုံ့သွားမယ့် ဗေဒါရီ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ့်တကယ် နာတော့ သူ့အား ဗွဗွကြေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တအံ့တဩ တဲ့ပြန်ကြည့်လိုက်သည့် ဗေဒါရီနဲ့တစ်ခမ်းတွင် ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးလျက် နို့နေခဲ့သော ဗေဒါရီ။ သေသေချာချာကြည့်ရင် သူမမျက်ဝန်းမှာ ချက်ရည်စတွေဖြင့် ဝေခနဲ ရစ်သိုင်းသွားတာကိုတောင် မြင်နိုင်သောက်သည့် ဗေဒါရီ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘာလဲ ဗေဒါရီ၊ ဘာတွေ ခင်းမင်းတို့ အဆင်မပြေကြဘူးလား။ ဖိုးတေဇက ကိုယ့်ထက် အလျင် မင်းကို ချစ်ခဲ့ရှာတာပါ။ သူ့အချစ်က မင်းကို လုံခြုံစွေးအေးတဲ့ ဘဝတစ်ခု ဖန်တီးပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်က စေတနာ ချစ်ခင်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာပါ။

အင်း ... ဖိုးတေဇ ဘာတွေများ မပြေမလည်ပြော ခဲ့ပါလိမ့်။ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ သည်ကောင်ကို နားချဦးမှ။ အထင် မှည့်ဖို့၊ သူနဲ့ ဗေဒါရီဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဟန်ဆောင် ပြီး ချစ်ခဲ့ကြတာမို့ သဝန်မတိုဖို့၊ ဗေဒါရီကို အတတ်နိုင်ဆုံး ခွင့် ချွတ်ဖို့၊ လောကမှာ ဗေဒါရီနဲ့ အသင့်တော်ဆုံးသူ။ ဗေဒါရီကို အစေအရာရာ နားလည်ဖေးမပေးနိုင်သူ။ သူ ချစ်မြတ်နိုးရသော ဘဝလေး၏ဘဝမှာ အားကိုးထိုက်သူဟာ ဖိုးတေဇ တစ်ယောက် မှုန်သည်ဟု ယူဆကာ ဗေဒါရီကို ဖိုးတေဇ၏အရိပ်အောက်မှာ အေးချမ်းချမ်း ရှိနေစေချင်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ကတော့၊ အင်း ... ကိုယ်ကတော့ အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ခဲ့သူမို့ မိမိချစ်သူအား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခြင်းတည်း ဟူသော ဆုလာဘ်မျိုးကို မမျှော်ကိုးတော့ပါဘူး။

“လေးလေးထွဋ် သွားမယ်၊ မေ့စဉ်က သောက်လို့လည်း ကောင်းတယ်၊ လေးလေးရဲ့ မုန့်ဖိုးငါးထောင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်နော်၊ မမကို ဒုက္ခပေးရတာလည်း အနာလှပြီ၊ လာ ... မမ သွားပြရအောင်”

“သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်၊ ကော်ဖီအတွက် ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုထွဋ်ကျော်”

“ဟာ ... ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တူမ ဆိုးတာကိုပဲ အနာနေမိတာပါ ဒေါ်ဗေဒါရီ”

“ရပါတယ် တစ်ခါတလေပဲ၊ သွားမယ်နော်”

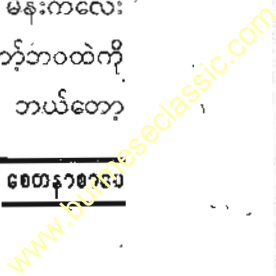
ဗေဒါရီတို့ ထွက်သွားပြီး စက္ကန့်အနည်းငယ်ကို ထွဋ်ကျော်၏ အားတုံအားနာ အပြုံးကို လက်ခံရရှိ၏။

“ဆောရီးဗျာ၊ ခင်ဗျား ညီအစ်ကိုတော်နဲ့ သက်ဆိုင်သူ မသိလို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောမိတယ်၊ အဲဒါတွေ မေ့ပစ်လိုက်တော့ဗျာ၊ ဖိုးတော်ကို မပြောမိစေနဲ့၊ တော်ကြာ အချင်းချင်း မျက်နှာပူပူ တွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလူလဲဗျာ၊ ကတည်းက သိထားရင်လည်း ပြောပြပါလား၊ ကျွန်တော် ပြောသမျှ ငြိမ်နားထောင်ရတယ်လို့ ရှက်တောင် ရှက်တယ်”

တကယ့်တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့သက်ဆိုင်သူ အားပါ ကိုထွဋ်ကျော်။ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ကြိတ် ခြိတ်ခံစားနေရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ဖိုးတော်နဲ့ သူမကို ချစ်ပြီးတွေ့လိုက်ရကတည်းက စတာပဲ။ ဗေဒါရီမေမေက “မေမေ” နဲ့ စိတ်ဖြေခေါ်ရင်း ဗေဒါရီမေမေရဲ့ “သား” ဟူသော ခေါ်သံ အား ပီတိဖြစ်ရင်းနဲ့ ဒေါ်မဉ္ဇူရီ သိထားခဲ့သော မောင်ကို ဆိုတဲ့ အတစ်ခုကိုတောင် ဖိုးတော်နဲ့လမ်းခရီးအတွက် မြေမြှုပ်ပစ်ဖို့ မြတ်ပြီးသားပါ ကိုထွဋ်ကျော်။

“ခင်ဗျားကသာ သိပ်လှတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မပိုင်ဆိုင် ချင်ရင်နေမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဖိုးတော်ကတော့ အင်မတန်အား ကျစရာပဲ၊ ဗေဒါရီအချစ်ကို ရသွားခဲ့တယ်၊ ဗေဒါရီကို ပိုင်ဆိုင်ရတော့မယ်နော်၊ နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကရော ဘယ်တော့လောက် အဖော်နဲ့ ဖြစ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော်တွေ တိုင်း တစ်ယောက်မဟုတ် နောက်တစ်ယောက် ရည်းစား ထည်လဲတဲ့နေ့ပြီး အတည်တကျလည်း မတွေ့မိဘူး၊ ဘယ် သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့အတွက်လေး တွေထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကိုတော့ ရွေးထားလေဗျာ”

“ရွေးစရာ မလိုတော့ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေး ကို ကျွန်တော် ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရခဲ့လို့ ကျွန်တော့်ဘဝထဲကို သူမကလွဲရင် ဘယ်သူ့ ကိုမှ ပေးမဝင်နိုင်လို့ ဘယ်တော့

မှ လက်ထပ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်သက်လုံး အတိုင်းပဲ နေသွားတော့မှာ”

“ဟာ ... ခင်ဗျားမှာ ဇာတ်လမ်းရှိခဲ့တာကိုး၊ အဲဒီမိန်းလေး ဘယ်သူလဲ၊ သိခွင့်ရှိမလား”

ရဲတိုက်သည် ခေါင်းကို ခပ်လေးလေး ခါပြုလိုက်ကာ ကိုထွဋ်ကျော်က အလိုက်တသိ ဆက်မမေးတော့ချေ။ ချစ်တဲ့မိန်းကလေး ဗေဒါရီရေ ... ဟန်ဆောင်ရတဲ့အလုပ်၊ လိမ်ညာရအလုပ်ဟာ ဘယ်လောက်ပင်ပန်း ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီ။ ဒါဟာ ဝင့်ကြွေးတွေပဲပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သည်ကကြီးထဲက အဝေးဆုံး တစ်နေရာကို ထွက်ပြေးပြီး သွားနားလို့ ချင်တယ်။

ကိုယ် နှစ်သက်ခုံမင်နေပြီဖြစ်တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခု မက်ရင်းပေါ့။

ဖိုးတောဒေသည် မဆီမဆိုင် ဝင်ပူပန်ပေးသော ရဲတိုက် သံသယအနည်းငယ် စတင်ဖြစ်ထွန်းလာတော့သည်။ ထူးထူးခြားခြား အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မရှိပါဘဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကြီး ဆက်ခြင်း၊ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ ဗေဒါရီတို့ ကတောက်ကဆဖြစ်ကြသလားလို့ မဆိုင်းမတွ မေးလိုက်ခြင်း၊ ထိုအသံမှာစိုးရိမ်ရွံ့ ရောစွက်နေခြင်းများအား သံသယရှိလာ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

သူ့အသံမှာ ဒေါသတွေ ပျော်ဝင်မနေပါဟု ကိုယ့်အဆုံးအဖြတ် ပေးသော်လည်း တစ်ဖက်မှ ရဲတိုက်က ရိပ်မိသွားပုံရ၏။ ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လျက် ...

“ဆိုင်တော့ မဆိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ နေ့လယ်က ဆဒါရီနဲ့ ငါတို့ ဆုံကြသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ မင်းနဲ့အကြောင်းကေားစတော့ ဗေဒါရီ မျက်နှာညှိုးနေတာ သတိထားမိလို့ မေးတာပါ၊ မင်းကလည်း ဒေါသကြီးပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဟင် ... ဗေဒါရီနဲ့ ရဲတိုက် ဆုံကြတယ်။ ဘာ
ဆုံတာလဲ။ ဘာကြောင့် ဆုံသွားကြတာလဲ။ မဟုတ်သေးပါ
ရဲတိုက်က သွားတွေ့တာတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ မမျှော်လင့်
တိုက်ဆိုင်ပြီး ဆုံကြတာပဲဖြစ်မည်။ ဒါဆို ... ဒါဆို ... အဲ
ဗေဒါရီဟာ ရဲတိုက်ကို စိတ်မနာရက်ဘဲ ချစ်နေဆဲပါလို့
ထားခဲ့တာ။ သူ့အတွက်မဟုတ်တဲ့ ချစ်ခြင်းအရိပ်အငွေ့တွေပါ
အကြည့်တွေနဲ့မျှား ခိုးကြည့်နေခဲ့မလား။ ရဲတိုက်က သူနဲ့ သူ
အကြောင်းကို တစ်လွဲတွေးပြီး မေးလိုက်ခြင်းအား သူမမျှား
ညှိုးသွားတာများလား။ ဟာ ... ရဲတိုက်ကရော ဘာဖြစ်လို့
မျက်နှာ ညှိုးတာကို အရေးတယူ ရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း
ထားရမယ့်အချက်ပဲ။ သည်ကိစ္စလေးကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်
ငါ့ကို ညကြီးသန်းခေါင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဖုန်းဆက်မေး
ရဲတိုက်က သည်အကြောင်းအရာကို တနဲ့နဲ့ ဖြစ်နေလို့

သံသယ ... ဟုတ်တယ် သည်သံသယဟာ
တကာ မွေးယူတဲ့အရာမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ အဖြစ်အပျက်တွေ
သံသယ ဖြစ်ချင်စရာတွေချည်း ဖန်တီးလာခဲ့ပြီ။

“ဟေ့ကောင် ... ဟေ့ကောင် ဖိုးတေဇ။ ဟာ ...
သွားတာလဲ။ တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်တာကွာ၊ ဒါ
မိတာနဲ့ပဲ ကြိုတင်သဝန်တိုရတယ်လို့၊ ဒါကြောင့်
နဲ့ မင်း အဆင်မပြေတာ ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သူပြောလဲ၊ ငါတို့ အဆင်ပြေတာ မပြေတာတွေ
က မင်းနဲ့သိပ်ပတ်သက်နေသလား ရဲတိုက်၊ နောက်ပြီး
ဗေဒါရီနဲ့ မင်း ဘာအကြောင်းနဲ့ တွေ့ကြသလဲ၊ တကယ်
ဆို မင်းရဲ့စကားအတိုင်း ဗေဒါရီကိုတွေ့ဖို့ မကြိုးစားသင့်
ဘူး ထင်တယ်”

“အထင်မလွဲနဲ့ ဖိုးတေဇ။ ဗေဒါရီကို ငါသွားတွေ့တာမဟုတ်
ဘူး။ ငါ့ရုံးခန်းကို သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကြောင့် ရောက်
လာတာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်သူ့ရုံးခန်းရယ်လို့သိပြီး
ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ မတော်တဆ ဆုံကြတာပါ
ကွာ၊ ငါက မင်းကို ဘယ်တော့စားရမှာလဲလို့ မေးခိုင်း
လိုက်တာကို မျက်နှာညှိုးသွားလို့ မင်းတို့အခြေအနေကို
သိချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မေးမိတာ။ ဗေဒါရီကိုလည်း တလွဲမထင်
နဲ့၊ သူက အင်မတန်သိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းမဆိုတာ မင်းယုံကြည်
ထားသင့်တယ်”

“ဗေဒါရီ မျက်နှာညှိုးတာ မညှိုးတာ၊ ဗေဒါရီကို ငါအထင်
လွဲတာ မလွဲတာကို မင်း သိပ်စိတ်ပူပန်နေသလား၊ မင်း
ပြောတော့ ငါတို့ကိစ္စ ဝင်မပါပါဘူးဆို၊ အခုတော့ ဘယ်
နှယ် မင်းအသံက ဗေဒါရီ စိတ်ညစ်ရမှာကိုပဲ မလိုလား
သလိုလို၊ ဗေဒါရီအတွက်ပဲ စိုးရိမ်နေသလိုလို ဆိုတာ
အသိသာကြီးပါကွာ၊ ရဲတိုက်ရာ ... မင်းဟာ အင်မတန်

www.burmeseclassic.com

စိတ်ထားယုတ်ညံ့တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါ့ကိုဆို အမြဲတမ်းရှုံးနိမ့်နေစေချင်တယ်။ ငါလိုချင်တဲ့အရာ မှန်သမျှ မင်းကလိုက်ပြီး ဦးအောင် အရယူထားတယ်။ မင်း ဘယ်လောက်ဟန်ဆောင် ဟန်ဆောင် မင်း စိတ်ရင်းအမှန်ကိုက အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်နေပြီ”

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ကို မစော်ကားနဲ့၊ အရင်က အဲဒီစိတ်မျိုးရှိရင် ရှိမယ်၊ အခုချိန်မှာ ငါ့စိတ်ထဲက အားလုံးပျက်တယ်။ မင်းတို့နှစ်ယောက်အတွက် တကယ်ကိုစိတ်ရင်းအမှန်နဲ့ သိချင်လို့ မေးမိတာကို မင်းက အထင်လွဲနေတယ်ပဲ”

ဟုတ်ရဲ့လား၊ ရဲတိုက် အမှန်ပြောတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အကယ်၍ မှန်တာပြောတာပဲ ထားပါတော့။ သူ သည်ဒေါသတွေ အလိုလို ဖြစ်လာရတာဟာ ဗေဒါရီ၏ ဝန်ခံစကားကို သတိရနေ၍ပဲ ဖြစ်မည်။ ဒါက သူ ပြုပြင်ရမည့်အချက်မိမိဘာသာ ဝေဖန်ကြည့်မိသည်။ ဗေဒါရီအား ခွင့်လွှတ်ခြင်းပေါင်သော ချစ်ခြင်းဖြင့် ချစ်ပါသည်။ အလျင်က အဖြစ်အပျက်မှတစ်ဆင့် မေ့ထားပါသည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ချစ်မိပြီးမှပဲ သူတို့မိမိတစ်ဆယ့်ဆယ့်ခုနှစ်ကြိမ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသဖြစ်စရာ လိုသလဲ။

ကမ္ဘာကြီးက ရှင်းရှင်းပြောရရင် ရန်ကုန်မြို့ကြီးကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲမို့ ရဲတိုက်နဲ့ ဗေဒါရီဟာ တစ်နေ့မဟုတ်

အတော့ ဆုံရဦးမှာပဲ။ အဲသည်အခါမှာ ဗေဒါရီက ဘယ်လိုသဘောထားနဲ့ပဲ ပြောဆိုဆက်ဆံပါစေ။ ဒါတွေကို လျစ်လျူရှုနိုင်မည်။ အစကတည်းက ဗေဒါရီထံမှ ချစ်ခြင်းပါချင်ပါ မပါချင်မည်။ ကိစ္စမရှိဆိုသော “လက်ထပ်မှု” ဆိုတာကြီးအား ကြိုတင်ချင်လှင်ပြီးပြီပဲ။

ဆောရီးပဲ ရဲတိုက်။

နောက်ပြီး ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဗေဒါရီဟု တောင်းဆိုမိပြန်ပါသည်။

“တော်ပြီ မိုးတေဇ၊ မင်းဟာ ညီအစ်ကိုလို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံဖို့ မသင့်တဲ့ကောင်ပဲ။ ငါ့စေတနာကို စော်ကားတယ်။ မင်းဟာ ငါ့ကို မင်းရဲ့ပြိုင်ဘက်အဖြစ် မြင်တုန်းဆိုတာ မင်းစကားတွေထဲက ဇာတိပြုနေပြီ”

ရဲတိုက်က ဤစကားဖြင့် တုံ့ပြန်လျှင် သူ့ရင်ထဲတွင် ချစ်ခင်နဲ့ တုန်လှုပ်ရတော့သည်။ မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ရဲတိုက်အဖို့ တောင်းပန်ရတာ အောက်ကျချင်ရင်လည်း အောက်ကျပါစေတာ။ ရဲတိုက်သာ သူ့ကိုပြိုင်ပြီး ဗေဒါရီကို ထပ်ပြီးအပြိုင်ကြီးအားရင် ဘုရားရေ ... သူ လိုလားသော ဗေဒါရီကို ဒုတိယအကြိမ် ဆက်လွှတ်ရခြင်းတည်းဟူသည့် အဖြစ်ကြီးက စောင့်ကြိုနေတော့မည်။ သည်အတွေး ဝင်လာသည့်အခါ လူက ဓာတ်လိုက်ခံရသလို ဆဲဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လာရပြီ။

“ဟာ ... ရဲတိုက်၊ ဟောကောင် ... ဆောရီးကွာ ... ဆောင်
 ငါ အရမ်းတောင်းပန်တယ်။ အထင်လွဲမိတာ စိတ်မဆိုး
 ကွာ၊ ငါက ဗေဒါရီကို အရမ်းချစ်ရတော့ အမြဲတ
 အရာရာကို စိုးရိမ်နေမိလို့ပါ။ မင်းကို ငါ ယုံသွားပါ
 ငါက ဗေဒါရီကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရမှာ သိပ်ကြောက်လွန်း
 အခုလို ဒေါသတွေ မထားသင့်ဘဲ ထားမိတာပါ ရဲတို
 ရာ၊ မင်းရဲ့စေတနာကိုလည်း ငါ ဝမ်းသာပါတယ်။
 လေ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ မင်းနဲ့ဗေဒါရီဟာ ဘာပဲဖြစ်
 တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဆုံကြမှာပဲ။ အဲဒီမှာလည်း ငါနဲ့
 သက်ပြီး မိတ်ဆွေလို ဆက်ဆံရင် ဆက်ဆံမယ်။
 မဟုတ် ဥပမာ ... ဗေဒါရီက ငါ့ဇနီး ဖြစ်လာတဲ့အခ
 ရင်တော့ ဆွေမျိုးအရင်းအချာတွေအဖြစ် ဆက်ဆံ
 ဆက်ဆံမယ်ဆိုတာ ငါတွေ့ထားသင့်တယ်။ ဆေး
 ငါ လုံးဝတောင်းပန်တယ်”

ရဲတိုက်သည် တောင်းပန်ခြင်းတွေက တစ်သိ
 ဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဖိုးတေအေး အပြစ်မတင်ချင်တော့
 အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် ဘယ်သူမဆို သမန်တိုကြစေမိ။ စိတ်
 တတိကြစေမိ။ ပိုပြီးဆိုးတာက ဖိုးတေချစ်သည့် ဗေဒါရီ
 သက်လျှင် သတ္တိရှိရှိ ဆက်ဆံပြောဆိုရမည်မှာ ရဲတိုက်၏
 အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ မဆင်မခြင် ဗေဒါရီဘက်က စိုးရိမ်

ဖြင့် ဖိုးတေအေး မေးမိသည်ကပဲ ရဲတိုက်၏အဓိကဟာကွက်
 ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ဒါကြောင့်ပင် ဖိုးတေ မရိပ်မိခင် ဟာကွက်
 ကို ဖုံးကွယ်ပစ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။

တကယ်တော့ ဖိုးတေကို ဒေါသမဖြစ်မိပါ။ သူ
 ကိုယ်တိုင်က မဆင်ခြင်မိတာ။ ဗေဒါရီကို အချိန်တိုင်း သတိရနေ
 မိပြီ။ သူမ၏ညှိုးလျှော့ မျက်ဝန်းအစုံတို့က သူ့ကို နာကျင်စေ
 ခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် သူမအကြောင်းတွေ့နေရင်း နောက်ဆုံး ဘယ်
 အကျိန်မှန်း မကြည့်မိဘဲ ဖုန်းဆက်မေးမိတာကိုက သူ့ရဲ့အဓိက
 အမှားကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

တော်ပါသေးရဲ့ ငယ်နိုင်ဖြစ်သော ဖိုးတေကို ကြို
 ဆောက်ထားနိုင်၍သာ။ နောက်မို့ သူ့ကြောင့် သူ့ချစ်ရသော
 ဗေဒါရီရဲ့ဘဝလေး အေးချမ်းခြင်းအတိ မဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်
 ထူးကဲရဲ့ရ ဖြစ်မိမလဲ။

“ဟောကောင် ... ရဲတိုက်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်
 တယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်းပါးစပ်က ပြောတာ
 ကြားရမှ ငါ စိတ်ချမ်းသာနိုင်မယ်”

“ထားပါတော့ ... ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့၊ တော်ပြီ နောက်ဆို
 မင်းကို စကားပြော ဆင်ခြင်ရမယ့် စာရင်းထဲ ထည့်ထား
 တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ညီအစ်ကိုချင်း အကောင်းပြောမှန်း
 မသိ အဆိုပြောမှန်းမသိ မင်းတော့ နာတော့မယ်”

“ဟား ဟား ... ရဲတိုက်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကလို့ ပါပါ မယ် အောင် ဘောလုံးကွင်းမှာ ချိန်းပြီးထိုးကြမလား၊ အဲဒီလို မထိုးကြရတာ ကြာပြီ”

“အခုထိုးမလား ... ရတယ် ဟေ့ကောင်၊ ငါက အညှီအမည်း ဖြစ်သွားလို့ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက် လုပ်မယ့်သူ မရှိဘူး၊ မင်းကိုသာ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်မယ့် အခြား သမီးကလေး ရှိနေတယ်ဆိုတာ သတိရဦး၊ ကဲ ... ဒါပဲ ကွာ ငါ အိပ်ချင်လာပြီ၊ နောက် ဆုံကြသေးတာပေါ့၊ အဲဒီ ကျရင် နှစ်ယောက်တွဲ မြင်ချင်တယ် မိုးတေဇ၊ ဟေ့ကောင် ကြီးစားထားဦး”

ရယ်သံသဲ့သဲ့အား လျစ်လျူရှု၍ ဖုန်းကို တမင်ချ ပစ်လိုက်မိ၏။ ထို့နောက် မျက်နှာအား လက်ဖဝါးတွေထဲမှာနှစ် ကာ ခပ်တိုးတိုး ရှိုက်မိပြန်သည်။ လက်ဖဝါးဆီမှ စိုစွတ်မှုများ ကြောင့် မျက်ရည်တွေပါလားဟု သတိထားမိလိုက်မှာ မာမာပြီး ရင် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပထမဆုံး မျက်ရည်ကျမိခြင်းကို ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားရ၏။ ထိုမိန်းမက သူ အချစ်ဆုံး ဗေဒါရီဖြစ်နေပြီ။ သူမအား မိုက်မဲစွာ ထားရစ်ခဲ့မိခြင်းကို တသသ ဖြစ်ရပြန်သည်။

ဗေဒါရီ ... လောကကြီးမှာ မာမာပြီးရင် ငါ့လို လွမ်းမိုးထားနိုင်ဆုံး မိန်းမဟာ မင်းပဲ။ မာမာကဲ့သို့ မိခင်ကဲ့သို့

ဆင်တူသော မေတ္တာတွေ စာနာနားလည်မှုတွေ ခွင့်လွှတ်တတ်မှု တွေ ပေးဆပ်နိုင်တာ မင်းပဲ။ မင်းရဲ့ရင်ခွင်မှာ မင်းရဲ့နှစ်သိမ့်မှု တွေကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူခဲ့မိတဲ့ မာမာကို ဆုံးရှုံးရစဉ် ကာလ ကလေးမှာပဲ ငါသိနေခဲ့တာ။ မင်းဟာ မေတ္တာတရား ကြီးမားတဲ့ နှလုံးမပဲလို့။ ဒါပေမဲ့ မာနတွေ အတ္တတွေ အယူအဆတွေက ကြောက်ခမန်းလိလိ အနိုင်ယူခဲ့တာမို့ အခုတော့ ချစ်တဲ့သူကို အခြားသူတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ရှိနေခြင်းအား ကြုံနေခဲ့ရပြီ။ ချစ်တဲ့သူရဲ့ဘဝကလေး အဆင်မပြေမှုကို စိုးရိမ်ခြင်းအတိန် အောင်ကြည့်နေတတ်ခဲ့ပြီ။

ဘယ်လောက်တောင် ချောက်ချားစရာကောင်းတဲ့ နေလဲ။ နောင်တစ်နေ့မှာ ရင်ဆိုင်ရမယ့် သူ့ချစ်သူ ဗေဒါရီဟာ သူ့ထက် အသက်တစ်လကြီးသော ညီအစ်ကိုတော် မိုးတေဇရဲ့ အဖြစ် သူ့ရဲ့မရိုးအဖြစ် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မျှော်လင့်ထားခဲ့ဖူးပါ။ သို့သော် ... ယခုတော့ မကြာခင်ပဲ ညီဘဝမျိုးကို ရောက်ရတော့မည်။

စီးကရက်တို့များစွာဖြင့် ပြည့်နှက်သော၊ ဘိယာတချို့ နှစ်သစ်များသော နီးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အိပ်မက်အပိုင်းအစ အဖြစ် ရှိနေတတ်သော အိပ်ရေးပျက်သည့် ညပေါင်းများစွာ ရင်ဆိုင်နေသည့်သူမှာ ရဲတိုက်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

(၁)

ဗေဒါရီမေမေသည် သည်တစ်ခါတော့ ဗေဒါရီဆဲ
ဆုံးဖြတ်ချက်အား မထောက်ခံချင်တော့တာ အံ့ဩဖို့ကောင်စီ
သည်။

“သမီးကလေးရဲ့ ရွေးချယ်မှုဟာ မရိုးသားဘူးလို့ ထင်
တယ်၊ ရဲတိုက်ရဲ့ အမေးစကားကို အရှဲ့တိုက်တယ်လို့လည်း
မေမေ ယူဆတယ်၊ ကိုယ်တကယ်မချစ်ဘဲနဲ့တော့ လူထု
ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ မစဉ်းစားသင့်ဘူး၊ နောက်
သမီးရွေးမယ့် ဖိုးတေဇော့ ရဲတိုက်ရဲ့ညီအစ်ကိုဆိုတဲ့အခါ
ကြီးကြောင့် သမီးကလေး တမင်ရွေးချယ်ပစ်တာ မဟုတ်
လား၊ ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ သိပြီးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကို ဘာဖြစ်လို့ အရှဲ့တိုက်ချင်ရတာလဲကွယ်၊ သမီးကလေး
က ဖိုးတေဇော့ကို လက်ထပ်လို့လည်း သူက ဘာမှတုန့်ပြည်
မှာမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက သည်လိုဖြစ်လာမယ်

လို့ ကြိုတင်မှန်းဆပြီးသား မျှော်လင့်နေပြီးသားပဲ၊ ဒါကို
သမီးကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်အတွက် နစ်နာမယ့်ကိစ္စ
ကို စဉ်းစားသလဲ”

မဟုတ်သေးဘူး မေမေ။ သမီးကလေးရဲ့ ရည်ရွယ်
ချက်က တစ်မျိုးရှိနေခဲ့တာ မေမေ မသိခဲ့လို့ပါ။ ဒါက မေမေ့ကို
ပြောရမယ့် စကားထဲမှာ ပါဝင်နေလေရဲ့။

ကိုဆီမှ ဖိုးတေဇော့ သဘောတူနေသော စကားကို
ပြန်လည်ကြားယောင်တိုင်း မုန်းတီးသည်။ နာကြည်းခြင်းများဖြင့်
ချစ်ရည်ကျရသည်။ သူမအား မချစ်ပါဘူးဟု သိထားပြီးသည့်
သူတစ်ယောက်ထံမှ မရနိုင်သော ချစ်ခြင်းတစ်စုံတစ်ရာကိုမှ
တစ်မက်မောမော လိုချင်နေခြင်းအတွက်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တစ်ကိုယ်ပင်ပိုင်ပိုင် များပြီ။ တစ်သက်လုံး ကိုအား တမ်းတ၍
နေခဲ့ရလျှင် နေပျော်ပါပြီဟု ဆုံးဖြတ်ထားသမျှ ကိုဆီက
အစဉ်အတိုင်း ဘဝအတွက် စီရင်ပေးသော စကားတို့ကို အထအနကောက်
ပြန်သည်။

ဟင်း ... သိစေရမယ်။ ကို အင်မတန် လိုလားသော
အရာရဲ့ဇနီး ဗေဒါရီဘဝကိုမြင်စေရမယ်။ အဲသည်အခါကျရင်
ကို ယူကျုံးမရဖြစ်စေလောက်အောင်၊ ဖိုးတေဇော့ဘဝကို အား
ရလောက်အောင် ဗေဒါရီဟာ အင်မတန်မှ သစ္စာရှိသော
တစ်ယောက်၊ တာဝန်ကျေသော ဇနီးတစ်ယောက်၊ အကြင်နာ

www.burmeseclassic.com

ပြည်ဝသော ဇနီးတစ်ယောက်။ အို ... စသည် စသည်ဖြင့်
ဂုဏ်ပုဒ်တွေ တစ်သိကြီးနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်ကို အသိအမှတ်
ပြုသွားစေရမယ်။ ပြီးတော့ သူမအား မပိုင်ဆိုင်ရခြင်းအတွက်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်သွားစေရမယ်။

ဒါဟာ ဗေဒါရီရဲ့ ကိုအပေါ် ချစ်မိတဲ့ ကြီးမားသော
အချစ်တွေရဲ့ အချစ်ကြီးမူပါ ကို။

ကိုကပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့တာ၊ ကိုကပဲ လမ်းပြပေး
တာ၊ ကိုယ်ကပဲ စီရင်ပေးခဲ့တာ။ ဗေဒါရီ တစ်ယောက်တည်း
မနေနဲ့၊ ဖိုးတေဇကို လက်တွဲရမယ်လို့ ကိုပဲ အောင်သွယ်ပေး
ခဲ့တာ။

ဗေဒါရီက အဲဒါကို နာကြည်းသွားခဲ့တာပဲ ကို
“သမီးကလေးဟာ ဘယ်လိုဝင့်ကြွေးများ ပါသလဲမသိ
လွန်ခဲ့တဲ့ ကိုးနှစ်က ရဲတိုက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးခဲ့ရ
ပြီ။ အခုလည်း ရဲတိုက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးခံပြီး ဖိုး
ကို လက်ထပ်ဦးမတဲ့၊ မေမေက သမီးကလေးရဲ့ဘဝကို
ညီအစ်ကိုထဲက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ ဘဝထဲမှာ ခြွင်း
ပစ်တာထက် တခြားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝထဲမှာပဲ ခြွင်း
စေချင်တာ။ မေမေသဘောက သမီးကလေးကို ရဲတိုက်
လည်း သဘောမတူဘူး၊ ဖိုးတေဇနဲ့လည်း သဘောမတူ
မေမေသမီးကလေးဟာ သူတို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူး

ချည်း ကြုံရလို့ သူတို့ကို မေမေက အလိုလိုနေရင်း မုန်း
တယ်”

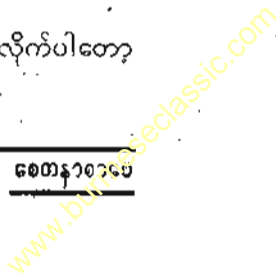
ဘုရားရေ ... မေမေဆီမှ သည်စကားကို ကြားရခြင်း
ဗေဒါရီကို ဦးနှောက်ခြောက်စေသည်။ မေမေ မကြိုက်ဘူး။
သည်ကိုစွဲကို ရပ်တန်းကရပ်ဟု မတားမြစ်ခဲ့ဘဲ မေမေရဲ့ မုန်းတယ်
ဘုရားရေ စကားဖြင့် အဆုံးသတ်ပေးခြင်းကို ဗေဒါရီ နားလည်
အားခံပြန်ပါသည်။

ဟင့်အင်း ... မရတော့ဘူး မေမေ။ တစ်သက်လုံး
အားခံတဲ့ မေမေသမီးကလေးဟာ သည်တစ်ခါတော့ မိုက်ပါရစေ။
အတတ်ခလုံးနဲ့ ရင်းနှီးပြီး ကိုကို စိတ်ဒဏ်ရာတစ်ခုခု ပေးပါရ

ကိုနုလုံးသားထဲမှာ ဗေဒါရီကို မချစ်ခဲ့မိတာ မှား
ခြင်းဟု နောင်တရသွားအောင် လုပ်ပါရစေ။

“သမီးကလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘူးလား၊ မေမေက
ဒီကိစ္စကို လုံးဝအသိအမှတ် မပြုသေးဘူးနော်၊ စဉ်းစားပါ
သမီးကလေးရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အပျော်တွေ ဆိတ်သုဉ်း
ရမယ့်အဖြစ်၊ သမီးကလေး ဖိုးတေဇကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
မချစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မေမေ သိထားတယ်”

“သမီးကလေးရဲ့စကားကို အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပါတော့
မေမေ”

“ပြောမရပါလွှဲကွယ်၊ မေမေစိတ်ဓာတ်ရော ဖေဖေစိတ်ဓာတ်ရော နှုတ်လုံး ပိုင်ထားမှတော့ ဘယ်လိုအလျှော့ခိုင်းလို့ ရတော့မလဲလေ။ မေမေရော သမီးကလေးရဲ့အရော တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလျှော့မလေလည်း ဒီလို ကွဲကွာခဲ့ကြတာပေါ့။ ကဲ ... ကဲ ... သဘောမေမေက သမီးကလေးသာ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြင်မယ်လို့ မေမေမျက်စိထဲမှာ သဘောကျထားတဲ့ တစ်ယောက်စီစဉ်ပေးမလို့ဟာ အခုတော့ မေမေရည်ရွယ်ချက်မအောင်မြင်တော့ဘူး။”

ဟင် ... မေမေက သူမအား သဘောတူထားလူတစ်ယောက်ရှိသတဲ့။ ကြည့်စမ်း ... မေမေ ဘာလို့ အကတည်းက ကြိုတင်မပြောထားခဲ့သလဲ။ မေမေ သိုဝှက်လှလား။ ဘယ်တုန်းကများ တွေ့ထားပြီး သဘောတူထားပါသလဲ။

“အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ မေမေ၊ သမီးကလေး သိချင်တာပေါ့။ ဗေဒါရီက စပ်စုတော့ မေမေက ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးဖြင့် ဖြေလေသည်။

“မေမေကသာ ကျိတ်သဘောတူခဲ့တာပါ။ သူ့မှာ သဘောကျနေတဲ့ ကောင်မလေး ရှိသတဲ့။ မေမေနဲ့ ခဏတွေ့တိုင်း မေးတိုင်း အဆင်မပြေသေးဘူးလို့ နေရတာပဲ။ အင်မတန် သနားဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်

သူ့မိန်းကလေးကို အင်မတန် မြတ်နိုးတတ်တဲ့ သူငယ်ကလေးပေါ့။”

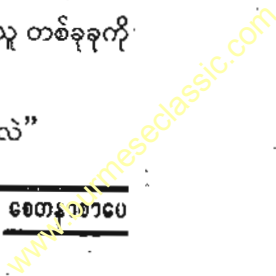
“ဟာ ... သိပြီ သိပြီ၊ မောင်ကို ဆိုတဲ့ လူကြီးလား၊ မေမေကလည်း နာမည်ကြီး ခပ်တုံးတုံးရယ်၊ လူပုံတုံးကြီးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ နောက်ပြီး သူ့မှာက ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူကလေးလည်း အဆင်သင့်နဲ့။”

“အဲမယ် ... ပြောနိုင်ဘူးတော့၊ မေမေသမီးကလေးက သိပ်လှပြီး သိပ်လိမ္မာတာ တွေ့သွားရင် သဘောကျချင်ကျသွားမှာ၊ ပြီးတော့ သူ့မိန်းကလေးနဲ့ကလည်း အခုထိမှ အဆင်မပြေနိုင်တာ၊ သမီးကလေးကို မေမေဆီကသာ လိုလိုလားလား တောင်းယူလိုကတော့ မေမေက ချက်ချင်း သဘောတူပစ်မှာ”

“တွေ့တောင် မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့။”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ အိမ်ရောက်ရင် သမီးကလေးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုတော့ အကြာကြီး ငေးကြည့်နေတတ်တာ မေမေ သတိထားမိတယ်။ ဘယ်နှယ်ကွယ် မေမေနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်တွေ့ပြီး ခင်မင်တာလောက်နဲ့တော့ ဒီလောက်ရင်းနှီးစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ သူ တစ်ခုခုကို မျှော်လင့်လို့ရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။”

“သူက အိမ်ကို ဘယ်နှခါ လာလည်ဖူးလို့လဲ”

“သုံးခါတည်းပါကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီသုံးခါစလုံးမှာ ကောက်ချက်ဆွဲလို့ ရတာက သူဟာ သမီးကလေး စိတ်ဝင်စားတော့မယ့်ပုံ ပေါ်နေပြီ”

“မရတော့ဘူး မေမေ၊ သမီးကလေးက ဖိုးတော်နောက်နေ့ပဲ အဖြေပေးတော့မှာ”

ထိုအခါ မေမေသည် “အေးလေ ... သဘောပဲဟု ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ မေမေ၏ ကောင်းသည့် မကောင်းသည့် ခွဲခြားဝေဖန်ခြင်းတွေကို သိရပါလျက် ဆက်လက်မိုက်မဲသွားပင်။ ဒါဟာ ကိုကို ချစ်မိခြင်းရဲ့ အဆုံးအဖြတ်တွေပဲ။ ကိုကို တစ်သက်လုံး အနီးကပ် နှိပ်စက်သွားနိုင်မယ်၊ လက်ချေခြင်းတွေပဲပေါ့။

ကို သိထားရမည်။ သိကို သိစွားစေရမည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို တကယ်မချစ်ဘဲ အပျော်ကဲ့သို့ ကိုကသာ တိုမိန်းကလေးကို နှင့်နှင့်နဲနဲ မချစ်မိခဲ့ပေမယ့် ကိုကို ခဲ့သူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ အနက်ရှိုင်းဆုံး ဝတ်ရာအနာတရကပ်စုံ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တတ်တယ်ဆိုတာကို သိမယ်။ အဲသည်မိန်းကလေးဟာ ကိုကိုလည်း အင်မတန်နက်နဲ ပမာဏများပြားသော အချစ်တွေနဲ့ ချစ်ခဲ့ပြီ။ သူမအား ဒီလို ရစ်ခဲ့တဲ့ ကိုအပေါ် တစ်ခါတစ်ရံ မုန်းတီးလျက် သူမ ခံစားခံစားသွားရစေဖို့ လက်စားချေချင်လည်း ချေနိုင်တယ်ဆို သိသွားစေချင်သေးရဲ့။

ထို့နောက် ဗေဒါရီသည် မေမေ ထွက်သွား၍ တစ်ဆောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရသည့် သူမ၏အိပ်ခန်းထဲ၌ ခပ်တိုးတိုးလေး ကျိတ်ရယ်နေမိခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှ တစ်ဆင့် နွေးစိုစွတ်သည့် အရာဝတ္ထုတချို့ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးဆင်းကျလာခြင်းအား ထိတ်လန့်သွားပြီး ကြမ်းတမ်းစွာ သုတ်ဖယ်နေသေးတာ တော့ ထူးဆန်းလှသည်။ မျက်ရည်တွေ ... မျက်ရည်တွေ။ မျက်ရည်ကျတယ်ဆိုရင် ငိုတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြတာပဲပေါ့။ ဒါဆို ဗေဒါရီက ငိုတယ်ပေါ့။

အင်း ... ထူးဆန်းလေစွ။ ရယ်သံနှင့်အတူ မျက်ရည်တွေသုတ်၍ မရနိုင်အောင်ကျလျက် ငိုနေခဲ့ခြင်းကတော့ အကယ်ကို ထူးဆန်းနေခဲ့ပေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူမ၏လက်ထပ်ရက် နီးလာသောအခါ ဗေဒါရီ သည်။ သူမ၏ရည်ရွယ်ချက် ပြည့်ခါနီး၍ ပျော်ရွှင်နေသင့်ပါလျှင် မပျော်နိုင်တာတော့ မထူးဆန်းနိုင်တော့ပေ။ ညစဉ် ညတိုင်း အိပ်မပျော်ခြင်းတွေ ကြီးစိုးမင်းမူလာလျှင် ဒေါသတကြီးဖြင့် အိပ်ဆေးတွေ ထသောက်ဖူးပေါင်းလည်း များခဲ့သည်။ Diazepem (ဒိုင်ဇာပီပင်)ဆိုသည့် အိပ်ဆေးပြားကလေးတွေကလည်း သူမ၏အိပ်ပျော်ခြင်းအား မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြန်တဲ့ အခါမျိုးမှာ ဗေဒါရီက ထိုဆေးပြားတွေကို ကျိန်ဆဲပစ်တတ်သည်။

“နေကောင်းရဲ့လား ဗေဒါရီ၊ အခုတလော အရမ်းချော့ကျပြီး အရမ်းလည်း ပေးလ်(Pale)ဖြစ်နေတယ်၊ ကေ့လက်ထပ်ရတော့မယ့် ရက်တွေကို စိတ်ကူးနဲ့ ပျော်နေရင် ည၊ည အိပ်မရဘူးထင်တယ်”

ဟူ၍ သူမအပေါ် သူငယ်ချင်းများက မေးယူရသည်အထိ။ ဟုတ်တယ် ... အိပ်မရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာကြောင့်

အိပ်မရသလဲရဲ့ အဖြေကို သူမကလွဲရင် ဘယ်သူက သိနိုင်တာလို့လို့နော်။ လောကကြီးက ကိုယ်လုပ်ချင်တာ လုပ်ခွင့်ရတဲ့အခါ တွေမှာ သိပ်နေချင်စရာ ကောင်းသားပဲနော်ဟု ခပ်စွဲစွဲ တွေးတတ်သည်။

“ဗေဒါရီ ကိုယ်ကို မချွန်နိုင်ရင် ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကို လက်ထပ်ရလို့ ဗေဒါရီဆီမှာ မှားတယ်ဆိုတဲ့ နောက်တစ်မျိုးတော့ ရမသွားစေရပါဘူးလို့ ကိုယ် ရဲ့ရဲ့ကြီးကတိ ပေးပါတယ်၊ ကိုယ်က ဗေဒါရီကို ပေးဆပ်နိုင်သမျှ အရာအားလုံး ပုံပြီးတောင် ချစ်နေခဲ့ပါတယ်”

ဟူ၍ သူမ၏ခင်ပွန်းလောင်း ဝိုးတေဇက မကြာကြာပဲ ထိုကတိတွေ အထပ်ထပ် ပေးသေးရဲ့။

“အင်မတန် ပညာတော်ပြီး လှပတဲ့ ချွေးမလေးတစ်ယောက်ကို ရတဲ့အတွက် မာမာ့သားကို ချီးကျူးနေရတယ်၊ သမီးဟာ မာမီ စိတ်ကူးထားဖူးတဲ့ သားရဲ့ဇနီးလောင်းကလေးပုံစံ တကယ်ဝင်ပါပေတယ်”

ဟု သူမ၏ယောက္ခမလောင်းက လိုလိုလားလား ခြံဆိုခဲ့သေးရဲ့။

ကဲ ... သူများအမြင်မှာ ဘယ်လောက် အားကျစရာ ဘာလားလို့ကံတဲ့ ဘဝလဲနော်။ အစစအရာရာ နားလည်ပေးတတ်သည့် ခင်ပွန်းလောင်းနဲ့ လိုက်လံဖော်ရွေသော ယောက္ခမလောင်း

တို့နဲ့ ဆုံစည်းခွင့်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝ။ ဗေဒါရီလောက်ကောင်းတာ မရှိ။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်တာနဲ့ နှစ်ဖက်မိဘ အဆင်ပြေ၊ သဘောတူ၊ ညှိနှိုင်းထားခဲ့ပြီမို့ နောက်နှစ်ရက်ကြာလျှင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော မင်္ဂလာပွဲကြီးကိုတောင် ဆင်နွှဲရတော့မှာလေ။

“ဗေဒါရီ ... ပန်းရောင်တွေထဲက ဘယ်ပန်းရောင်မျိုးကို ကြိုက်လဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ရွှေဝါရောင်၊ ရွှေဖလားရောင်နဲ့ သာရောင် ကြိုက်တာရွေး၊ အားလုံး ဗေဒါရီသဘောကိုယ်က ဗေဒါရီ ကြိုက်တာ အကုန်ကြိုက်တယ်”

နာမည်ကြီးရက်ကန်းစင်ဟစ်ခမှာ အော်ဒါမှာမို့ စိတ်တုန်းကလည်း ဗေဒါရီ ... ဗေဒါရီနဲ့ ပါးစပ်ဖျားကမချ။ ဦးစားပေးတတ်လွန်း၊ အလိုလိုက်တတ်လွန်း။

“မာမာက ကိုယ်တို့ကို သူနဲ့အတူတူ လာနေစေချင်တာ ဘယ်လိုသဘောရလဲ ဗေဒါရီ”

“ကျုပ် မေမေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး”

လို့ တစ်ခွန်းတည်း ပြောလိုက်ရုံရှိသေး ...

“ဟာ ... ရတယ် ရတယ်၊ ဒါဆိုလည်း အတူတူနေလို့ ကြတာပေါ့၊ မာမာဆိုတော့ တစ်ခါတလေ သွားနေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေပါ၊ ဗေဒါရီမေမေဆိုမှာ အခြားတမ်းနေကြဖို့ ကိုယ် သဘောတူပါတယ်”

ဟူ၍ လိုက်လျောတတ်လွန်းသည့် ဖိုးတေပေ ဖြစ်သည်။

“ငါ့သားကတော့ ဟုတ်သွားပြီဟေ့၊ အင်း ... ဟိုတစ်ကောင် ကျန်သေးတယ် ရဲတိုက်ဆိုတဲ့ ဂျစ်တူးကောင်”

ဖိုးတေ၏ပါပါ ဦးအောင်ခန့်က ထိုနာမည်အား အညှို့ပြောသောအခါ ဖိုးတေသည် သူမကို လှည့်ကြည့်အကဲခတ်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ... ဗေဒါရီက အလာပေါက်စွာ ဘာတစ်ခုမှ ထိရန်ကျင့်သွားဟန် မပြခဲ့သည့်အခါ ဖိုးတေ၏မျက်နှာခွင့်ပျ ကျေနပ်သွားခြင်းအား တွေ့ခဲ့၏။ ဩော် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လူဟာ ငါ့ကို အင်မတန်ချစ်လွန်းလို့သာ ခွင့်လွှတ်ပြီး သက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့တာ။ တကယ့် တကယ်တော့ သဝန်တိုစိတ်ကလေး ရှိချင်သားပဲ။

“သမီးကလေး ... ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ခဲ့ပြီပဲ၊ ဘာမှတွေဝေမနေနဲ့တော့၊ စိတ်အေးအေးထား ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ... ဒီနေ့ညတော့ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်လိုက်ပါ သမီးကလေးရယ်၊ အိပ်ရေးဝမှ မနက်ဖြန်မနက် သမီးကလေးမျက်နှာ လန်းပြီးပြည့်နေမှာ၊ မနက်ဖြန် သမီးရဲ့မင်္ဂလာယူရမယ့်ပွဲလေ၊ မေမေသမီးကလေးက လိမ္မာသားနဲ့၊ မေမေစကား နားထောင်နော်”

www.burmeseclassic.com

မနက်ဖြန်ဆိုသည့် တစ်နေ့ကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် ညတွင် မေမေက ဗေဒါရီ့ကို ချောမော့ဖျောင်းဖျစ်၍ ဗေဒါရီ့က မေမေ့ရင်ခွင်တွင် ခေါင်းထိုးပြီး အားရပါးရ ရှိုက်ငိုခဲ့ပါသည်။

ကျိတ်ငိုခဲ့ရတဲ့ ကာလတွေထက်စာရင် အခုလို ငိုနေလိုက်ရတာမျိုးလောက် အရသာရှိတာ မရှိ။ မေမေနားလည်း အား သည်တစ်ခါလောက် ပီတိဖြစ်ခဲ့တာမျိုးမရှိ။ “သမီးကလေးကို ခွင့်မလွှတ်နဲ့ မေမေ” ဟုလည်း ဗလုံးဗထွေး ပြောခဲ့မိသေးရဲ့။ အဲသည်နေ့ကျမှ ဗေဒါရီ့အတွက် အိပ်မပျော်ခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူမ ကျိန်ဆဲ၊ ဆေးပြားတချို့ ရေနဲ့မျှောချ။ အင်း ... အိပ်ပျော်ခြင်းအား ပိုင်ဆိုင်ဖို့ရာ ခက်ခဲလှပါတီတော့။

မနက်ရောက်တော့ ရင်တွေ တလုပ်လုပ်နဲ့။ ခေါင်းထဲက မူးချင်သလိုလို။ မျက်လုံးတွေက ပြာခနဲ၊ ခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲ၊ မဖြစ်ဘူး မေမေ့ကိုပြောမှဟု တွေးလိုက်ပြီး အိပ်ရာက ကုန်းထရတာ ဗေဒါရီ့အတွက် အတော်လေး ပင်ပန်းနေခဲ့သည့် ဗေဒါရီ့နဲ့ မေမေ့နေထိုင်ရာ အပေါ်ထပ်ကလေးမှာ မေမေ့ကို ချော၍ ခြံထဲမှာများ ရှိမလားဟူသော အတွေးဖြင့် အိမ်အောက်ဘက်ကိုဆင်းရာ အိမ်ဘေးဘက် လှေကားထိပ်ကိုရောက်အောင် မိတာကိုက ဗေဒါရီ့အမှား။

လှေကားထိပ်အရောက်မှာ လူက ယိမ်းထိုးပြီး ခေါင်းလှာခြင်းအား အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် လှေကားလက်ကိုင်

တွေကို အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်၍ အောက်ကို ဆက်ဆင်းလာတာကိုက ဗေဒါရီ့အမှား။

လှေကားတစ်ဝက် မရောက်ခင်မှာ ဗေဒါရီ့ခန္ဓာကိုယ်ဟာ တွယ်ရာမဲ့သည့် သစ်ရွက်တစ်ရွက်ကဲ့သို့ လွင့်ကျသွားတာကို နောက်ဆုံး သိလိုက်ချိန်မှာ ဗေဒါရီ့သည် သူမ၏အမှားအား သိမြင်သွားခဲ့၏။ သို့သော် ... အလွန်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်နဲ့မြေပြင်တို့ မထိခင်ကလေးမှာ ဗေဒါရီ့က သူမကိုယ်သူမ ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဖိုးတေသေည် မျက်ဝန်းအစုံ မှေးမှိတ်လျက် ငြိမ်သက်နေသော သူမ၏လက်ဖဝါးကလေးအား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဆုပ်ကိုင်ထားခဲ့သည်။ တစ်စက်စက်ကျနေသော ဒရစ်ပိုက်ဆေးရည်များ၊ နှလုံးခုန်စက်၏ တတိတီ မြည်သံတို့နှင့် ချောချောစရာကောင်းသည့် နေရာတစ်နေရာမှ သူမအားဆွဲပွေ့၍ သွားချင်လှပါပြီ။ ထွက်မသွားပါနဲ့၊ ဗေဒါရီ။ ကိုယ့်ဘဝထဲ ထွက်မသွားပါနဲ့။ အနှစ်နှစ် အလလက စုစည်းထားတဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေကို မင်းတစ်ယောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေးခဲ့တာ။

“စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလူနာရဲ့ ထောက် အကြာတချို့ ချွတ်ယွင်းသွားတဲ့အတွက် ကောင်းလာတဲ့အခါ ပုံမှန်အတိုင်း လမ်းလျှောက် မလျှောက်နိုင်တော့ ခန့်မှန်းလို့ မရသေးဘူး”
“အကယ်၍ မလျှောက်နိုင်ရင်ရော ဒေါက်တာ”
မာမာက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် မေး၏။

“မလျှောက်နိုင်ရင် ချိုင်းထောက်နဲ့ကျင့်ပြီး လျှောက်ရမှာပေါ့။ အင်း ... ကျွန်တော့်အထင်တော့ အဲဒီ Chance က ပိုများတယ်”

“ကျွန်မသမီးကလေးတော့ ဒုက္ခပါပဲ ဒေါက်တာရယ်၊ အဲဒါ တစ်သက်လုံး ဖြစ်သွားမှာလားရှင်၊ ကုလို့မရဘူးလား”

ဒေါ်မခွဲရီက မျက်ရည်တွေတွေကျလျက် မေးလေသည်။

ဆရာဝန်ကြီးက အနည်းငယ် စဉ်းစားပြီးသောအခါ...

“နှစ်ရှည်လများ ဆေးမှန်မှန်သောက်ရမယ်၊ လေ့ကျင့်ခန်းမှန်မှန်ယူရမယ်၊ ဒီလူနာအတွက် အဲဒီလို ကျင့်ပေးဖို့ စိတ်ရှည်ပြီး အနီးကပ် စောင့်ရှောက်နိုင်မယ့် လူတစ်ယောက် လိုကိုလိုနေမှာပဲ၊ ချိုင်းထောက်နဲ့ အကျင့်ရပြီး တစ်သက်လုံး နေချင်လည်း နေလို့ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အကောင်းအတိုင်းဖြစ်ဖို့ဆိုရင် ခုန ကျွန်တော်ပြောသလို ကျင့်နေမှ ဖြစ်မှာ။ အဲဒီလိုကျင့်ဖို့က တစ်နှစ်ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ နှစ်နှစ်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်၊ လေး၊ ငါး၊ ဆယ်နှစ် ကြာချင်လည်း ကြာမှာပဲ၊ လူနာရဲ့စိတ်ဓာတ်အပေါ်မှာလည်း လိုသေးတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို ဘယ်လွယ်မလဲ”

မာမာက ခပ်ညည်းညည်း ရေရွတ်၏။ ကြည့်စမ်း
ဘယ်လောက် အံ့သြစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ မနေ့တစ်နေ့
အထိ သွက်သွက်လက်လက် သွားလာလှုပ်ရှားနိုင်တဲ့၊ သူ့ရဲ့လက်
တွဲခေါ်မှုကို အတူတူလျှောက်နိုင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ
အခုတော့ သူ့သွားရာနောက်ကို ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာ လိုက်
မယ့် ခြေလှမ်းမျိုးတွေ မပိုင်ဆိုင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်
တာ။ ဗေဒါရီဟာ* သူ့အတွက် လှပတင့်တယ်တဲ့ ဇနီးမယား
လှလှလေးပဲ ဖြစ်စေချင်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ... အခုတော့ ကံကြ
က ရက်စက်လှချည်လား။

ဦးလယ်တင့်စွာ၊ ဂုဏ်သရေရှိစွာ အတူတူ လိုက်ဆောင်ခေတ်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖိုးတေဇ မရွေးချယ်ခဲ့တဲ့အတွက် ဗေဒါရီက
ခွင့်လွှတ်နိုင်သားပင်။

“သမီးကလေး ဘာတွေလုပ်နေတုန်း”
“သတင်းစာဟောင်းတွေ သိမ်းနေတာ မေမေ”
“မေ့လိုက်ပါတော့ သမီးကလေးရယ်”
“အို ... မဟုတ်သေးဘူး မေမေ၊ သမီးကလေးဘာမှမဖြစ်
ပါဘူး၊ အဟောင်းတွေကို ထပ်မမြင်ရတော့အောင် အပြီး
အပိုင် သိမ်းနေတာပါ”

မေမေသည် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းနှင့် မင်္ဂလာညွှတ်ခံပွဲ
အစီအစဉ် ဖျက်သိမ်းခြင်းဟူသော ခေါင်းစဉ်များ ပါဝင်သည့်
သတင်းစာတွေကြောင့် ဗေဒါရီ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်
သတိပေးခဲ့သည်။

ဗေဒါရီက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သိမ်းထားပြီးခဲ့
ကြောင်း သိရပြန်လျှင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်သတဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
အိပ်မက်ဖြစ်ရလေ သမီးကလေးရယ် ... ဟုလည်း တစ်ယောက်တည်း
အိပ်မက်မှာ ခိုး၍ရေရွတ်ခဲ့တာတွေ ဗေဒါရီက ချောင်းနားထောင်
တတ်စမြဲ။ ငါ့ကြောင့် မေမေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပြီ။
အိပ်မက်အင်မ တန်ဒုက္ခပေးတဲ့ သမီးပဲလို့ ဗေဒါရီက အမြဲတမ်း
အိပ်မက်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်တတ်တာတွေလည်း ရှိသည်။

ဗေဒါရီသည် အရင်တစ်ပတ်တုန်းက သတင်းစာ
ကလေးကို သူမ ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မကြည့်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားရာ
သော အံ့ဆွဲကလေးထဲတွင် သော့ခတ်ပြီး သိမ်းဆည်းထားလိုက်
ရ၍ အနည်းငယ် စိတ်ပေါ့ပါးသွားခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ခုံတစ်လုံးမှာ
ဝင်ထိုင်ရင်း ချိုင်းထောက်ကလေးအား ဘေးမှာထားလိုက်လေသည်။
ဒါဟာ ဗေဒါရီအတွက် အမှန်ကန်ဆုံး ကျင်လည်ရမယ့် ဘဝတစ်ခု
ပဲပေါ့ဟု တစ်ချက် ညည်းတွားမိပြန်သည်။

ကံကြမ္မာဟာ ဗေဒါရီကို ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဗေဒါရီ
ရဲ့ဖြစ်တည်ခွင့်ကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့တဲ့ လွန်ခဲ့သည့်
လပေါင်းများစွာကို အခုအချိန်မှာတော့ ပြန်လည်၍ အသစ်တစ်ခု
အပြစ်မဟင်ချင်။ ဖိုးတေဇရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်အား မှန်တယ်လို့တောင်
ဝေဖန်ခဲ့မိသည်။ ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်က သူ့ကိုချော့ချော့
သာယာမှု ဆိတ်သုဉ်းစေနိုင်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်
ချင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ သူ ... လက်တွဲခေါ်ရာကို တက်ကြွစွာ

သို့သော် မေမေသည် ဗေဒါရီရှေ့မှာ ဗေဒါရီ စိတ်
 ဓာတ်ကျစရာ စကားတွေ မပြောတတ်။ ဗေဒါရီကို သနားထဲ
 စကားမျိုးတွေလည်း မပြောတတ်။ မေမေက ဗေဒါရီချိုင်းထောင့်
 ကြီးကို မေ့ထားဟန်မျိုး ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတတ်။

ဗေဒါရီက မေမေ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ဆေးတွေမှန်မှန်
 သောက်၊ လှေကျင့်ခန်း မှန်မှန်ယူ၊ ခြံထဲဆင်းပြီး ကောင်းကင်ပြင်
 ကြီးကိုဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းပင်ကလေးတွေကိုဖြစ်ဖြစ် လိုက်ငေး။ ကဲ
 ဒါတွေက ဗေဒါရီရဲ့ တစ်နေ့တာတွေပဲပေါ့။ ဗေဒါရီရဲ့ အဖော်အဖွဲ့
 အခုတော့ မေမေ တစ်ယောက်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှ အစားထိုး
 မရတော့တာ။ တကယ်တော့ ဗေဒါရီဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံး
 မေမေပဲ။

ကို ... ဗေဒါရီချစ်သော ကိုကရော ဘယ်ဆီရောက်
 နေခဲ့သလဲဟု တစ်ခါတစ်ရံ တွေးကြည့်ခဲ့သေးသည်။ ဗေဒါရီ
 ဖိုးတေတို့ လူသိရှင်ကြား နေစပ်လိုက်ပြီးကတည်းက ကို
 သည်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်ခွင့်မရတော့တာ။ မြန်မာပြည်ရဲ့ အ
 အဖျားပဲ ရောက်နေသလိုလို့၊ နယ်စပ်မှာပဲ မိုတယ်လ်ဆောက်
 သွားသလိုလို့၊ နိုင်ငံခြားပဲ ထွက်သွားသလိုလို့ အသံတွေဖြင့်
 တုံ့ပြန်သည့် ဖိုးတေ၏မိသားစုဝင်များကြောင့် သူမသည်
 သတင်းကို မကြားခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ။ အခုချိန်မှာ ကိုက
 ဗေဒါရီအဖြစ်တွေကို သိနေခဲ့ပြီလား။ အိုး ... ကိုကသိတော့

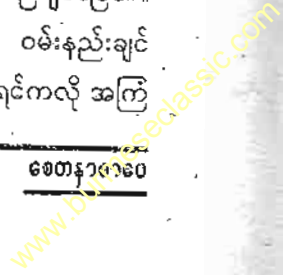
ဘာခံစားပေးနိုင်တာမှတ်လို့။ အစကတည်းက သူ မချစ်နိုင်ပါဘူး
 ညီ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကျဆုံးမှုကို ဘာ
 မှားစိတ်ဝင်စားလောက်စရာ ရှိတာမှတ်လို့။

ကို ... စိတ်မဝင်စားတာ မပြောနဲ့၊ ဗေဒါရီကို ဘာ
 ဖြစ်ဖြစ် ချစ်သည်ဖြစ်စေ မချစ်သည်ဖြစ်စေ လက်ထပ်ခွင့်ရရင်
 ကျုပ်ပါပြီဆိုတဲ့ ဖိုးတေတောင် ဗေဒါရီဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို
 သွယ်တကူ မေ့သွားခဲ့တာပဲ။

“သမီးကလေး ... ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ၊ ဆာနေပြီလား”
 မေမေက ဗေဒါရီအခန်းထဲ နောက်တစ်ကြိမ်ဝင်
 ပြီး ဗေဒါရီနဖူးကလေးအား ခပ်ဖွဖွနမ်းကာ မေး၏။ ဒီနေ့
 တစ်ခုခုကို တက်ကြွအားသန်နေလိမ့်။ ပြီးတော့ ပျော်နေ
 လိမ့်။ ဗေဒါရီက မေးကြည့်ချင်သားပင်။

“မေမေရော ဆာပြီလား”
 “ဟင့်အင်း ... မေမေ စားလို့မဖြစ်သေးဘူး သမီးကလေး
 ရဲ့၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတယ်၊ သမီးကလေး
 စားနှင့်မလားလို့”

“ဧည့်သည်က အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည်လား မေမေ”
 မေမေက “အင်းပေါ့” ဟု မဖြေချင် ဖြေချင်ဖြေ၏။
 နီးသည် မေမေအဖြေကြောင့် အတော်လေး ဝမ်းနည်းချင်
 အားလေ ... မေမေလုပ်ငန်းကလေးကို အရင်ကလို အကြံ

မပြုနိုင်၊ ပါဝင်မဆွေးနွေးနိုင်၊ မေမေ့ကို အကူအညီမပေးနိုင်။ သမီးတစ်ယောက်ကို မေမေက ပြောလည်း အပိုပဲလို့ သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်မှာပေါ့။ မေမေ့မှာ ဗေဒါရီဆေးကုသစရိတ်တွေ အကွက် ဦးနှောက်ခြောက်စရာတွေ ရှိချင်ရှိမည်ဟု ဗေဒါရီ တွေ မိတိုင်း မေမေ့ကို သနားခဲ့ပါသည်။

“သမီးကလေးကထိုင်နေရတဲ့လူပဲ မဆာပါဘူး မေမေ့ မေမေ့ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ပြီးမှ၊ မေမေ အားသွားမှ မေမေ့ အတူတူ ထမင်းစားချင်တယ်”

“ကလေးလိုပဲကွယ်၊ ကဲ ... အခု သမီးကလေး ဘာမှ မလိုလဲ”

“ဆေးသောက်ထားရတော့ အိပ်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပြန်ပြန်”

“ဒါဆိုလည်း အိပ်လိုက်ပေါ့၊ အိပ်ချင်တုန်း အိပ်လိုက်တာ အားဖြစ်ပါတယ်၊ အကယ်၍ ဧည့်သည်က သမီးကလေးကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် မေမေ လာနီးရမလား”

ဟင့်အင်း ... မတွေ့ချင်ဘူး။ မေမေ့ဧည့်သည်တော်ဟာ ဗေဒါရီအဖြစ်ကို သိပြီးထားနှင့်သူတွေ ဗေဒါရီကိုကြည့်ရင် စုတ်တသပ်သပ် သနားကြ။ အားပေးစကားတွေ မကြားရဘဲ လျက် ပြောကြ။ ဟိုဟာလုပ်ပါလား၊ သည်ဟာလုပ်ပါလား။ အကြံပေးကြခြင်းတွေကား ဟန်ဆောင်မှုသက်သက်တွေ၊ မေမေ့ မပါတဲ့စကားတွေအဖြစ် ဗေဒါရီက မုန်းတီးပါသည်။

ဗေဒါရီက မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်းခါပစ်လိုက်တော့ အကူ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်၏။ အို ... သည်ဧည့်သည်က မေမေ့ကို သိလိုပျော်ရွှင်မှုတွေများ ဆောင်ကြဉ်းပေးမှာပါလိမ့်။ မေမေ့ကို ချစ်အပြုံးတွေနဲ့ သစ်လွင်စေတော့တယ်။

မေမေ ထွက်သွားတော့ ဗေဒါရီသည်အိပ်ရာထဲတွင် ရှိနေမှ ဆေးတွေအရှိန်ကြောင့် မျက်လုံးအစုံက မှေးစင်းစေခဲ့ပြီ။ ခုတင်ဘေးက စာကြည့်စားပွဲပေါ်တွင် ပန်းအိုးကလေး နှင်းဆီဖြူဖြူတို့ ရနံ့ကြောင့် ဗေဒါရီအခန်းကလေးက နေထိုင်ပိုငြိမ်းချမ်းနေခဲ့သလား။ မေမေ အလိုက်တသိ ထိုးပေးတဲ့ သည်နှင်းဆီဖြူကလေးတွေကို ဟိုးအရင်တုန်းက ကိုရဲ့ ကြားပန်းကြေး လက်ဆောင်ကလေးအဖြစ် ဗေဒါရီက မြတ်နိုးခဲ့ဖူးရဲ့။

ကိုက ထားရစ်ခဲ့တာတောင် သည်နှင်းဆီဖြူလေး သူမ မပစ်ပယ်ရက်ခဲ့ပါ။ ထို့နောက် ဗေဒါရီသည် ငြိမ်းစိတ်ကမ္ဘာလေးတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်သည့် အိပ်မက်တစ်ခု မက်နိုင်ဖို့ မျက်လုံးမှိတ်ကာ အိပ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

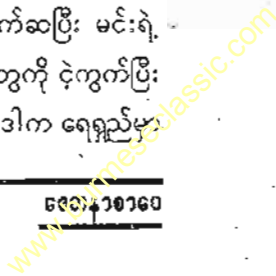
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပြီးနောက် ဗေဒါရီက
 သူမ အင်မတန်မှ တောင့်တသော အိပ်မက်တချို့ကိုမက်ကြ
 ချင်သော်လည်း မက်ခွင့်မရ၍ သည်အိပ်ပျော်ရခြင်းအား အ
 မကျေမနပ် ဖြစ်ချင်လာသည်။ အိပ်ပျော်နေရင်းမှ အိပ်မက်
 သော အိပ်ပျော်ခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းချင်လာသည်။ လူက
 နေရာမှ ဆတ်ခနဲ နိုးသွားပြီးနောက် တစောင်းအနေအထား
 နံရံကို အကြာကြီးစိုက်ကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက် နေမိပြန်
 ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သွားစမ်းပါ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ အိပ်ပျော်
 အိပ်စက်ခြင်းတွေမှာ အိပ်မက်မပါရင် အလ
 ဘာမှအကျိုးမရှိတဲ့ အိပ်စက်ခြင်းပဲပေါ့ဟူ၍ ဗေဒါရီက ယူဆ
 ချင်သတဲ့။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ တစ်ခါတစ်ရံ အိပ်မက်
 ရှာတွေ့ရင် အင်မတန်မှ စိတ်ချမ်းသာရတဲ့ ဘဝပဲ။ ဒါ
 ဗေဒါရီက အိပ်ပျော်အောင် ခဏခဏပဲ တမင်ကြီးစား
 ခဲ့တာ။

အခုတော့ အလကားပဲ။ အိပ်မက်မဝါတဲ့ နေ့တွေ
 ကောင်းလှစွာ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အိပ်စက်ခြင်း။ ကြည့်နော် ...
 လောကကြီးက မတရားဘူး။ ဗေဒါ မလိုလားတဲ့ အိပ်မက်တွေပေါ
 တဲ့ အိပ်စက်ခြင်းကို တစ်ခါတစ်ရံ ပေးတတ်ဆဲပဲ။

“သား ... မင်း မနက်စာတောင် မစားခဲ့ရဘူးဆို၊ သမီး
 ကလေးက သောက်ထားတဲ့ ဆေးအရှိန်ကြောင့် အကြာကြီး
 အိပ်ချင်အိပ်နေမှာ”

ဘုရားရေ ... ငါ့အခန်းထဲ မေမေရောက်နေပြီ။ ပြီး
 တော့ မေမေနှုတ်ဖျာမှ ချိုမြစွာ ခေါ်သံကလေး “သား” တဲ့။
 အဲသည်လူကလည်း ငါ့အခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ပြီးတော့ ငါ
 နိုးလာတဲ့အထိ ထိုင်စောင့်နေခဲ့သလား။ အို ... ဘုရား ... ဘုရား၊
 ငါက ဘယ်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုမှ ထပ်တွေ့လိုစိတ် မရှိ
 တော့တာ။ မေမေ ဘာတွေ လျှောက်လုပ်နေသလဲ။ အင်း ...
 ဆက်ပြီး အိပ်ချင်ဟန်ဆောင်နေမှ။

“သား ... သမီးကလေး မနိုးခင် အန်တီ နောက်တစ်ခါ
 ထပ်တိုက်တွန်းချင်သေးတယ်ကွယ်၊ မင်း သေသေချာချာ
 စိတ်ဆုံးဖြတ်ပါဦးလား၊ အန်တီကတော့ မင်း ဒီစကားကို
 စတင်တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ ကာလတွေကို တွက်ဆပြီး မင်းရဲ့
 သံယောဇဉ်နဲ့ သမီးကလေးရဲ့ စွဲလမ်းမှုတွေကို ငဲ့ကွက်ပြီး
 ခွင့်ပြုလိုက်ရတာ။ တကယ့်တကယ်တော့ ဒါက ရေရှည်မှာ

သားအတွက် စိတ်ငြိငြင်စရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်လာနိုင်တယ်နော်။ သား အခုချိန်မှာ အန်တီကို အားနာစရာ မလိုဘူး။ လက်လျှော့ပြီး ထပ်ပြန်ချင်ရင် ပြန်လည်း အန်တီ အားလုံးကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ အို ... အားလုံးပဲ။ အားလုံးကို ပါပဲ။ ဖိုးတေဇကိုရော၊ ဖိုးတေဇရဲ့အဖေနဲ့ အမေကိုရော ပြီးတော့ သားကိုရောပေါ့။”

အို ... သည်လူဟာ မေမေကို ဘာတွေ တောင်းဆို ခဲ့သလဲ။ သူမ၏သိလိုစိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်ထွန်းလာမှုသည် သိမ်ကြာကြာ ဖြစ်တည်ခွင့် မရခဲ့ချေ။ ဗေဒါရီအတွက် အဖြေဆိုတာ ချက်ချင်းသိခွင့်ရခဲ့၍ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့မေတ္တာကို မယုံသေးလို့လား။ အန်တီရယ်”
“ယုံပါတယ် သားရယ်။ သမီးကလေး ဒီလို စဖြစ်တဲ့ သတင်းကြားရတဲ့နေ့ကတည်းက ဒီနေ့အထိ သားက တစ်ရက်မပျက်တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ တောင်းဆိုမှုနဲ့ သမီးကလေး အိပ်ပျော်နေချိန်တိုင်း ခဏလေးငေးကြည့်ပြီး နောက်ပြန် တလှည့်လှည့် ပြန်သွားတတ်တဲ့ သားရဲ့ဟန်မဆောင်တတ် တဲ့ အမူအရာကလေးတွေကိုယုံပြီး ဒီနေ့တော့ သမီးက လေးနဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးလိုက်တာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သားရယ်။ သမီးကလေးရဲ့ ဆုံးဖြတ်မှုကို သား ခံနိုင်ရည် ရှိဖို့ပဲ”

အို ... ဆုံးဖြတ်ပစ်လိုက်ရတာပေါ့။ ဟင် ... နေမိး ပါဦး။ သည် ... သည်အသံဟာ ... ထိုအသံအား စောင်တွေနဲ့ နားရွက်ကို ကွယ်နေခဲ့၍ ကွဲကွဲပြားပြား ကြားခွင့်မရလိုက်တာကို ဆါသဖြစ်ချင်သည်။ ဘုရားရေ ... သည်အသံမျိုးက သူမသိပ် ရင်းနှီးလွန်းနေခဲ့ပါရဲ့။ သို့သော် အသံပိုင်ရှင် မည်သူဖြစ်ကြောင်း တို ထိုအသံပိုင်ရှင်ကပင် ဝန်ခံခဲ့ပြန်သောအခါ ...

“ဟင်အင်း ... ဗေဒါရီ မဆုံးဖြတ်ရဘူး အန်တီ၊ ရဲတိုက် က ဗေဒါရီဆုံးဖြတ်မှုတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပေး ချင်တယ်ဆိုတာ ဗေဒါရီ သိခွင့်ရမှာပါ”

ဗေဒါရီသည် တစောင်းလဲ့နေရာမှာ “မေမေ”ဟု အကျယ်ကြီး အော်ကျမိလျက် လူက အလိုလို ထလိုက်မိလျက် သား ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

ဗေဒါရီသည် မေမေရင်ခွင်ထဲသို့ အားကိုးတကြီး ခြင်းဝင်လျက် စိတ်ရှိလက်ရှိ ငိုပစ်လိုက်သောအခါ မေမေက ဗေဒါရီဆံပင်များကိုသပ်၍ နှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲ ဆို။ မေမေနဲ့ ကိုတို့ ဘယ်တုန်းကတည်းက ဗေဒါရီအကြောင်း သိခဲ့တာ့ မေမေ ဘာလို့ မမုန်းနေတာလဲ။ မေမေမုန်းတဲ့ လူတစ် ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ဗေဒါရီကို ဘာလို့ ယုံယုံကြည်ကြည် ယုံယုံပေးချင်ခဲ့တာလဲ။

www.burmeseclassic.com

“မေမေ သိထားတဲ့ မောင်ကိုဟာ ရဲတိုက် ဖြစ်နေခဲ့တယ် ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်လလောက်တုန်းကမှ သိခွင့်ရခဲ့တယ်။ သမီးကလေး ဆေးရုံကဆင်းပြီး တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ သားက မေမေဆီ ရောက်လာပြီး သူ့နာမည်အရင်းကို ဝန်ခံခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီကတည်းကစပြီး အခုချိန်အထိ တစ်နေ့မပျက် သမီးကလေးကို သူ့ပဲ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပေး ဆိုပြီး တောင်းဆိုခဲ့တော့တာပဲ။ မေမေ သားကို တော်တော် လေး ယုံကြည်လာတဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကတော့ သမီးကလေး အိပ်ပျော်နေချိန်တွေမှာ ခဏတစ်ဖြုတ် တွေ့ခွင့်ပေးခဲ့မိတယ်။ သမီးကလေး သဘောမတူတဲ့ တစ်ခါ မေမေသဘောအတိုင်း လုပ်နေခဲ့တဲ့အတွက် ကို စိတ်ဆိုးချင်လည်း ဆိုးတော့ သမီးကလေးရယ်”

ရဲတိုက်သည် မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်၍ အားကိုး တကြီး ဖက်တွယ်ကာ ငိုရွိုက်နေသည့် ချစ်သူကောင်မလေးအား သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်သိမ့်ခွင့် ရချင်နေခဲ့သည်။ မင်း ငြင်းချင်သလောက် ငြင်းစမ်း ဗေဒါရီ။ သည်တစ်ခါလည်း ငါပဲ အနိုင်ပိုင်းပါရအောင် အနိုင်ပိုင်းပြီး ဗေဒါရီ ဘဝထဲကို ဝင်ပါရစေ။ ဖြူလွှာဖားဖားအောင် အင်္ကျီဖြူကလေးနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးတော့မတတ် ရှည်လျားနေသည့် ပိုးသားဆံပင်တွေက ရင်ခုန်ချင်စရာ တောင် လှသည်။ သိလား ဗေဒါရီ။ ကိုယ် မင်းကို ဘယ်လောက်

ချစ်နေခဲ့မိတယ်ဆိုတာ ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ် ဆို သိရအောင် ဗေဒါရီ။

“မေမေ ... သမီးကလေး သူ့ကို မတွေ့ချင်ဘူး၊ အပြင်လို ထွက်သွားခိုင်းလိုက်ပါ။ သမီးကလေးနားမှာ အဝတ် ခွဲစေချင်တယ်”

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ သားရေ၊ အခုကျတော့လည်း တယ် နှုတ်ဆိတ်နေပါရောလား၊ တစ်ခုခု ဝင်ပြောလေကွယ်”

သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း တစ်ချက်ရယ်လျက် ဗေဒါရီမေမေ ထိုင်နေသော ခုတင်စွန်း၏ တခြားတစ်ဖက်အစွန်း တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်မိ၏။

“ဒီမှာ ရဲတိုက်ရဲ့၊ ခြေထောက်မသန်တော့တဲ့ မိန်းမ၊ ခြေ ထောက်ကို အားကိုးနေရတဲ့ မိန်းမ၊ ပြီးတော့ နှစ်ရှည်လ များ လေ့ကျင့်မှုတွေ ဆေးကုသမှုတွေကြောင့် အကောင်း ပကတိ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ မဖြစ်ချင်လည်း မဖြစ်ဘူးဆိုတာ တောင် ရေရေရာရာ မသိနိုင်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရှင်မို့လို့ မိုက်မိုက်မဲမဲ ခွင့်တောင်းချင်တယ်။ ကျုပ်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းရတဲ့ဘဝကို မမြင်ချင်လို့လား၊ ဒီမှာ ကျုပ်ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောလိုက် မယ်၊ ကျုပ်က ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘဝထဲမှာ ကျုပ်ဘဝကို မြှုပ်နှံဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူး”

၂၀၄

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဒေါ်မဉ္ဇူ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ဖြန်းခနဲ ရုန်းထွက်ကာ သူ့အား လေသံမာတို့ဖြင့် ရန်တွေ့လေသည်။ ကိုယ့်ရဲ့ချစ်ခြင်း ဟူသမျှကို မင်း မသိနေသေးသရွေ့ သည်လိုပဲ ဆုံးဖြတ်ဦးမှာပဲ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကို မယုံကြည်နေဦးမှာပဲ။ မဟုတ်လား ဗေဒါရီ၊ မင်း ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက်တောင် ချစ်နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကိုယ် သိထားခဲ့ပြီ။ သည်လောက်တောင် အချစ်တစ်ခုအား တန်ဖိုးထား တတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို စော်ကားမိတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်လည်း ဒဏ်ခတ်ခဲ့ပေါင်း များခဲ့ပြီ။

“ကိုယ့်ကို ဖိုးတေဇကိုချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ မချစ်နိုင်ရင် လည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်က ဗေဒါရီကို ကိုယ့်ဘဝထဲ ဆွဲခေါ်ပြီး နွေးထွေးတဲ့ ဘဝကလေးတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှင်လို့ပါ။ ကိုယ်ဖန်တီးပေးမယ့် ဘဝက မာနတွေ့ အာသာတတွေ၊ အငြိုးအတေးတွေ၊ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း မရှိဘူး။ ဗေဒါရီအတွက် သီးသန့်ဖန်တီးပေးမယ့် သူ့ဘက် လေးပါ ဗေဒါရီ၊ မင်း ဘယ်လိုပဲ ငြင်းချင် ငြင်းတော့ ကိုယ်က မေမေဆီမှာ ခွင့်တောင်းပြီးပြီ။ မေမေကလည်း ခွင့်ပြုပြီးပြီ”

“အို ... ကျုပ်မှ သဘောမတူတာ၊ ဟင့်အင်း ... မရဘူး မေမေ သမီးကလေး သူ့ကို လက်မထပ်ဘူး မေမေ”

ဒေါ်မဉ္ဇူရိုက် သူ့ထံမှ “မေမေ” ဟု ပြောင်းခေါ်ခြင်း အားအသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်ကာ သူမ၏သမီးဖြစ်သူရဲ့ လက် ဖဝါးကလေးတစ်ဖက်အား ဆွဲယူ။ ပြီးတော့ သူ့ဆီကမ်းပေးစဉ် သူက အလိုက်တသိ လက်ကမ်း။ သူမက မျက်ရည်တွေဖြင့် ခေါင်းခါခြင်းဆန်။

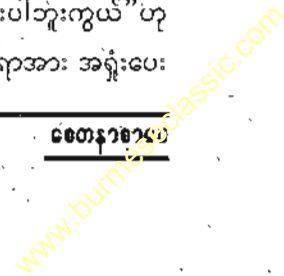
ကဲ ... နောက်ဆုံးတော့ ရဲတိုက်ဟာ ဗေဒါရီကို ဝိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာပဲပေါ့။ ဒါဟာ မှန်ကန်တဲ့ အဆုံးအဖြတ် တစ်ခုပါ ဗေဒါရီ။

“ကိုယ့်ကို ဘာလို့ လက်မထပ်နိုင်တာလဲ၊ ဖိုးတေဇကို ချစ်သလောက် မချစ်ရင်တောင် အရင်က ရည်းစားဟောင်း ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကလေး ထားပေးပါလား”

“ဖိုးတေဇကို ချစ်ပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ဝန်ခံနေလို့လဲ။ ရှင်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူးလို့ အော်နေတာ မကြားဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါ မကြားမိလို့ပါ။ နောက်ထပ် ဘယ်လောက် အော်အော် ကြားမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကဲ ... မေမေ၊ ကျွန်တော့်လိုပဲ မေမေလည်း မကြားမိဘူးဆိုတာ ကူပြော ပေးပါဦး”

ဗေဒါရီမေမေက သူမ၏သမီး ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက် ရည်တွေကို သုတ်ပေးရင်း “အေး ... မကြားပါဘူးကွယ်” ဟု ဆိုတိုးတိုး ထောက်ခံတော့ ဗေဒါရီသည် အရာရာအား အရှုံးပေး

လိုက်သည်အနေဖြင့် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။ ထိုနောက် ခုနကနှင့် မတူစွာ သူမ၏လက်ဖဝါးအား အုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်အစုံပေါ် သူမ၏ ကျန်လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ဖြင့် ထပ်၍ အုပ်ကိုင်လျက် ...

“ဗေဒါရီကြောင့် တစ်စုံတစ်ဦးရဲ့ဘဝမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဗေဒါရီကို တကယ်မချစ်ခဲ့ဘဲ သနားလို့ လက်ထပ်ချင်လာလို့ ကိုဘဝမှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်ရမှာ အစိုးရိမ်ဆုံးပဲ။ ကို ဗေဒါရီကိုလက်မထမ်းပါနဲ့နော်။ ဗေဒါရီကို မိတ်ဆွေတွေလို နေကြရအောင်၊ ကိုက ဗေဒါရီကို သနားရင်လည်း ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ မကူညီချင်ပါနဲ့။ မစောင့်ရှောက်ချင်ပါနဲ့ ကို။ ညီမလေးတစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပြီးတော့ ကို ကူညီနိုင်သလောက် အချိန်ထိ ကူညီချင်ရင် ကူညီပါ။ တစ်နေ့ကျရင် ကိုမှာ အဖော်ရှိလာတဲ့အခါ မကူညီနိုင်တော့ရင်လည်း ဗေဒါရီက ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး။ ဗေဒါရီ ပြောတာကို နားထောင်ပါ ကို။ ဗေဒါရီကို ဒီလိုသံယောဇဉ်တွေ ရှိနေခဲ့တယ်ဆိုတာ သိရရင်ပဲ ဗေဒါရီ ကျေနပ်ပါတယ်”

ဖျောင်းဖျသော လေးသံဖြင့် သူ့ရဲ့ရင်ထဲကို ထိုးဆွသည့် စကားတွေ ထွပ်မပြောသေးရဲ့။ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ ဗေဒါရီပဲ။

ဗေဒါရီ မေမေက အလိုက်တစ်သိ ပြတင်းဝမှာ သွားရပ်ကာ သူတို့အား ကျောခိုင်းလိုက်သောအခါ သူက ကျေးဇူးပဲ မေမေဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်မိသည်။ ဗေဒါရီ သိခွင့်မရခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ဆီက ချစ်ခြင်းတစ်ခု၊ ကိုယ့်ဆီက အမြဲတောင့်တခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုကို ပြောပြခွင့် ရချင်သေးရဲ့။ သည်ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ဗေဒါရီ ယုံအောင် တစ်သက်လုံး ပြောရရင်လည်း ပြောရပါစေတော့။ နောက်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘူး ဗေဒါရီ။ မင်းမှမသိဘဲ။ မင်းဆီက “ကို” ဆိုတဲ့ ခေါ်သံလေးကို ပြန်သုံးနှုန်းလိုက်တာကိုကပဲ ကိုယ့်အတွက် အပြင်းထန်ဆုံး ဆွဲအားတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

“အချိန်အကြာကြီး မျိုးသိပ်ထားရတဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား ဗေဒါရီ။ ဘာဖြစ်လို့ အချစ်ကို မေ့ပစ်လိုက်တာလဲ”

ထိုအခါ ဗေဒါရီသည် ရဲတိုက်အဖွဲ့ အထူးအဆန်း သဖွယ် မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် အနှစ်နှစ် အလလ တစ်တစ်တစ်ခုခုရသည့် အိပ်မက်များထဲမှ အပိုင်းအစကလေးတစ်ခုအား ထာဝရ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလျှင်တော့ ပိုင်ဆိုင်ချင်သားပင်ဟု မိုက်မိုက်မဲမဲ အငေးဖြင့် ထိုစကားတစ်ခွန်းအား စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ပို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဗေဒါရီမှားသလား။ ဟင့်အင်း ... ဗေဒါရီ မသိချေ။ ယခုထိ ဗေဒါရီ တကယ်မသိသေးချေ။

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

2:20 A.M, Saturday,

22nd July, 1995.

